

Suriye'den kanlı ellerinizi çekin!

Ortadoğu halkları emperyalist savaş tehdidi altındadır. Bu tehdide karşı mücadele günün en önemli görevidir. AKP iktidarının savaşın doğrudan tarafı olması, işçi ve emekçilerin, devrimci ve ilerici güçlerin sorumluluğunu daha da arttırmaktadır.

Emperyalist saldırganlık ve savaşın kara bulutları, tüm dehşetiyle Ortadoğu semalarında dolaşiyor. ABD emperyalizminin planladığı savaşın ilk hedefi Suriye olsa da, bölgenin bir savaş cehennemine dönme riski yüksektir. Dolayısıyla, tüm bölge halklarının ensesinde dolaşan emperyalist savaş tehdidine karşı kararlılıkla durmak, sadece ölüm/kalım meselesi değil, ahlaki ve siyasi bir sorumluluktur aynı zamanda.

Hazırlıklar savaş için...

Tüm emareler, ABD-Fransa emperyalistleri ile Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün gibi rezil suç ortaklarının savaşa hazırlandıklarına işaret ediyor. Savaşı göze alıp alamayacakları, nasıl başlayıp nerede duracakları, savaşı başlattıktan sonra işin içinden çıkıp çıkamayacakları henüz belli değil. Ancak süreç farklı olasılıklara açık olsa da, Ortadoğu halkları ciddi bir emperyalist/siyonist/gerici savaş tehdidi altında bulunuyor.

İngiliz emperyalizminin cephenin ön saflarından çekilmesinden sonra kudurganlık ile tedirginlik arasında salınan ABD Başkanı Barack Obama, savaş aygıtını Doğu Akdeniz'de topluyor. İrkçi-siyonist İsrail ise, şimdiden "manevra" adı altında füze atışlarına başladı. Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande'in savaş çığırkanlığı, gelinen yerde had safhaya ulaştı. Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün ve diğer Körfez şeyhlerine gelince; bunlar hem kökten dinci çetelere silah akışını sürdürüyor, hem savaşa hazırlanıyor, hem saldırının biran önce başlaması için histerik bir çaba sarf ediyorlar.

ABD dahil, savaş tamtamları çalan Fransa, Türkiye, Suudi Arabistan, İsrail gibi saldırgan rejimlerin hiçbiri rahat değil. Zira karşılarında güçlü bir cephe var ve kendileri saldıran taraf olsalar da ağır bir bedel ödemekle karşı karşıya kalacaklarını biliyorlar. Buna karşın Suriye'den başlayarak, tüm Ortadoğu halklarının kanını dökmek için de sabırsızlanıyorlar.

Suriye: "Her türlü saldırıya karşı direneceğiz!"

Şam'ın etrafında yığınak yapmaya çalışan tetikçi çetelere karşı saldırılarını sürdüren Esad yönetimi, ABD saldırısını önleyebilmek için diplomatik girişimleri de sürdürüyor. Bununla birlikte olası bir saldırıya karşı da tüm güçleriyle direneceklerini ifade eden Esad, kendilerine savaş ilan edilse de, her fırsatta ABD'ye boyun eğmeyeceklerini vurguluyor.

» Sayfa 6

12 Eylül düzeni devrimle yıkılacak!

» Sayfa 11

Bürokratlar defolsun, sendikalar bizimidir!

» Sayfa 24

İçeriği tok, kitlesel ve coşkulu etkinlik

Suriye'nin stratejik ortaklarından olan Lübnan Hizbullah'ının da savaşa hazırlandığını, harekete yakın kaynaklar bildiriyor. Bu arada diplomatik çabalarını sürdüren İran'ın da olası bir savaşa hazırlandığı, farklı kaynaklar tarafından teyit edilen bilgiler arasında. Görüldüğü kadarıyla havuç/sopa politikası uygulayan ABD'nin, gelinen yerde sopa sallamaya başlaması Suriye, Hizbullah, İran cephesinde gedik açmayı başaramadı. Dünyanın en büyük askeri gücü olsa da, ABD emperyalizmi, İran, Suriye, Hizbullah koalisyonunu hafife alabilecek durumda değil.

“Dünya jandarması”nın çırpınışları

Geçen hafta sonu, Suriye'nin bombalanmasını el ovuşturarak bekleyenler vardı. Bunların başında ÖSO çeteleri ile cihatçı katiller, AKP iktidarı, siyonist İsrail ve şeriatçı Suudi Arabistan gelmektedir. Bu kan tacirleri, Obama'nın Kongre üyelerinden destek istemesinden, yani saldırıyı ertelemesinden dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını beyan ettiler. Görünen o ki, bunlardaki histeri öyle bir noktaya varmış ki, Amerikan füzelerinin Şam'da patladığını görmeden uyku uyuyamıyorlar.

Oysa Obama'nın derdi ne suç ortaklarını hayal kırıklığına uğratmak ne de “barış kahramanı” olduğunu kanıtlamak. O, ‘dünya jandarmalığına’ soyunduğu rejimin açmazları ve maruz kaldığı meydan okumaların üstesinden gelebilmenin yollarını arıyor. Zira dünya jandarması, artık eskisi gibi istediği yere elini kolunu sallaya sallaya gidemiyor.

Yarı enkaza dönen Suriye'yi tamamen yıkmak isteyen savaş baronları ve onların başı Obama, bu ülkeye doğrudan saldırmak için harekete geçmek istediğinde işlerin eskisi gibi yürümeyeceğini gayet iyi biliyor. Çünkü içeride ekonomik kriz devam ediyor, halkın yüzde 80'i savaşa karşı, ‘fino köpeği’ Britanya yarı yolda bırakmış, Rusya kararlı tutumunu sürdürüyor, Esad yönetimi sonuna kadar direneceğini ilan ediyor, İran ve Hizbullah uyarıyor, kimyasal silah demagojisine ise kimse inanmıyor. Dahası Arap halkları savaşa karşı sokaklara çıkarken, ABD dahil dünyanın birçok ülkesinde de kitleler, emperyalist savaşa karşı seslerini yükseltmeye başlamış bulunuyor.

Tüm bunlar, Obama'ya tedirgin ediyor. Zira savaşı başlatan taraf olsa da, olayların seyrini kontrol edip edemeyeceğinden emin değil. Saldırıya verilecek karşılığın yaratacağı olası sonuçlarını kestirmekten aciz görünüyor. Bu durum, Obama ve adamlarını ciddi bir şekilde kaygılandırıyor.

Rusya kararlılığını gösteriyor...

Suriye'deki olaylar, ABD'nin bölgedeki etkisinin zayıfladığını açığa çıkarırken, Rusya'nın ise bölgede daha etkili bir rol oynamaya başladığını somut olarak gösterdi. ABD ile suç ortaklarının Baas rejimini yıkmaya girişimlerine karşı net bir tutum alan Putin yönetimi, Obama'nın savaşı ilan etmesi üzerine, “diplomatik sır” kabul edilen bazı şeyleri de açıklamaya başladı.

Obama yönetiminin kimyasal silah kullanımıyla ilgili sunduğu kanıtların işe yaramaz kağıtlardan ibaret olduğunu, El Kaide ile ilgili olarak Kongre'ye yalan söylediğini belirten Putin, Esad yönetiminin bu silahları kullandığını söylemenin “deli saçması” olduğunu, BM kararı olmadan Suriye'ye saldırmamın uluslararası anlaşmaların kaba bir şekilde ayaklar altına alınması anlamına geleceğini ve bunun düşmanca bir tutum olacağını vurguladı.

Gerginliğin artması üzerine, Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un yanısıra sahneye çıkan Putin, ABD ve suç ortaklarının Rusya'ya Ortadoğu'dan sökülmelerine izin

vermeyeceklerini, diplomatik bir dile başvurmadan, doğrudan ifade etti. Tarihinde ilk defa Akdeniz'e filo konuşlandıran Rusya, savaş gemileri ve denizaltılarla filoyu güçlendirerek, bölgedeki çıkarlarını koruma konusunda ciddi ve kararlı olduğunu ABD ve suç ortaklarına gösterdi.

“Kimseye savaş ilan etmiyoruz” açıklamasını yapmış olsa da, Rusya dolaylı veya doğrudan tüm olanaklarını Esad yönetimine sunacağını gizlemiyor. Diğer etkenlerin yanısıra, Obama ve adamlarını kaygılandıran esas nedenlerden biri de Rusya'nın bu açık tutumudur.

AKP şefi, savaş kışkırtıcılığında bütün sınırları aştı

İç politikada, ekonomik, sosyal, siyasal alanlarda sıkışan AKP iktidarı, ayakta kalma umudunu, Suriye'nin sağlam kalan yerlerini de yakıp yıkacak bir savaşa bağlamış görünüyor. Aksi halde Tayyip başta olmak üzere, AKP şeflerinin savaş çığırıklığında siyonistleri bile geride bırakmalarına gerek kalmazdı.

Obama'nın, “saldırı kısmi olacaktır” açıklamasına sinirlenen Tayyip Erdoğan, El Nusra şefleri gibi konuştu. “Sınırlı operasyon bizi tatmin etmez... Bir Kosova olayını burada sergilemeleridir aslolan. Yoksa 24 saatte uğra çekil, bu olmaz. Ama orada biliyorsunuz, aklımda kaldığı kadar 78 gün Kosova'da bir mücadele sürdü...” ifadelerini kullanan Tayyip Erdoğan, “ABD savaş uçakları en az 78 gün boyunca Suriye'yi bombalamalı. Taş üstünde taş bırakmamalı. O zaman Esad yönetimi yıkılır” demeye getiriyor. Bu açıklamalar, ihtiyaç duyduğunda kameralar önünde “timsah gözyaşları” döken dinci-Amerikancı şefin iyice zıvanadan çıktığını gözler önüne seriyor.

Emperyalist savaşa karşı seferberlik...

Kapitalist/emperyalizm bir şiddet, savaş, yıkım ve gerici sistemdir. Afganistan'ı, Irak'ı, Libya'yı yakıp yıktıktan sonra, sistem adına ABD'nin tüm bölgeyi savaşa tehdit etmesi, bu çarpıklığı tüm iğrençliğiyle gözler önüne seriyor.

İşçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar, çocuklar, kısacası Ortadoğu halkları emperyalist savaş tehdidi altındadırlar. Bu tehlide karşı mücadele günün en önemli görevidir. AKP iktidarının savaşın doğrudan tarafı olması, işçi sınıfının, emekçilerin, devrimci ve ilerici güçlerin omuzlarındaki sorumluluğu daha da arttırmaktadır.

İlerici-devrimci güçler, sendikalar, kitle örgütleri, gençlik örgütleri, meslek odaları ile işçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar, kısacası toplumun burjuvazi dışındaki kesimleri, savaş çığırkanı dinci-Amerikancı iktidara ve emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltmelidirler. Tüm güçler, araçlar, olanaklar, birikimler, deneyimler bu mücadelenin büyütülmesi için vakit kaybetmeden seferber edilmelidir.

Kızıl Bayrak'tan...

Suriye'yi hedef alan emperyalist savaş tehdidi, ABD şefi Barak Obama'nın son dönemde yaptığı saldırgan açıklamalarla yeni bir boyut kazanmış bulunuyor. İki yıldır dinci-gerici çeteler eliyle Suriye'yi hedef alan emperyalist müdahaleden istediği sonuçlara ulaşamayan, dahası elde ettikleri mevzileri de kaybetme riskiyle baş başa kalan ABD emperyalizmi, bizzat savaşın içerisine girmeye, Suriye ordusunun çeteler karşısında direnme gücünü kırarak bir saldırı süreci başlatmaya hazırlanıyor. Biz, bu aynı senaryoyu Libya'ya hedef alan NATO saldırısından da biliyoruz. Şu farkla ki, bu kez devreye NATO ve BM gibi emperyalist kurumları sokamayan ABD, savaşa başını kendisinin çektiği koalisyon güçleri ile girmeyi hesaplıyor.

ABD emperyalist savaş ve işgal politikasını bir kez daha “kimyasal silah” yalanına sarılarak yürütüyor. Bölge ve dünya halkları için hiçbir inandırıcılığı olmayan bu yalan gerekçe gösterilerek startı verilen saldırı sürecinin en hararetli savunucuları ise kuşkusuz İsrail siyonizmi ve Türk sermaye devleti. AKP iktidarı, haydut başı ABD'nin Suriye'yi hedef alan saldırganlığına daha ilk günden itibaren koşulsuz destek veriyor. Öyle ki iki yıldır iğrenç bir şekilde savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Dahası Suriye'de çeteler aracılığıyla hayata geçirilen emperyalist müdahalelerin bizzat icracısı ve genelkurmayı olarak davranıyor.

Dümenini AKP gericiğinin tuttuğu Türk sermaye devleti, Suriye'ye olası bir saldırıyla yeni bir boyut kazanacak olan emperyalist savaş sürecinde utanç verici bir biçimde ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi hesabına koçbaşı olmaya hazırlanıyor. Bunun için ABD'nin Suriye topraklarına düşecek bombalarını sabırsızlıkla bekliyor. Dahası kraldan çok kralcılık yaparak efendisinin gecikmesine sitemlerde bulunuyor.

Gelişmelerin nasıl seyredeceği, Suriye'yi hedef alan bir saldırganlığın ne zaman başlayacağı bölgedeki güç dengeleri ve emperyalistler arası çelişkilerle doğrudan bağlantılı olacaktır. Fakat emperyalizmin Suriye'de patlatacağı füzelerin sadece Suriye sınırlarında etki yaratmayacağı kesin. Bunun kendisi tüm bir bölgeye hızla yayılabilecek ve mevcut dengeleri bir anda altüst edecek bir savaşın kapımızda olduğu anlamına gelmektedir.

Başta sınıf devrimcileri ve ilerici güçler, Suriye'yi hedef alan emperyalist saldırganlığı bu kapsamda ele almalı, emperyalist savaş ve saldırganlık karşıtı mücadeleye hız vermelidir. Zira Suriye'yi hedef alan olası bir saldırı önümüzdeki dönemin en temel gündemi olacak, Türkiye'nin bütün bir politik atmosferine bu gündem rengini verecektir. Bu bilinçle sınıf ve emekçi kitleleri emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadeleye sevk etmek günün en temel ve güncel görevidir.

Dahası Haziran Direnişi'nin yarattığı olanaklar ve birikim dönem açısından büyük bir fırsattır. Devrimci ve ilerici güçler bu olanaklarda en etkili bir şekilde yararlanmalı, kitleleri bu kez emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı ayağa kaldırmak için seferber olmalıdırlar. Kapımıza dayanan ve bütün bir bölge halklarını tehdit eden yıkıcı savaş ancak bu yolla durdurulabilir.

ABD saldırıda kararlı ancak yalnız kalmak istemiyor!

Suriye'ye saldırıda kararlı olduğunu ifade eden Obama, BM Güvenlik Konseyi'nden savaş kararı çıkaramaması ve İngiliz Parlamentosu'nun savaş ve karar taslağını reddetmesi üzerine Amerikan Kongresi'nden destek arayışına yöneldi.

Geride bıraktığımız hafta, emperyalistlerin Suriye'ye saldırı planları çerçevesinde çok sayıda açıklama ve gelişmenin yaşandığı bir hafta oldu.

Esad yönetiminin Suriye'de kimyasal silah kullandığı iddiaları üzerine ABD'nin ortaya koyduğu saldırı kararı ile ilgili ortaya çıkan gelişmelere ve bu konularda çeşitli ülkelerin yaptığı açıklamalara her gün bir yenisi eklendi.

Öncelikle Suriye'ye operasyon sırasında saldırı üssü olarak kullanılacak olan Türkiye'ye ABD'den destek mesajı geldi. Beyaz Saray sözcüsü Josh Earnest yaptığı açıklamada herhangi bir saldırı karşısında müttefikleri olan Türkiye'yi savunacaklarını ilan ederek aynı zamanda savaş çığırkanlığı yapan Türkiye'yi bu konuda cesaretlendirmiş oldu. Earnest aynı açıklamasında; Suriye'de kimyasal silah kullanılmasının ABD'nin çıkarlarını etkilediğini ifade ederek, asıl amaçlarının kendi kirli çıkarları olduğunu bir kez daha ortaya koymuş oldu.

ABD, Fransa ve İngiltere'nin kurduğu ittifak; İngiltere Parlamentosu'nun savaş karar taslağını reddetmesi üzerine darbe aldı. Bu kararla İngiltere'nin saldırıda yer almayacağı belirtilirken, ABD ve Fransa yetkililerinin yaptığı açıklamalarda bu durumun saldırı planını etkilemeyeceği ifade edildi. Her ne kadar böyle söylemler olsa da, saldırı için verilen tarihin bir hafta ötelenmesi, ABD'nin koalisyon arayışları ve Kongre onayını almak istemesi yaşadıkları sıkışmayı gözler önüne seriyor.

Bütün bu gelişmelere rağmen ABD'nin Suriye'yi menziline bulunduran ve 12 Tomahawk füzesinin yer aldığı beşinci destroyeri Akdeniz'e göndermesi, diğer donanmalarını da hazır hale getirmesi saldırı noktasında kararlı olduğuna işaret ediyor.

BM kararı çıkmasa dahi ABD'nin Suriye'ye saldırı yapacağı ifade ediliyor. Emperyalistler bu saldırı hazırlıkları ile uğraşırken ABD'de kitleler Washington ve bir dizi kentte emperyalist savaş karşıtı eylemler yaparak tepkilerini ortaya koyuyor.

Yaşanan gelişmeler ve dengeler karşısında Obama'nın ifade ettiği sınırlı operasyon ve saldırının ertelenmesi kararı, savaş çığırkanlığını yükselten İsrail, Türkiye, Suudi Arabistan ve Suriyeli çeteler tarafından eleştirilere konu edildi. Bu taşeronların biran önce saldırının başlamasını istemesinin ABD gözünde pek bir değeri olmadığı ifade ediliyor. Erdoğan ise bu konuda yaptığı açıklamalarla yapılacak olan "sınırlı operasyon"un kendilerini tatmin etmeyeceğini söyleyerek gerçek yüzünü bir kez daha açığa vurmuş oldu.

Tartışmaların geldiği noktada ise ülkeler adına yapılan açıklamalar, konuya dair yaklaşımlarını dolaysız biçimde ortaya koyuyor.

Fransa: ABD'yi beklemeliyiz!

Europe 1 Radyosu'na konuşan Fransa İçişleri Bakanı, Paris'in Suriye hükümetine karşı yalnız hareket edemeyeceğini söyledi: "ABD'nin kararını beklemeliyiz" dedi.

Fransa Başbakanı Jean Marc Ayrault'nun da 2 Eylül'de meclisin alt ve üst kanatlarının başkanları ve muhalefet temsilcileri ile görüşeceği açıklandı. Fransız Parlamentosu da Suriye'yi görüşmek üzere 4 Eylül tarihinde toplanacak. Bu arada, Fransa'da son yayımlanan kamuoyu yoklamaları ile emekçilerin yüzde 64'ünün saldırıya karşı olduğu ve hükümet olan Sosyalist Parti (PS) içindeki saldırı karşıtları oranının da yüzde 40 olduğu belirtiliyor.

Rusya: Amerika'nın verileri herhangi bir şeyi içermiyor!

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov geleneksel olarak MGİMO öğrencileri ile gerçekleştirdiği görüşmede Amerika tarafının Rusya'ya sunduğu Suriye'de kimyasal silah kullanıldığına dair verilerin belirli herhangi birşeyi içermediğini bildirdi.

Almanya: Tek yol BM ve NATO kararı!

Genel seçimlere hazırlanan Almanya Başbakanı Angela Merkel, Suriye'ye yönelik saldırıya katılmaları için tek yolun BM ve NATO kararı olduğunu belirtti.

Türk sermaye devleti: BM aciz kaldı!

Türk sermaye devleti adına sürekli savaş çağrısı yapan dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan, BM'nin bir an önce saldırı kararı almayarak "sessiz kalmasını" acizlik olarak tanımladı, "Suriye'deki zulümden sorumlu olduklarını" söyledi.

Öte yandan, lokal saldırıların sonuç üretmeyeceğini söyleyen dinci şef, bir kez daha kapsamlı ve 'Esad devrilene kadar' sürecek bir saldırı/işgal çağrısı yaptı.

Ayrıca, Suriye'den doğru gelecek olası bir karşı saldırıda ilk devreye girecek olanın Kürecik'te kurulu olan radar sistemleri olacağı söylendi. Bu da Türkiye'nin emperyalist saldırıda tutacağı yeri bir kez daha gösterdi.

NATO da savaş çağrısı yapıyor

NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen, Brüksel'de yaptığı basın toplantısında Suriye devletinin kimyasal silah kullandığı iddialarını yineleyerek "hesap sorma" çağrısı yaptı.

Rasmussen, NATO'nun üzerine düşen rolü üstlendiğini vurgulayarak, "Bireysel olarak ülkeler kararlarını kendileri vermelidir" diye ekledi. Rasmussen, "Türkiye'nin saldırıya uğradığı bir durumda müttefikler mutlaka istişare edecek ve konuya müdahale edecektir" diye konuştu. Böylece, savaş heveslisi Türk devletini koruma taahhüdünü yinelemiş oldu.

Bütün bu savaş çığırkanlığı karşısında kimyasal silah kullanmadığını söyleyen Esad, bunun yanı sıra olası bir saldırı karşısında da karşılık vereceklerini belirtti.

Savaşa 'en hevesli' dinci-gerici rejimler...

Suriye halkına karşı emperyalist saldırıyı başlatmak için destek arayışını sürdüren Obama yönetimi, özellikle kongreden savaşa onay almaya çalışıyor. Vahşi bir savaşa 'insani kılıf' bulmaya çalışan Obama ve ekibi, "Müslüman" rejimlerden aldıkları desteği özellikle vurguluyorlar. "Bakın, 'Müslüman' rejimler bile savaşı bir an önce başlatmamızı istiyorlar" mesajını hem kongre üyelerine hem kamuoyuna vermeye çalışan savaş baronları, ülke adı telaffuz etmekte de bir sakınca görmüyorlar.

Konuyla ilgili basına açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, "Suriye'ye karşı savaşın başlatılmasını isteyen Türkiye, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin, üslerini ve hava sahalarını Amerikan ordusuna açmaya hazır" olduklarını belirtti.

Üslerini ve hava sahalarını savaşa açmaya hazır olduklarını, kendilerine ilk bildirenlerin de bu üç rejim olduğunu belirten Kerry, kendince, emperyalist savaş için "önemli" bir gerekçe sunmuş oldu.

Bu üç rejimin belirgin ortak özellikleri var: İlkin, tümü de alçaltıcı derece Amerikan uşağıdır. İkincisi, her üç ülke de, ABD savaş üsleriyle doludur. Üçüncüsü, tümü de iğrenç ekonomik ve siyasi çıkarlarını, "din örtüsü" ile gizlemeye çalışırlar. Dördüncüsü, emperyalizme uşaklığı geleceklerinin garantisini sanan bu Ortaçağ zihniyetli üç rejim, Suriye'deki yıkıcı savaşın daha derinleştirilmesi için histerik bir çaba sarf ediyorlar. Zira bunlar, gemilerini, halkların akan kaniyle oluşturulan denizlerde yüzdürmeye hevesliler. Bu kan denizlerinin, bir gün kendilerini de boğacak olmasına rağmen...

Burjuvazinin savaş borazanı: Medya!

Şimdi de emperyalist-kapitalist sistemin tüm insanlığın geleceğini tehdit edecek, Ortadoğu'yu bir barut fıçısı haline getirecek olan Suriye'ye askeri müdahale için hevesle savaş çağrıları yapmaya başladılar.

Nisan ayından itibaren Esad rejiminin kimyasal silah kullandığına ilişkin ortaya atılan iddiaların en sonuncusu, Şam yakınlarında gerçekleştirilen katliam oldu. Hiçbir somut delilin bulunmadığı ve kimyasal bulgularla ilgili laboratuvar sonuçları tamamlanmadığı halde göz açıp kapayıncaya kadar suçlu hızla ilan edildi ve emperyalist savaş makinesi Suriye'yi işgal için düğmeye bastı. Suriye'ye askeri müdahale için geriye sayımın başlamasıyla birlikte ise burjuva medyanın savaş çığırıklığı da dizginlerinden boşaldı.

Suriye'de 2,5 yıldır süren emperyalist kuşatma, ÖSO çetelerinin Suriye'nin dört bir yanında ve Rojava'da sürdürdüğü katliamlara ilişkin gelişmeler burjuva medya tarafından emperyalizmin ve Türk sermaye iktidarının kirli çıkarlarının penceresinden yansıtıldı. Gerçekler çarpıtıldı, sermaye iktidarının karargâhlarından çıkan yalan haberlerle emperyalizm adına yürütülen kirli iç savaş meşrulaştırılmak istendi.

Şimdi de emperyalist-kapitalist sistemin tüm insanlığın geleceğini tehdit edecek, Ortadoğu'yu bir barut fıçısı haline getirecek olan Suriye'ye askeri müdahale için hevesle savaş çağrıları yapmaya başladılar. Emperyalistlerden önce burjuva medya çoktan silahlarını kuşanıp, siper kazmaya ve savaş boyalarını sürmeye başladı bile.

Kalemlerinden kan damlıyor

Suriye'ye yönelik askeri müdahale için fırsat kollayan Türk sermaye iktidarı işgal çağrılarını ara vermeden sürdürüyor. ABD emperyalizminin taşeronluğunu yapan sermaye iktidarının işgal için dünden hazır olduğu bir aşamada burjuva medya da emperyalist barbarlığın gönüllü sözcülüğünü üstleniyor. Tüm gerçeklerin üzerine perde çekip arsızca milyonların gözünün içine baka baka yalan söylüyor, yanılsamalarla ve çarpıtmalarla savaş çığırıklığını tırmandırıyor. Kulakları tırmalarcasına emperyalizmin ve işbirlikçisi sermaye devletinin savaş borularını çalıyor.

Sermaye medyası, her yanından pislik akan çürümüş düzeninin gerçek yüzünü saklamak için illüzyon sanatını devreye sokuyor. Kanıtlanmamış olayları olmuş gibi gösteren, gerçekleri örtmek için yalan makinesi gibi çalışan burjuva medya şu günlerde

'kan daha çok kan' diye savaş naraları atıyor. Böylelikle savaş baltalarını çıkararak ve ikiyüzlüce yayın yapan burjuva medya, temsilcisi olduğu sınıfın çıkarlarının ve değerlerinin savunuculuğunu yapıyor. Fakat hiçbir ahlaki değeri olmayan medyanın gerçek yüzü tıpkı hizmet ettiği burjuva iktidarı gibi tüm çirkefligi ile deşifre oluyor.

Manşetler savaş kışkırtıcılığında yarışıyorlar

Esad rejimini suçlu ilan eden burjuva basının savaş merakına manşetler en çarpıcı kanıttır. Emperyalist güçler müdahale için kendi içlerinde nihai kararı vermeden burjuva medya onlarında sözcülüğünü yapmakta geri durmadı. **Radikal**: 'Geri Sayım', **Takvim** gazetesi ise "ABD, İngiltere ve Fransa, Şam'ı birlikte vuracak Cruise Tomahawk füzeleriyle Esad'ın işi bitirilecek" spotunu kullandı. **Vatan** "Hedefe kilitlendi" manşetinin altında "ABD'den sonra dün Fransa ve İngiltere de kimyasal saldırı Esad'ın işi dedi, harekât için geri sayım başladı. Amaç rejimi yıkmak değil cezalandırmak" spotuna yer verildi. **Posta** gazetesinin "Akıllı ol" manşeti ise son derece çarpıcıdır. Spotunda ise "21 Ağustos'ta Suriye'de kimyasal silah kullanılmış 350'si çocuk 1300 kişi ölmüştü. Amerika Başkanı Obama, Suriye Devlet Başkanı Esad'a 'Bu füzeler sadece bir uyarı. Eğer halkını katletmeye devam edersen daha büyük bir askeri harekâta başlarız' mesajı verecek" dendi. **Milat** gazetesi manşetinde "Katil paniğe kapıldı!" ifadelerine yer verdi. **Türkiye** gazetesi ise saldırıda ilk olarak kimyasal silah bulunduğu iddia edilen yerlerin vurulacağını duyurdu: "İlk hedef ölüm depoları!"

Kitle mücadeleleri burjuva medyanın ipliğini pazara çıkarıyor

Kapitalist düzende kitle iletişim araçlarının tüm denetimi burjuvazinin tahakkümü altındadır. Sermaye düzeni dünyanın dört bir tarafındaki gelişmelere ilişkin bilgileri tekelinde tutarak kendi sınıf çıkarlarına uygun bir şekilde kullanmaktadır. Sermaye medyası, görsel-yazılı basını ile burjuva ideolojisinin hegemonyasını pekiştirmekte, işçi sınıfı ve emekçiler

üzerindeki baskısını artırmaktadır.

Tüm bunların yanı sıra medya, yalan, demagoji, çarpıtma ile psikolojik bir savaş aygıtı olarak devreye sokuluyor. AKP iktidarı ise her geçen gün daha da derinleşen kriz bataklığından çıkış için fiziki saldırılarına eşlik eden psikolojik saldırılarını medya aracılığı ile harekete geçiriyor. Ancak burjuvazinin denetiminde olan televizyon kanallarının, gazetelerin ve internet sitelerinin gerçek dışı habercilik anlayışı özellikle direniş sürecinde itibarını yitirmeye başlamıştı. Boyalı basının pespaye ve iktidarın gölgesinden ayrılmayan tavrı en son Haziran Direniş sırasında tüm çıplaklığı ile teşhir olmuş, yalana ve karalamaya dayalı yayıncılığa karşı kitleler medya tekellerinin kapısına öfke ile dayanmışlardı. Önümüzdeki günler bu anlamda yeni gelişmelere gebe dir.

AKP iktidarının emperyalizme uşaklık, halklara düşmanlık politikasının sözcülüğünü yapan, savaş kışkırtıcılığında sınır tanımayan burjuva medyaya en iyi yanıtı yine işçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci mücadelesi verecektir.

TGS'den Suriye açıklaması

Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale hazırlığına karşı Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) İstanbul Şubesi bir açıklama yayınladı.

TGS açıklamasında "Emperyalist müdahaleye hayır!" derken savaş kışkırtıcılığını protesto etti. Açıklamada AKP'nin savaş çığırıklığı söylemlerine dikkat çekilerek şunlar ifade edildi: "Bugüne dek ne zaman bir savaş ihtimali gündeme gelse, TV kanallarının, gazetelerin savaş kışkırtıcılığında birbiriyle yarıştığına tanık olduk. Şimdi de öyle. Elbette medyanın bu tavrı, AKP hükümetinin savaş yanlısı tutumundan bağımsız değil."

"Emperyalist güçler dahi Suriye'ye kısmi bir müdahaleden söz ederken, hükümet temsilcileri topyekun bir müdahale ve işgalin çağrıcılığını yapıyorlar." denilen açıklamada, burjuva basının oynadığı role de değinilerek "gazetelerde yazan çizen, televizyonlara demeçler veren birtakım 'uzman'ların giderek daha da şoven söylemler kullanmalarını beraberinde getiriyor" dendi.

TGS İstanbul Şubesi açıklamada "meslektaşlarımızı geri istiyoruz!" diyerek çatışmaları izlemek için Suriye'ye göreve giden meslektaşları Bashar Kadumi'nin bir yıldır kayıp olmasına dikkat çekti. Kadumi'nin bulunması için hükümetin, parlamentonun ve devlet yetkililerinin kayda değer bir çaba göstermediği, Mısır'da gözüaltına alınan meslektaşları için de aynı durumun söz konusu olduğu vurgulanan açıklamada son olarak şunlar ifade edildi: "Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şubesi olarak, ülkemizde ve tüm dünyada barış istediğimizi bir kez daha ifade ediyor, savaşa ve emperyalist müdahalelere hayır diyoruz."

Baskı ve zorbalığa geçit vermeyelim!

AKP iktidarı Haziran Direnişi'nin intikamını almak için çabalarını artırıyor. Gözaltı ve tutuklama saldırısında, faşist baskı ve terörde sınır tanımıyor. Gezi eylemlerine destek veren ilerici kurumlara da azgınca saldırıyor. Kısacası AKP iktidarı, Gezi eylemlerinin intikamını almak için tüm devletin kurumlarını seferber ederek zorbalıkta sınır tanımayan adımlar atmaya devam ediyor.

AKP iktidarının baskısı ve şiddeti artarak sürüyor!

AKP iktidarı hedefe öncelikle devrimci-ilerici güçleri çakararak tutuklama furiasını devreye soktu. Kayseri ve Manisa'da ise direnişe katılanlar hakkında soruşturma açıldı. Birçok kentte de iddianameler hazırlandı. Yargılama sürecine dair tarihler belli olmaya başladı. Ayrıca direniş sloganları atan ve pankart açan taraftarlara da ilk cezalar geldi. Eylemlere katılan sanatçılara tehditler savruldu.

Haziran Direnişi'ni destekleyen Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği de saldırılardan payını aldı. AKP iktidarı büyük bir gözü dönmüşlikle direnişin faturasını TMMOB'a çıkarmak için gelirlerini gasp etti. TMMOB "harita, plan, etüt ve projelerine" belli parasal bedel karşılığında verdiği vize yetkisi son dakika önergesiyle elinden alındı ve Çevre Bakanlığı'na verildi. Daha önce de Haziran Direnişi'ne destek veren TMMOB üyeleri gözaltına alınmış, evlerinde aramalar yapılmıştı.

Baskılardan taraftarlar da paylarını aldılar. Stadyumda "Her yer Taksim, her yer direniş" pankartı açıldığı gerekçesiyle Adana Demirspor ile Gaziantep Büyükşehir Belediyespor maçı mercek altına alındı. Önce pankartı açan genç bir seyirci gözaltına alındı, ardından Adana Demirspor taraftarına maç seyretmeme cezası verdirdi. Bu karar Türkiye'de stadyumlarda açılan pankarta verilen ilk ceza olarak tarihte yerini aldı.

AKP iktidarı Gezi Parkı'nda kıvılcımı çakılan ve ülkenin dört bir yanına yayılan direnişin intikamını almak için yanıp tutuşuyor. Zira büyük halk direnişinin ardından AKP iktidarının itibarı sarsıldı, kendine olan güveni darbelendi. Demokrasi, insan hakları, Alevi ve Kürt açılımlarına dair attığı adımların görüntüyü kurtarmaya yönelik adımlar olduğu tüm çıplaklığı ile açığa çıktı.

AKP iktidarı katilleri koruyor!

Direnışçilere baskı ve şiddette, gözaltı ve tutuklama teröründe sınır tanımayan AKP iktidarı ve denetimindeki yargı, devrimcileri kurşunlayıp öldüren katilleri koruyup, kolluyor, bağrına basıyor. Ankara-

Kızılay'da Ethem Sarısülük'ü katleden polis Ahmet Şahbaz elini kolunu sallayarak serbestçe dolaşmayı sürdürüyor. Bütün delilleriyle, kamera görüntüleriyle ortada olan bu cinayet, tüm dünyanın gözü önünde işlendi. Buna rağmen katil polis Ahmet Şahbaz tutuklanmadı.

Eskişehir'de dövülerek öldürülen Ali İsmail Korkmaz'ın katilleri uzun süre korundu. Daha sonra Ali'nin katillerinin görüntüleri ortalığa saçıldı. Dahası kameraya ait görüntülerin bir kısmının silinmeye çalışıldığı, bu sürecin polisin gözetimi ve denetiminde gerçekleştiği ortaya çıktı. Tepkiler yükselince ve görüntüler ortaya çıkınca Ali'yi katleden bir polis ve birkaç faşist gözaltına alınıp tutuklandı.

Ali İsmail Korkmaz cinayetinin görüntülerini silme işleminin faili olan kolluğun korunması için Eskişehir Başsavcısı devreye sokuldu. Başsavcı kolluğu aklama amaçlı yalanları ardı ardına sıraladı. Abdullah, Mehmet, Medeni'nin katilleri hala yakalanmadı ve dolayısıyla yargılanmaya dair hiçbir adım atılmadı. Öte yandan temel insan hakları içinde yer alan söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğü hakkını kullanan ilericiler, devrimciler AKP iktidarını protesto edenler, trajikomik iddialarla, asılsız suçlamalarla tutuklandılar.

AKP iktidarı korktukça baskı ve zorbalığın ipine sarılıyor!

AKP'nin korkularını büyüten ve korkutmaya yönelik adımlar atmaya iten esas neden ise Haziran günlerinde yıldınlığın değil direnişin öne çıkmış olmasıdır. Zira AKP iktidarının direnişe yönelik gerçekleştirdiği azgınca saldırganlığa ve şiddete rağmen milyonlarca insan sokakları terk etmemiş, korku duvarlarını yıkıp aşmıştı. Milyonlarca insan, kurşuna, biber gazına, bombaya rağmen, AKP iktidarı önünde diz çökmedi. Dinci gericiliğin yüreğine korku salan ve kaygılarını büyüten de bu oldu.

Gezi eylemleri sırasında Abdullah, Mehmet, Ethem ve Ali polis tarafından öldürüldü. Beş binden fazla kişi yaralandı. Hala da polis şiddeti sürüyor. Hukuk terörü de polis şiddetine eşlik ediyor. Özeldede AKP iktidarı, genelde sermaye devleti nefreti, ırkçılığı, kolluk terörünü, cinayetlerini meşrulaştırmaya çalışırken yüzündeki demokrasi maskesini de çıkartıp atıyor.

Tüm bunlara rağmen büyük halk hareketi Türkiye halkları için umut olmaya devam ediyor. Ortaya çıkan direniş devrim tarihinin onurlu sayfalarında şimdiden yerini aldı. Bu topraklarda isyan ruhunun ezilemediği ve hala diri olduğu Haziran Direnişi ile bir defa daha kanıtlandı. AKP iktidarını ve sermaye düzenini asıl korkutan bu isyan ruhudur. Devrimci ve ilerici güçlere düşen görev ise Haziran Direnişi'nin birikimlerine yaslanarak devrim ve sosyalizm ateşini harlamaktır.

Direnışe karşı NATO çalıştayı

Önümüzdeki Şubat ayında Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından Ankara'da "Ayaklanma ile mücadele" çalıştayı düzenlenecek. Çalıştay hazırlıkları ise TSK bünyesinde kurulu olan, fakat NATO ile birlikte hareket eden "Terörizmle Mücadele Mükemmeliyet Merkezi" (TMMM) tarafından yürütülüyor.

TMMM'nin yapısına bakmak bile çalıştayı içeriğine dair gerekli sonucu veriyor.

TMMM'nin resmi kuruluş tarihi 28 Haziran 2005 olarak ifade ediliyor. Komutanlığını bir Türk kurmay albayın üstlendiği TMMM'nin merkezinde bir ABD'li, bir İngiliz albay ve bir Bulgar binbaşı bulunduğu ifade ediliyor. TMMM, Kara Kuvvetleri Komutanlığı İstihbarat Okulu'yla birleştirilen Silahlı Kuvvetler Stratejik İstihbarat Okulu'nda faaliyetlerini sürdürüyor. TMMM'nin bulunduğu kampüste aynı zamanda Türkiye'de en üst düzeydeki Amerikan askeri karargâhı olan ODC (Office of Defense Cooperation-Savunma İşbirliği Ofisi) de bulunduğu belirtiliyor.

NATO'nun işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesine karşı kurulan bir savaş ve iç savaş örgütü olduğu düşünüldüğünde, Şubat ayında gerçekleştirilecek olan çalıştayı amacı da yerli yerine oturuyor.

TSK çalıştayı doğruladı

Genelkurmay çalıştayı ilk başta "PKK ve serhildanlara karşı" yapıldığı iddialarını yalanlayarak, faaliyet planının TMMM Komutanlığı'nda görev yapan üye ülkelerin onayına sunulduğunu ve kabul edildiğini söyledi. Çalıştayı inkar edilmezken, sadece içeriğin serhildanlara yönelik olmadığı açıklandı. Çalıştayı sadece Kürt halkının direnişine değil esasta tüm ülkeyi kapsayan Haziran Direnişi'ne yönelik olduğu ise genel olarak atılan adımlardan anlaşılıyor.

Haziran Direnişi sonrası "ayaklanmayı bastırma" konulu bir çalıştay toplanması tesadüf değildir. Zira içerisinden geçilen tarihsel dönemin yeni kitle hareketlerine ve halk isyanlarına gebe olduğunu burjuvazi de en az bizim kadar biliyor. Bu nedenle yeni gelişebilecek sınıf ve kitle eylemlerine karşı kolluk güçlerini her yönden hazırlıyor. Haziran Direnişi derslerinden kendince sonuçlar çıkarıyor.

Bu nedenle bir yandan polis gücü tahkim edilirken, diğer yandan bizzat NATO eliyle "ayaklanmalara karşı stratejik eğitim" süreçleri işletiliyor. Emperyalistlerin işbirlikçilerine bu tarz etiğimleri sistematik olarak verdiği zaten biliniyor. Geçtiğimiz günlerde, Haziran Direnişi'nden yaklaşık bir yıl önce ABD'de yapılan bir senaryo eğitiminde tam da mevcut eylemselliğin masaya yatırıldığı ve buna karşı polis şeflerinin nasıl hareket etmesi gerektiği üzerine seminer verildiği ortaya çıkmıştı.

Tüm bu gelişmeler ise, NATO'nun kitle eylemlerine, halk isyanlarına ve devrimlere karşı üstlendiği rolü bir kez daha çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiş bulunuyor.

12 Eylül düzeni devrimle yıkılacak!

Şili'ye, Arjantin'e, Uruguay'a benzer şekillerde yapılan askeri darbeler Türkiye'nin de gündemine geldi. Bu darbelerle emperyalist-kapitalist sistemin krizine neoliberal politikalar ile çözüm aranıyordu.

12 Eylül 1980 askeri faşist darbenin 33. yıldönümü yaklaşıyor. 12 Eylül bu ülke işçileri, emekçileri ve gençliği için baskının ve zulmün unutulmaz simgesidir. 12 Eylül'le birlikte yüz binler yargılandı, fişlendi, gözaltına alındı. Binlerce insan katledildi. On binlercesi işkenceye uğradı, onlarca idam edildi ya da "kuşku bir şekilde" öldürüldü, sakat bırakıldı. Yine on binlerce kişi mültecileşti. 12 Eylül'le birlikte grevler yasaklandı, işçilerin tüm siyasal ve emek örgütlenmeleri kapatıldı, basın susturuldu. Örgütlenme, söz ve gösteri hakları yasaklandı. Kazanılmış temel hak ve özgürlükler geri alındı. Tüm toplumun üzerine korkudan dokunmuş bir örtü örtüldü.

12 Eylül'ün arka planına baktığımızda ise uluslararası tekeli sermayeyle tam uyum çerçevesinde atılan adımları görüyoruz. Sermaye düzeninin bu ihtiyaçları çerçevesinde IMF-DB direktifleriyle "24 Ocak Kararları" adı verilen sömürü ve yıkım paketi uygulanmalıydı. Ancak devrimci hareketin yükselen etkisi ve hareket halindeki kitlelerin varlığında, bunun pek de kolay olmayacağını emperyalist efendiler ve yerli uşakları haliyle biliyorlardı. Bundadır ki, bu amaçla Şili'ye, Arjantin'e, Uruguay'a benzer şekillerde yapılan askeri darbeler Türkiye'nin de gündemine geldi. Bu darbelerle emperyalist-kapitalist sistemin krizine neoliberal politikalar ile çözüm aranıyordu.

12 Eylül faşist darbesiyle başta devrimci örgütler olmak üzere muhalif her kesim azgın bir devlet terörünün hedefi oldu. Böylesi baskı ve yasak ortamında sermaye sınıfı "rahat" hareket edebilirdi. Bundandır ki Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin'in "Şimdiye kadar biz ağladık onlar güldü. Şimdi sıra onlarda" diyebildi. Zira 12 Eylül öncesi toplumsal örgütlülük düzeyi ve mücadelenin ivmesi oldukça yüksekti, grevler sık yaşanmaktadı vb. Kısacası, askeri darbelerin birkaç generalin işi olmadığı, olamayacağı ortadadır.

12 Eylül düzeni sermaye için ekonomik anlamda yeni dünya düzenine uyumun önünü açmakla birlikte ideolojik ve kültürel açıdan da topluma bir "deli gömleği" giydirmiştir. Neoliberal politikalar devreye sokulmuş, özelleştirmeler hız kazanmışken buna paralel bir şekilde "iş bitiricilik, kurnazlık, bireycilik, bencillik" de yükselen değerler olmuş, ortalama dürüst insan "eskimiş" hatta hakir görülmeye başlanmıştır. Sistemin ideolojik anlamda kendini bu şekilde yeniden ürettiği bu düşünüş tarzında; "yoksulsa onun suçudur, zengin olmayı başaramamışsa yapacak bir şey de yoktur!" ya da başka bir deyişle "Gemisini kurtaran kaptandır!", "Her koyun kendi bacağından asılır!"

Bununla birlikte milliyetçi-muhafazakâr ideolojinin de önü daha fazla açılmıştır. Gelecek umudu zor yoluyla baskılanmış kitleleri öteki dünyanın varlığına ve dünyada bulamadıkları huzur ve mutluluğun öte dünyada onları beklediğine inandırmak, sömürü ve yıkım politikalarına daha kolay rıza göstermelerini sağlayacaktır. Bir de buna kaderciliği eklersek "yoksulsak kaderimizde varmış, böyle sınıyanıyoruz" şeklindeki düşünüş tarzının, en çok da milyonların

emeklerini sömürerek kasalarını dolduran bir avuç asalağın işine geldiği kesindir. Bu nedenle 12 Eylül sonrasında dinsel gericilik tırmanışa geçmiş, zorunlu din dersleri, imam hatipler ve cemaat örgütlenmelerinin önü açılarak bugünkü AKP iktidarında somutlaşan çizgiye gelinmiştir. Kuşkusuz bu ABD'nin "ılımlı İslam" projesinden bağımsız değildir.

Tüm bunlar birarada, düşünmeyen ama biat eden "bireyler", üzerlerindeki korku örtüsü altında, düzen sahiplerini rahatsız etmeden yaşayabilmişlerdir. Kuşkusuz bu korku örtüsü bahar eylemleri, maden işçilerinin grevi, kamu emekçilerinin mücadelesi, Kürt halkının özgürlük çıkışı, Gazi'de olduğu gibi Haziran Direnişi, zindan direnişleri, 12 Eylül öncesi kıyaslanamayacak nicelikte olsa da gençlik eylemleri ve işçi sınıfının mevzi direniş ve grevleri gibi eylemsel süreçlerde atılmaya çalışılmıştır.

Ancak böylesi çıkışlar şimdiye kadar Haziran Direnişi sürecinde olduğu kadar kitlelilikte ve kararlılıkta olmamıştır. Yılların baskı ve sömürü ortamı AKP iktidarıyla doruğa çıkan diğer sorunlarla birleşmiş ve kitleleri sokaklara dökmüştür.

Haziran Direnişi ve deneyimleri ile kapitalist düzenin kitleleri uyutmak için kullandığı tüm araçlara ve 12 Eylül'den beri süren karanlığa büyük bir darbe inmiştir.

Haziran Direnişi'nde düzenin kitleleri yönetmekteki araçları elinde patlamıştır. Örneğin ölümlerin, sakat kalmaların yaşanmasına rağmen TOMA'ların, gaz bombalarının, plastik mermilerin kitlelerin sokağa çıkışını engelleyememiş olması anlamlıdır. 12 Eylül hukukunun yasakladığı toplantı ve gösteri hakkı fiilen kazanılmış, yasaklı meydanlara girilmiştir. Benzer şekilde gözaltı ve tutuklamalara rağmen kitleler 12 Eylül yasalarıyla suç sayılan yürüyüşlere katılmaya ve sloganlar atmaya devam etmişlerdir. Katil polislerin, palalıların serbest kalması ile düzen yargısının esasta kime hizmet ettiği de daha kolay görülebilir hale gelmiştir.

12 Eylül'ün yasakçı ve sansürcü zihniyetinin medya hali ise, kitleler nezdinde hiç bu kadar açığa çıkmamıştı. Yine bugüne kadar futbolla kitleleri

uyutmanın bir şekilde yolunu bulan egemenler şimdi ise futbol maçlarında "Taksim" korkusu yaşamaktalar. Ki bu medya ve futbol 12 Eylül sonrasında sermaye sahiplerince özellikle desteklenerek kitleleri kendi dar dünyalarında ve ekran başına kilitlemenin en önemli araçları olmuştu.

12 Eylül düzeninin kendini bu kadar rahat var etmesinde, sindirilmiş "büyüklerin" gençlere öğütlediği "bir şeye karışmama" söylemi, Haziran Direnişi'yle birlikte büyük ölçüde kırılmıştır. 12 Eylül'ün sindirdiği "anne-babalar" çocuklarıyla birlikte direniş sürecine katılabilmştir. 12 Eylül'ün yarattığı "apolitik" gençlik artık daha farklıdır. Kitlelerdeki çaresizlik duygusunun kırılması, dayanışmanın gücünün farkına varılması 12 Eylül düzeninin ürünü ruh halinin büyük bir darbe aldığını göstermektedir.

Ek olarak 12 Eylül'le hesaplaşıldığı gibi bir yanılsama yaratan AKP iktidarının sahte demokrat maskesi kitleler nezdinde daha iyi açığa çıkmıştır. Dinci-gerici iktidarın 12 Eylül'ün ürünü ve devamcısı oldukları gerçeği daha kolay görülebilmştir.

12 Eylül düzeni devrimle yıkılacak!

İster 12 Eylül'de olduğu gibi askeri cunta biçiminde olsun isterse demokrasi maskesi altında olsun her ikisi de sermaye diktatörlüğünün biçimleridir. Sermaye sınıfının ihtiyaçları ve egemenliği için istediklerinde demokrasiye ara verebilirler -ki Türkiye tarihi bu darbelerle maluldür- ya da demokrasi adı altında kitleleri aldatmaya devam edebilirler. Gerçek şudur ki; sermayenin diktatörlüğüne toplumsal bir devrimle son vermedikçe işçi ve emekçiler için gerçek bir kurtuluştan bahsedilemez. 12 Eylül'le gerçek hesaplaşma da bu devrim sayesinde mümkün olacaktır.

Kitleler üzerindeki korku örtüsü ise, Haziran Direnişi örneğinde olduğu, gibi sokaklarda parçalanacak, karanlıklar aydınlığa o zaman çıkabilecektir. Ve o aydınlık sayesinde ki devrimin yolu kitlelerce daha kolay görülebilecektir.

Müzakere aldatmacasına karşı

İşçilerin birliği halkların kardeşliği şiarıyla mücadeleyi yükseltelim!

İmralı görüşmelerinin ardından başlatılan “çözüm sürecinde” kritik aşamalardan geçiliyor. Kürt hareketinin “müzakere”, sermaye devletinin ise “silahlı Kürt hareketinin tasfiye edilmesi” olarak tanımladığı politikanın sekiz aylık pratiğine dönüp bakıldığında, “çözüm süreci” aldatmacasının ne ifade ettiği gayet net bir şekilde görülüyor.

Sermaye devletinin bir türlü “beklenen adımları” atmaması, dahası savaş hazırlığı içerisinde olduğunun görülmesi ve Rojava’ya yönelik saldırgan tutumları Kürt hareketinde sürece dair derin endişeler yaratmaktadır. Bu endişeden dolayı KCK liderleri, AKP hükümetinin 1 Eylül tarihine kadar somut bir “yol haritası” ortaya koyması ve somut adımlar atması gerektiğine dair beyanatlarda bulundu. Somut adımlar atılmaması durumunda ise, çekilmelerin duracağı, eylemlere yeniden başlanacağı vurgulandı.

KCK liderlerinin uyarılarına rağmen, 1 Eylül’ü geride bıraktığımız şu günlerde, AKP hükümetinden Kürt hareketinin beklentilerini karşılamaya dönük en ufak bir adım atılmış değil. Eylül ortalarında kapsamı ve sınırı zaten belli olan bir “demokratikleşme paketinin” açıklanacağı yönündeki vaatlerden öteye “somut” olarak üzerine konuşulabilecek hiç bir plan veya pratik bir tutum yok ortada. Buna karşılık Kürt hareketinde de Eylül ayının kritik olduğu yönünde beyanatların ötesine geçen ve çekilmenin durdurulması veya eylemlerin başlatılması yönünde atılan somut bir adım yok.

Bu açıdan “çözüm süreci” olarak tanımlanan politikanın aslında derin güvensizlikler barındırdığı, iki tarafın çözümden farklı farklı anlamlar çıkardığı ve pozisyonlarını da buna göre belirlediği bir “çözumsuzlük” tablosu her geçen gün daha belirgin bir hal alıyor. Öyle ki, gelinen yerde Kürt hareketi tarafından yüksek sesle dillendirilmeye başlanan bu gerçekliği son sekiz aylık pratik üzerinden de görebilmek mümkündür.

Newroz’la birlikte ateşkesin ilan edilmesi ve gerillaların sınır dışına çekilmesi adımlarını “terörün bitirilmesi” olarak kodlayan sermaye devleti, bu haliyle sürecin devam ettirilmesi yönünde her zaman “istekli” taraf olacağını ortaya koymuştur. Bu yüzden dinci partinin şefi Erdoğan, “masadan kalkan taraf asla biz olmayacağız” diyerek aslında yaşanan sürecin beklentileri ve hedefleriyle uyumlu şekilde geliştiğini dile getirmekten de geri durmamıştır.

Müzakere aldatmacasıyla Kürt emekçileri edilgen bir bekleyişe sürüklemek ve böyle bu dinamiği kontrol altında tutmak, dinci-gerici AKP iktidarının hedefleri arasındadır. Zira Batı Kürdistan’da elde edilen kazanımların büyüdüğü, buna paralel olarak Kürt kitlelerinde ve Kürt hareketinde moral değerlerin ve özgüvenin geliştiği bir dönemde “müzakere süreci”nin gündeme getirilmesi tesadüf olmasa gerek.

Haziran Direnişi karşısında Kürt hareketinin aldığı tutum dinci gerici hükümetin bu beklentilerinde hiçte yanılmadığını doğrulamıştır. Yine sermaye devleti bir yandan Rojava’da Kürt halkının kazanımlarını dinci gerici çeteler eliyle boğmaya çalışırken öte yandan

“çözüm sürecinin” yaratmış olduğu imkânlarla bu saldırganlığına karşı daha aktif bir mücadelenin örülmesinin önüne geçebilmiştir.

Bu gelişmeler ışığında sürece bakıldığında, dinci-gerici AKP iktidarının çözüm süreci adı altında, “terörün bitirilmesi” hedefine odaklı entegre bir projeyi hayata geçirdiği görülmektedir.

Kürt hareketi cephesinden ise “silahların bırakılması, çatışmasızlık ortamının yaratılması ve demokratik siyasetin önünün açılması” olarak tanımlanan bu süreçte, sermaye devleti tarafından tek bir adım atılmamış olması hoşnutsuzluğu büyütülmektedir. Daha sürecin başında, biri yönetici PKK’li üç kadına yönelik suikast gerçekleştirilmesi, gerillaların çekilmeye başlaması ve ateşkes ilan edilmesine karşılık “kalekol” ve yeni karakol yapımlarına devam edilmesi, koruculuk sistemine ilişkin en ufak bir değişikliğe gidilmemesi, binlerce KCK tutuklusunun zindanlarda tutulması, siyasi operasyonların devam etmesi, anadilde eğitim gibi en meşru hakkın bile AKP hükümetince yok sayılması, her fırsatta Kürt hareketi temsilcilerinin aşağılanması ve muhataplık pozisyonlarının tartışmalı kılınmasına kadar bir dizi gelişme, Kürt hareketinin süreçten beklentilerine yönelik en ufak bir umut vermemektedir. Bu durum “çözüm süreci” olarak adlandırılan sürecin Kürt hareketinin atfettiği anlamdan çok dinci gerici iktidarın hedeflerine hizmet ettiğini ortaya koymaktadır.

Tablonun kendisi ve gelinen aşamanın Kürt hareketi cephesinden yarattığı sıkıntı KCK liderlerinin son açıklamalarında da net bir şekilde dile getiriliyor. Cemil Bayık’ın açıklamalarında sürece dair umutların giderek tükendiği, tabanlarına durumu izah edemedikleri ve eylemlere başlanabileceği yönündeki ifadeler, dinci-Amerikancı iktidardan beklentilerin boşa düştüğüne işaret ediyor.

Öte yandan Suriye’ye yönelik emperyalist bir müdahalede dinci gerici AKP iktidarının Rojava

üzerindeki planları ve niyetleri bir sır değildir. Daha şimdiden yaptıkları, yapacakları için bir teminat oluşturmaktadır. Her ne kadar emperyalist efendilerinden savaşa aktif katılım noktasında henüz bir izin alamamış olsa da sermaye devletinin doğabilecek bir emperyalist savaş ortamından en iyi şekilde faydalanıp ilk fırsatta Batı Kürdistan’ın kazanımlarını boğmaya dönük hesaplarını hayata geçirmeye çalışacağı açıktır. Dahası böylesi bir saldırganlığın sadece ülke sınırları dışında kalmayacağı, ülke içerisinde de demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanacağı, şiddet ve gericiğin tırmandırılacağından kuşku duymamak gerekiyor. Zaten mevcut hazırlıkların ve gelişmelerin seyri de buna işaret ediyor. Böylesi bir ortamda dinci gerici AKP hükümetiyle yürütülen müzakereler aracılığıyla Kürt sorununun “demokratik bir çözüme” kavuşacağını düşünmek ve umut etmek saflıktan öteye bir durum olabilir.

Zira dinci gerici AKP iktidarının ne “Kürt sorunu”nu çözmek gibi bir niyeti ne de bunu yapmasını sağlayacak ideolojik, sınıfsal bir konumlanışı vardır. Çünkü bugün demokratik alandaki birçok sorun gibi ulusal baskının ve sömürünün gerisinde de kapitalist sömürü düzeni ve burjuvazinin özel mülkiyete dayalı sınıf egemenliği yer almaktadır. Kürt halkının meşru ve demokratik haklarının tam anlamıyla karşılanabileceği ve halklar arasında gerçek barışın sağlanabileceği koşullara, burjuvazinin sınıf egemenliğine karşı yürütülecek mücadeleyle ulaşabilir ancak.

“Çözüm süreci” devam ederken de, Kürt halkına meşru ve demokratik talepleri için mücadele etmek dışında bir seçenek bırakılmıyorsa, yapılması gereken bu koşulları dayatan sermayenin sınıf iktidarına karşı tüm milliyetlerden işçilerin ortak mücadelesinin örgütlenmesidir. Halklar arası gerçek kardeşleşmeyi sağlayacak olan da işçi sınıfının bu devrimci perspektifi olacaktır. “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarı tam da bu nedenle yürütülmesi gereken mücadelenin özülü ve en temel formülasyonudur.

1 Eylül savaş çığırtnkanlarına uyarı oldu!

1 Eylül Dünya Barış Günü, başını ABD'nin çektiği batılı emperyalistlerin Suriye'ye yönelik saldırıya hazırlandığı bir dönemde, Türkiye'de işçi ve emekçilerin, ezilen halkların işgale destek vermeyeceğinin ilanı oldu.

Sermaye hükümeti AKP'nin savaş çığırtnkanlığı ve Kürt halkına "çözüm süreci" adı altında tasfiye dayatması da 1 Eylül eylemlerinin temel gündemiydi. Haziran Direnişi'nin ardından oluşturulan forumlar da eylemlerde yerini aldı. Mitinglerde ayrıca Rojava'daki katliamlara dikkat çekilerek yardım kampanyalarına katılım çağrıları yapıldı. Pankartlardan konuşmalara çok dillilik hakim kılınarak halkların kardeşliği vurgulandı.

İstanbul

Demokrasi ve Barış Platformu'nun örgütlediği miting, "Gezi'den Lice'ye barış için mücadeleyle!" şiarıyla Kadıköy'de gerçekleştirildi. Mitingte Rojava, Suriye'ye emperyalist saldırı ve hükümetle Kürt sorunu ekseninde süren görüşmeler gündem olarak öne çıktı. Mitinge ağırlığını BDP'nin oluşturduğu binler katıldı.

Miting için Kadıköy'e iki koldan yüründü. Natilius kolunda en önde "Gezi'den Lice'ye barış için mücadeleyle!/ Demokrasi ve Barış Platformu" şiarlı pankartı taşınırken, DİSK, KESK, Divriği Kültür Derneği ve aralarında BDSP'nin de olduğu örgütler bu kolda yürüdü. DİSK'in eyleme temsili katılımı dikkat çekti.

Komünistler mitinge Kürtçe ve Türkçe "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" pankartı ile katıldılar. Kızıl flamalar taşıyan komünistler, Kürt halkına dayatılan imha, inkar politikalarını ve Suriye'ye yönelik saldırı ve emperyalist savaş hazırlıklarını teşhir ettiler.

Numune Hastanesi koluna ağırlığını BDP'nin oluşturduğu Halkların Demokratik Kongresi bileşenleri ve Nor Zartonk gibi ilerici güçler katıldı.

Miting programı ilk çağdan günümüze gerçekleşen savaş görüntülerinin yer aldığı "Gezi'den Lice'ye barış için mücadeleyle" başlıklı sinevizyonla başladı.

Gezi Direnişi'nde ölümsüzleşenler için saygı duruşu ve bir dakikalık alkış eylemi gerçekleştirildi.

Mitingte İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, Sırrı Süreyya Önder, HDK adına Levent Tüzel, DİSK adına Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, TMMOB İKK adına Süleyman Solmaz, Barış İçin Kadın Girişimi adına Seher Kalkan birer konuşma gerçekleştirdiler.

Gezi tutsaklarının aileleri sahneye çıkıp el ele tutuşarak kitleyi selamladılar. Kitle de tutsak ailelerini alkışlarla karşıladı.

Son konuşmayı BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş yaptı. Suriye'deki emperyalist saldırılara değinen Demirtaş, emperyalist güçlerin ve AKP'nin bölgedeki savaşın sorumlusu olduğunu vurguladı, halklar arasında etnik düşmanlığın oluşturulduğunu belirtti. Gezi Direnişi'ni de hatırlatan Demirtaş, barışı getirecek olanın ezilen halkların elele sokaklardaki mücadelesi olduğunu vurguladı.

Konuşmanın ardından Koma Agire Jiyan, Erdoğan Emir ve Grup Vardiya ezgileriyle sane aldı. Grup Vardiya'nın seslendirdiği ezgilerle miting bitirildi.

Gebze

Gebze'de 1 Eylül eylemi, "Barış için yürüyoruz" pankartı arkasında oluşturulan kortejlerin yürüyüşü geçmesiyle başladı. Eylemde TMMOB, Eğitim-Sen, BDSP, EMEP, ÖDP, düzen partilerinden CHP yer aldı.

Yürüyüşte Taksim'de insan zinciri eylemi yapan emekçilere yapılan saldırı teşhir edildi ve "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı atıldı. Çevre binalarda bulunan emekçiler ise yürüyüş boyunca alkışlarla eylemi destekledi.

Meydana varıldığında ise Gebze Dayanışması temsilcisi basın açıklamasını okudu.

Açıklamada, AKP'nin emperyalizme yaptığı uşaklık teşhir edildikten sonra Suriye'de gerçekleşmesi muhtemel savaşa karşı Gebzeli emekçiler mücadeleye çağrıldı.

Basın açıklaması okunduktan sonra eylem sonlandırıldı.

Adana

İHD'nin çağrısı üzerine bir araya gelen ve aralarında DİSK, KESK, Adana Tabip Odası, İHD, PSAKD ve HDK'nın yer aldığı kitle, 5 Ocak Meydanı'nda toplanarak Atatürk Parkı'na yürüdü. Yürüyüş esnasında önde "Emperyalist savaşa ve işgale hayır, inadına barış, inadına özgürlük" ozaliti taşınırken, ardında sırasıyla "Yaşasın halkların kardeşliği / Akkapı Halkı" pankartı ve Adana Atatürk Parkı Forumu tarafından açılan "Umut barışta, Gezi ruhu savaşa karşı sokakta!" pankartı taşındı.

Alana gelindiğinde ilk olarak hazırlanan basın metni okundu. Mısır'da yaşanan katliamların da lanetlendiği açıklamada AKP'nin Suriye'de savaşa hazırlandığı ifade edilerek, "Suriye'ye silahlı müdahaleye karşıyız" denildi. Basın açıklamasının ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, HDK ve BDP yöneticileri de konuşmalar gerçekleştirdiler.

Eyleme BDSP de destek verdi.

Kayseri

Kayseri'de Emek ve Demokrasi Platformu, Dünya Barış Günü ile ilgili olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını Kayseri SES Şube Başkanı Ali Yıldırım yaptı. Yıldırım şunları söyledi: "Tüm Ortadoğu coğrafyası adeta emperyalizmin adı konulmamış 'yeni paylaşım savaşı' alanına çevrilmiş durumda. Soğuk Savaş döneminde 'yeşil kuşak' projesinin parçası olarak bir 'ABD üssü' haline getirilen Türkiye ise bu yeni paylaşım savaşında emperyalizmin cephe ülkesi olarak konumlandırılmaktadır."

Kayseri'de yapılan eyleme Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da katıldı.

Ankara

Toros Sokak'ta toplanan Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri, Sıhhiye Köprüsü üzerinden yaptığı yürüyüşle Kolej Meydanı'nda savaş karşıtı bir eylem gerçekleştirdi. Eyleme DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin yanı sıra, ilerici kurumlardan Demokrasi ve Emek Platformu, Demokrat Göleliler Platformu, İHD, KURD-DER de destek verdi.

Aralarında HDK, Halkevleri, Partizan, 100. Yıl ve Anıtpark forum inisiyatifleri ve BDSP'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici güçler de eyleme katıldılar.

Sınıf devrimcileri "Emperyalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!" pankartıyla eylemdeki yerlerini aldılar. Sınıf devrimcileri yürüyüş kolunda AKP ve sermaye düzeninden "demokrasi", "barış" ve "özgürlük" beklemenin bir gerçekliği olmadığına dair ajitasyon konuşmaları yaptılar. BDSP kortejinde özellikle Haziran Direnişi'ne dair sloganlar atıldı.

Kolej Meydanı'na varıldıktan sonra kürsü konuşmaları başladı. İlk olarak Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri adına Tertip Komitesi'nden Harun Çakmak konuştu.

Eylemde ayrıca Kürtçe ve Arapça konuşmalar da

gerçekleştirildi. Konuşmalarda çoğunlukla Kürt halkı üzerindeki baskılar, Rojava'da yapılan katliam ve AKP'nin katliamcı rolüne değinildi.

Grup Kibele'nin türküsü ve halaylarıyla eylem sona erdi.

İzmir

Basmane Meydanı'nda toplanan kitle buradan Konak Meydanı'na yürüdü. KESK İzmir Şubeler Platformu, DİSK Ege Bölge Temsilciliği, İHD ve ÇHD'nin aralarında olduğu ilerici güçlerin örgütlediği eylemde önde Kürtçe, Arapça ve Türkçe olarak yazılan "Ülkede, Ortadoğu'da, dünyada barış!" ortak pankartı taşındı. "Suriye'de emperyalist müdahaleye hayır" pankartı arkasında ise KESK kitlesi yürüdü. Kortejin en arkasında "Rojava'dan elini çek" dövizlerini taşıyan BDP kitlesi yer aldı. Yürüyüş boyunca Kürtçe ve Türkçe barış çağrılarının yanı sıra Suriye'ye yönelik saldırıların protesto edildi. Konak Meydanı'na gelindiğinde kürsüden Kürtçe ve Türkçe selamlamalar yapıldı. Saygı duruşundan sonra hazırlanan ortak basın metnini Barış Meclisi sözcüsü Coşkun Üsterci okudu.

Basın metninin okunmasının ardından BDP Milletvekili Sırrı Sakık, EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından Halkevleri Çocuk Korosu ve sonrasında Müzisyenler Derneği müzik dinletisi verdi. Eylem çekilen halayların ardından bitirildi.

Eyleme TÜMTİS Sendikası'nın yanı sıra ilerici, devrimci kurumlar destek verdi.

Eylemden notlar

- İzmir Müzisyenler Derneği yürüyüş boyunca marşlar çaldı.

- İzmir'in semt forumlarından katılım oldu.

- DİSK Ege Bölge Temsilciliği eylemi

örgütleyenlerden olmasına karşın alanda yoktu.

Antep

İHD, KESK, HDK, ÖSP, ÖDP'nin ortak düzenlediği eyleme binlerce kişi katıldı.

Yürüyüş Kırkayak Parkı'ndan başlayıp, eylemin gerçekleştirileceği Yeşilsu Parkı'na kadar sürdü. Yürüyüşün ardından meydana toplanan kitleye dışarıdan da katılanlar oldu.

Okunan ortak basın açıklamasının ardından konuşmacılar sırayla söz aldı. İlk olarak konuşmayı HDK adına Müslüm Acar yaptı. Acar'ın ardından KESK adına Ömer Faruk Koç konuştu. Koç'un konuşması, savaşa değil eğitime bütçe ayrılmasının gerektiği üzerineydi. Son olarak BDP Muş Milletvekili Demir Çelik konuştu. Çelik konuşmasını olası emperyalist savaş üzerine yaptı. Konuşmalar genel olarak 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün anlam ve önemi üzerine oldu. Antep'te emekçilerin savaştan göreceği zararın büyük

olacağı, savaş değil "demokratik bir çözüm" olması gerektiği sık sık tekrarlandı.

Eyleme destek verenler arasında Mücadele Birliği ve LGBT de vardı.

Eylemin ardından müzik dinletisi başladı. Bazı eylemciler de Yeşilsu Parkı'nın yanındaki merdivenleri çeşitli renklere boyayarak eylem yaptılar.

Bursa

1 Eylül dolayısıyla Bursa'da yapılacak yürüyüş için Setbaşı Mafhel önünde toplanıldı, buradan da Heykel'deki Kent Müzesi'nin önüne yüründü. Yürüyüşte en önde "Emperyalistler ve işbirlikçiler yenilecek, direnen halklar kazanacak" yazılı pankart taşındı.

Yürüyüşte Kürt halkına yönelik saldırılar, Suriye ve Gezi Parkı gündemleriyle ilgili sloganlar sıklıkla atıldı.

HDK, KESK, Nilüfer Halk Forumu, İlle de Barış Platformu tarafından örgütlenen eyleme BDSP, Partizan, SYKP gibi siyasal özneler de katılım sağladı.

Yürüyüş Kent Müzesi önünde son bulurken, burada platform adına bir konuşma yapıldı, halaylar çekildi. Belediyenin elektrik vermemesi nedeniyle çevredeki esnaftan elektrik temin edilerek gecikmeli olarak forum bölümüne geçildi.

Çok sayıda insanın konuştuğu forumda konuşmaların ortak noktası, AKP ve düzenden barış elde etmenin mümkün olmadığı yönündeydi. Forumda AKP'nin insana düşmanlığına dair vurgular yapıldı, Suriye ile ilgili yalanlara ve ikiyüzlülüğe değinildi.

Forumun ardından türküler ve marşlar eşliğinde çekilen halaylarla program sona erdi.

Manisa

Manisa'da 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Barış ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Ulu Park'ta toplanılarak Manolya Meydanı'na yürüyüş yapıldı. Eyleme Halkların Demokratik Kongresi de kendi pankartıyla katıldı. Manolya Meydanı'nda Eğitim Sen Manisa Şube Başkanı Remzi Şirin platform adına basın metnini okudu. Şirin, Suriye'ye emperyalist müdahaleye, savaşa karşı mücadele edeceklerini ifade ederken aynı zamanda Gezi Direnişi eylemleri nedeniyle Manisa'da 197 kişi hakkında açılan soruşturmalara karşı tepkilerini dillendirdi, 197 kişinin yanında olduklarını söyledi.

Remzi Şirin'in ardından HDK temsilcisi ve düzen partisi CHP'nin belediye başkan adayı da konuşma yaptılar.

Eylem Manisa Fatih Parkı'nda yapılan barış merdivenlerine yürünüp fotoğraf çekilerek sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Gebze-Adana-Kayseri-Ankara-İzmir-Antep-Bursa-Manisa

Kürt halkı talepleri için meydanlara çıktı

1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Kürdistan'da da yaygın eylem ve etkinlikler gerçekleştirildi. Diyarbakır ve Van'da kitlesel mitinglerle Mardin'de Bagok'da, Hakkari'de Kato'da festivallerle 1 Eylül Dünya Barış Günü selamlandı.

Diyarbakır

Bölge mitingine on binler katıldı. İstasyon Meydanı'nda gerçekleştirilen mitingde sarı, kırmızı ve yeşil flamalarla BDP bayrakları taşınırken alana Rojava ve anadilde eğitim gündemli pankartlar asıldı. Alanda Eğitim Sen öncülüğünde "anadilde eğitim" talebiyle imza toplandı.

Mitingde PYD Eş Genel Başkanı Asya Abdullah, BDP Eş Genel Başkanı Gülten Kışanak, DTK Eş Genel Başkanı Aysel Tuğluk konuşmalar gerçekleştirdi.

Van

Van bölge mitingi de on binlerin katılımıyla gerçekleştirildi. BDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan mitingde yaptığı konuşmayla AKP'nin demokratikleşme paketine dikkat çekerek "Ama paketin içeriğinde ne olduğundan kimsenin haberi yok" dedi.

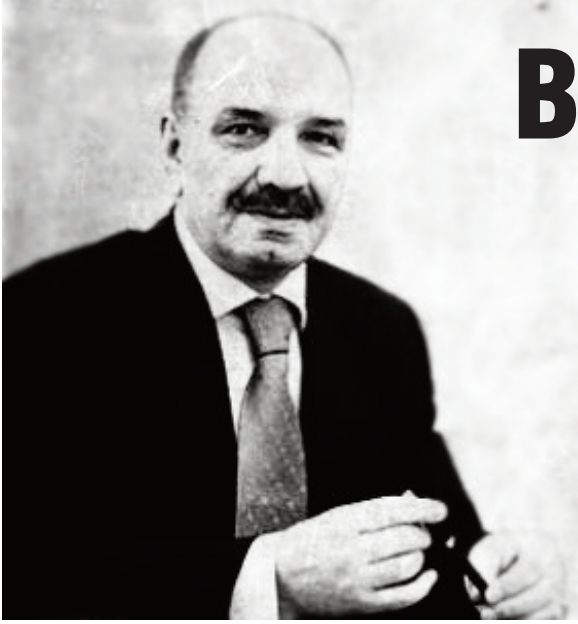
"Barış direnişin zaferidir!", "Barışa da savaşa da hazırız!" pankartları asılan miting alanında Suriye'deki gerici çetelerin katliamları da sloganlarla lanetlendi. İnsan Hakları Derneği Van Şube Başkanı Ömer Işık, hem dışarda hem de içerde savaşa karşı olduklarını ifade etti. Miting müzik dinletileriyle sona erdi.

Mardin

Mardin'de Bagok Dağı Barış Festivali düzenlendi. Festival için yola çıkanlar asker barikatı ile durduruldu. Festivali engellemeye yönelik tutumu protesto eden Kürt halkı askerin kimlik kontrolü dayatmasına karşılık barikatı aşarak çıkışına devam etti. "PKK halktır, halk burada!" sloganlarıyla asker barikatını aşan kitle festival programını gerçekleştirdi.

Hakkari

Cilo Doğa Derneği öncülüğünde Kato Dağı zirvesinde festival gerçekleştirildi. Festival kapsamında yürüyüş, müzik dinletisi, paneller gerçekleştirildi. Festivale Roboskili aileler de katıldı.

Bürokrat istifa etti! Yaşasın bürokrasi!

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu 2 Eylül günü yaptığı yazılı açıklamayla istifasını duyurdu. Kumlu uzun yıllardır Türk-İş içerisindeki bürokratik kastın temsilcilerinden birisiydi. İşçi sınıfına yönelik bir çok ihanet sözleşmesinde imzası, patronlar ve sermaye hükümeti ile birlikte hazırlanan kölelik yasalarında dolaysız sorumluluğu vardı. Ve bugün istifa ettiğinde kimse üzülmeyeceği gibi kimse sevinmedi de. Zira bir bürokrat istifa etmiş olsa da sistem yerli yerinde duruyor. Bu açıdan "Kral öldü. Yaşasın kral!" söylemi Türk-İş'te yaşanan istifa sürecini özetliyor.

Kumlu'nun istifası elbette sınıf hareketi içinden gelen tepkiler karşısında olsaydı bu durum çok farklı olurdu. Elbette hain bir sendika bürokrati olan Kumlu birçok işçi eyleminde protesto edildi, 1 Mayıs kürsülerinden direnişçi işçiler tarafından kovalandı. Fakat bugün Kumlu'nun istifasını getiren süreç işçiler içindeki tepki değil bürokratlar arasındaki çıkar kavgasıdır. Bundan dolayı istifanın ardından herhangi bir genel kurul toplanmadı, konfederasyona üye sendikalar arasında bir diyalog kurma süreci işletilmedi (Kumlu'nun istifa kararını açıkladığı toplantıya hiçbir Sendikal Güç Birliği Platformu üyesi sendika bileşeni dahi çağırılmadı). Yedek üye yönetime çağırılıp Türk-İş Genel Başkan Yardımcısı ve Demiryol-İş Genel Başkanı Ergün Atalay konfederasyon başkanlığı getirilerek konu kapatıldı. Türk-İş içindeki bu değişimde AKP'nin yeni döneme hazırlık kaygısının belirleyici olduğu ifade ediliyor. Bir yandan eskimiş ve yıpranmış bir bürokrat sahneden çekiliyor diğer yandan yeni sömürü ve kölelik düzenlemelerine daha uyumlu ve AKP ile daha koordineli yürüyebilecek bir isim göreve getiriliyor.

Gelen gidene aratır ya da sistem sürdükçe kötüleşir

Kumlu, yıllardır yürüttüğü sendika ağalığı görevinden çekilirken geride birçok sabıka dosyası bıraktı. Sınıfa yönelik saldırı yasalarına sözde muhalefet edip uzlaşma çizgisi adı altında masada ihanete imza geleneğini sürdüren Kumlu, son olarak Gezi Direnişi'ne yönelik manipülatif açıklamaya imza atmış, gider ayak AKP iktidarına desteklerini sunmuştu. Kıdem tazminatı gasbına karşılık Türk-İş Genel Kurulu kararı olan grev söylevini hasıraltı eden, sendikalar yasası için patron örgütleriyle kapalı kapılar ardında protokollere imza atan yine aynı Kumlu'ydu. Fakat Mustafa Kumlu, işçi sınıfı içerisinde burjuvaziye hizmet eden bir bürokrat olmanın ötesinde sistemin çarkları için özel bir anlam taşıyordu. Bunun için bugün istifası düzen güçleri için özel bir kayıp anlamına

gelmiyor.

Kumlu giderken kim olduğu sorusunun yanıtı açık. Aynı şekilde sendikal bürokrasi sistemi yerli yerinde dururken, Kumlu'nun yerine gelen ismin kim olduğu da pek bir önem taşıyor. Demiryol-İş Genel Başkanı Ergün Atalay yeni Türk-İş Genel Başkanı. Bugüne kadar Kumlu kadar öne çıkmamış fakat bürokrasi çarklarına onun kadar eski geçmişi olan, başta Demiryolu işçileri tarafından ihanetleriyle tanınan bir isim. Atalay'ın asıl öne çıkan kimliği ise "Erdoğan'ın arkadaşı" olmasıdır. Sermaye hükümeti AKP'nin sendikalar içindeki gerici yapılanmalarının en aktif unsurlarından biri olan Atalay 12 Eylül referandumuna destek propagandalarından özelleştirmelere kadar her vesileyle AKP'nin hizmetinde yer almış birisidir. Tekel Direnişi sürecinde çıkıp işçiyi 4/C kapsamında farklı illere yollama tavsiyesini Erdoğan'a veren de Atalay'dır. "Bizim için 'her yer Taksim!'" diyerek 1 Mayıs'ta Taksim'den kaçışı meşrulaştırmaya çalışan da yine aynı Atalay'dır.

Sınıf susuyor ama görüyor da

Türk-İş içindeki bürokratik kast bugün istediği gibi at koşturuyor. Kendi çıkar kavgalarıyla yönetimden bir ismi düşürüp diğerini getiriyor. Bu arada Türk-İş bünyesindeki işçiler greve çıkıyor, direniyor, örgütlenme çalışmaları saldırıya uğruyor. Bürokrat takımı işçilere kulaklarını tıkayıp kendi düzenlerini sürdürüyorlar. Patronlar veya hükümet göreve çağırıldığında kendi aralarındaki çıkar kavgasını kenara bırakıp sınıfı durdurmanın, mücadeleyi baltalamanın yollarını birlikte arıyorlar.

İşçi sınıfı bugün mevcut bilinç ve örgütlenme düzeyinin geriliğinden dolayı bürokratlar takımını alaşağı edemiyor. Fakat bu sendika ağalarının kim olduğunu, neyin kavgasını yürüttüklerini, neyi paylaşmadıklarını gayet iyi biliyorlar. Kumlu gibi ihanetçi bürokratların hep korku duyarak hareket etmesine neden olan şeyse işçi sınıfı içerisinde kendilerine yönelik biriken öfkedir. Bugün bu öfke tekil fabrika örnekleriyle açığa çıkıyor. Fakat yarın işçiler, Türk-İş'e çöreklenmiş bu bürokrat takımından hesap soracak bir çıkışı çok daha güçlü ve birleşik bir temelde ortaya koyacaktır. Zira ihanet yasalarına, sefalet sözleşmelerine atılan imzalara bugün sessiz kalsa da işçi sınıfı içerisindeki öfke gün be gün mayalanmaktadır. Sermaye hükümeti AKP ve onun işçi sınıfı içindeki ajanları bunun bilincinde olarak en beklemedikleri zamanda, en olmadık nedenle biriken öfkenin karşılıklarına çıkacaklarını gayet iyi biliyorlar.

Punto'da direniş devam ediyor

Zeytinburnu'nda kurulu olan Punto Group işçileri, sendikalaştıkları için işten çıkarılmalarına direnişle yanıt verdiler. Punto işçileri, işten atılmalarına karşı ve sendika hakkı için yürüttükleri direnişin 4. haftasındalar.

Deri-İş'e üye olduktan sonra işten çıkarılan iki işçi 12 Ağustos'tan beri fabrika önünde direnişte. Uzun ve ağır çalışma koşulları, düşük ücret ve baskılara karşı sendikaya üye olan işçiler, haklarını almak için mücadele yolunu seçtiler. Hem direnişteki işçilerin hem de çalışan işçilerin üzerindeki baskıları devam ettiren Punto Group sermayedarı, örgütlülüğü kıramadı. İşçiler, direnişteki arkadaşlarına ve sendika haklarına sahip çıkmaya devam ediyor. Direnişteki işçiler de kapı önünde mücadelelerini kararlılıkla yürütüyorlar. Direnişe, ilerici devrimci kurumların desteği sürüyor.

4 Eylül'de Avrupa Türkiyeliler İşçiler Konfederasyonu (ATİK) direnişçi işçileri ziyaret ederek Punto Group işçileri ve direnişle dayanışma içerisinde olacaklarını ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kazım Süren Deri'de grev kararı

İstanbul Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Kazım Süren Deri'de Deri-İş Sendikası 12 Mart'ta yetkiyi almış ardından toplu sözleşme için harekete geçmişti. Fakat Kazım Süren Deri patronunun sendika ile görüşmeye yanaşmaması üzerine resmi arabulucu aşamasına geçilmişti. Patron bu görüşmelere de katılmayınca grev sürecine gelindi.

Deri-İş Sendikası 22 Ağustos'ta grev kararı almıştı. 3 Eylül'de fabrika önünde yapılan eylemle grev kararı ilan edildi. İstanbul Deri Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Deri-İş üyesi işçiler fabrikalarından yürüyüşlerle geldi.

Fabrika önünde Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay söz aldı. Tay, patronun toplu sözleşme hakkına saygı duymamasından dolayı grev kararı aldıklarını belirterek şunları ifade etti: "İnsanca yaşanabilecek bir ücret talep ediyoruz. Bugün grev kararı ilanını asacağız işveren umarım bugünü göz önünde tutarak sendikamızla bu sorunu çözer."

Tay'ın açıklamasının ardından Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi konuştu.

Öncelikle Türk-İş'te yaşanan sorunlar hakkında konuşan Servi, "Türk-İş Başkanı'nın istifası sorunlarımızı çözmeyecektir. Türk-İş acilen olağanüstü genel kuruluna gitmeli ve tabandan onay alması gerekmektedir" dedi. Açıklamanın ardından grev ilanı fabrikaya asıldı.

Bürokratlar defolsun sendikalar bizimdir...

“Söz, yetki ve karar işçilere!”

Feniş'te yaşananlar tam da bu yönü ile öğretici olmuştur ve işçiler izlenmesi gereken yolu kendi bulunduğu yerden göstermektedir.

Çayırova'da kurulu bulunan Alüminyum sektörünün önemli fabrikalarından Feniş'te, bir süre önce işçiler ücretlerini alamadıkları için eylemler gerçekleştirmiş ve tepkiler ilk dönemlerde patrona, eylemin ilerleyen dönemlerinde ise sendikaya çevrilmişti. Bu tepkiler karşısında temsilciler istifa etti. Yapılan temsilcilik seçimlerinde ise eylem sürecinde dostu düşmanı daha iyi tanıyan işçiler tercihlerini taban inisiyatifini ön plana çıkaran temsilci adaylarından yana kullandılar.

Feniş'te yıllardır ücretlerin zamanında ödenmesi konusunda problem yaşanıyordu. Bunun dışında sendikal süreçler ya da işçileri ilgilendiren diğer birçok konu işçilerin olmadığı platformlarda çözülmeye çalışılıyordu. Bu da işçileri idare eden tutumdan başka bir şey üretmiyordu. Aslında bu sendikal işletmelerin genelinde yaşanan sıradan bir durumdur. Bir sorun olduğunda, temsilcilik seçimlerinde, sözleşme dönemlerinde, işçi sınıfını ilgilendiren diğer tüm konularda sendikalar işçilerin adına sözünü söyler ya da hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ederler. Bu genel durum son dönem yaşanan birkaç çıkışla aşılmaya çalışılsa da genel bir değişim henüz yaşanmamıştır. Fakat bu basınçla Türk Metal TİS döneminde işçilerin sendikayı terk etmesinden çekindiği için eylemler düzenlemek zorunda kalmıştır. MESS karşısında pehlivan pozlarına bürünmüş, işçileri sürekli çıkarttıkları *Vardiya* gazetesi ile aldatmaya çalışmıştır. Ayrıca kimi tekil fabrikalarda işçilerin tepkileri pratik bir tutuma dönüşebilmiştir; EKU Fren işçileri Çelik-İş Sendikası'na tepkilerinden dolayı istifa ederek Birleşik Metal Sendikası'na geçtiler. Bolu Düzce'de Standart Profil işçileri yapılan sözleşmeye tepkilerini Petrol-İş Sendikası'nı basarak gösterdi, Şube yönetimi kaçtı ve istifa etti. Tuzla'da Teknik Plastik işçileri Petrol-İş Kartal Şubesi'nin patronla kapalı kapılar arkasında anlaşmasını sendikaya toplu giderek ve üç-dört gün alkışlı eylemlerle gösterdi. İzmir'de Genel-İş Sendikası'nda birçok temsilci sendikal işleyiş tepkilerini istifa ederek gösterdiler. Bu örnekler gün geçtikçe çoğalıyor. Sendikalar artık işçileri ve emekçileri eskisi gibi “idare” edemiyorlar, aşırı rahat

ve sorumsuzca davranamıyorlar. Elbette mevcut sendikal işleyişe yönelik gerçekleşen bu tepkiler dağınık ve şimdilik birleşik bir hattan uzak. Bu nedenle olabildiğince birleşik bir hatta ve taban inisiyatifinin ön plana çıktığı tepkilerin örgütlenmesi gelinen yerde büyük önem taşımaktadır. Gerçek kazanım da bu şekilde gelecektir.

Feniş'te yaşananlar tam da bu yönü ile öğretici olmuştur ve işçiler izlenmesi gereken yolu kendi bulunduğu yerden göstermektedir.

İşçiler eylemle öğrendiler

Haziran ayında gece vardiyasında bir araya gelen bir grup işçi fabrikadaki temsilcilik odasına gidip sendikanın ücretlerin ödenmesi konusunda adım atmasını istediler. Bu sırada eylem kararları alındı. Alkışlı eylemler, mesaiye kalmama eylemleri yapıldı. Sendika temsilcileri öfkeyi ve eylemleri bastırmak istese de bunu başaramadı. Dışarıdan dayanışmaya gelen MİB'e ilk başta tepkilerle karşı çıkan temsilciler işçilerin MİB'e destek vermesinden dolayı geri adım attılar. Ancak süreç uzadı, eylemler bir haftayı bulduğu için nasıl olurda bu noktadan dönülür, işçileri eylemden nasıl soğuturuz hesabını yapmaya başladılar. Önce Çelik-İş Şube başkanı ardından, genel başkan gelerek toplantılar yaptılar. Ardından patron bir toplantı gerçekleştirdi. İşçilerin kararlı tutumu karşısında “tazminatlarınızı alamazsınız”, “fabrikanın durumu iyi değil” diyerek işçileri bölmeye çalıştılar. İşçilerin önüne bir sandık getirip iş bırakma eylemine devam edip etmemek üzerine bir seçim yaptırıldı. Bunun karşısında işçilerin çoğunluğu iş bırakma eylemine devam dedi. Eylemden geri dönmeyen işçilerin ücretleri bir iki gün içerisinde bankaya yatırıldı. İlerleyen süreçte bir kez daha ücretlerin yatırılmaması nedeniyle Feniş işçileri tekrar üretimi durdurdu. Sendika üretimin devam etmesi için yine çeşitli oyunlara başvurdu. Bu oyunlar karşısında öfkesi artan işçilere “söz geçiremeyeceklerini” anlayan

temsilciler istifa etti. Böylelikle temsilci seçimleri de gündeme gelmiş oldu.

Feniş işçileri tüm bu dönem boyunca hareket halinde ve sürekli tartışmalar içerisinde idiler. Bu eylemler boyunca bir taraftan eylemin kazanımlarını öğreniyor bir taraftan sendikanın gerçek yüzünü görüyor ve bir diğer taraftan da kendi iradeleri ile birçok şeyi yapabileceklerini kavıyorlardı. Bir önceki dönemde temsilcilik seçimlerinde taban inisiyatifini ön plana çıkaran temsilci adaylarına karşı “terör demagojisi” ile anti propaganda yapanların son seçimlerde böyle bir şansı kalmamıştı. Eylemde işçiler birleşmiş, öğrenmiş, kendi gücünü bilerek ve hep birlikte karar vererek hareket eder hale gelmişti. Seçimlere de bu şekilde girdiler. “Söz, yetki ve karar işçilere” diyen adayları destekleyerek oylarını kullandılar. Çelik-İş bürokratlarının desteklediği adayların üç katı kadar oyla, ezici bir çoğunlukla, artık şeffaf bir sendikal yapı, taban iradesinin geçerli olacağı bir işleyiş istediklerini beyan ettiler.

Bundan sonrası için yeni temsilcilere ciddi görevler düşmektedir. Öncelikle seçimlere katılırken “komitelere dayalı, işçilerin karar süreçlerinde yer alacağı” bir işleyiş kısa zamanda harekete geçirmeleri gerekmektedir. Seçim deklarasyonunda yer alan maddeler uygulanmalıdır. Diğer ise şube yönetiminin EKU'da ve DHL'de yaptıklarının önüne geçen bir politikayı ve pratiği de örmeleri gerekmektedir.

Çelik-İş yönetimi işçilerin sendika seçme özgürlüğüne karşı patronlarla işbirliği halinde davranmışlar, işçilerin bu hakkına döne döne saldırıda bulunmuşlardır. Şube yönetimi o koltuklarda hala patronların çıkarları için oturmaktadır. Önümüzdeki süreçte bunun önüne geçmek Feniş işçilerinin asli görevlerinden biri olmalıdır.

Gebze'den sınıf devrimcileri

Feniş'te taban iradesi kazandı!

Feniş Alüminyum Fabrikası'nda 29 Ağustos Cuma günü sendika temsilciliği seçimleri yapıldı. Seçimlere sendikanın yönlendirdiği 3 işçi blok olarak katıldı. Sendikanın çıkardığı blok liste 60 oy aldı. Diğer tarafta ise taban iradesini ön plana çıkaran 3 temsilci adayı vardı. Seçimlerin sonucunda ‘Söz, yetki ve karar işçilere!’ diyen temsilci adayları ezici bir çoğunlukla sendikanın yönlendirdiği bloka fark atarak seçimleri kazandılar.

Seçimlerin sonucunda 159 oyla Necmettin Demirel 1. temsilci, 153 oyla Mehmet Doğan 2. temsilci, 116 oyla da Birol Kaya 3. temsilci oldu.

Feniş işçileri taban iradesinin geçerli olması ve artık sendika yönetiminin şeffaf olması yönünde oylarını kullandılar.

Kızıl Bayrak / Gebze

“Grev gözcülüğünden” grev kırıcılığına...

Grev kırıcılığına karşı kapitalistlere yaptırım uygulamayan sermaye devleti Darphane grevinde bizzat “kırıcılığa” soyunmaktan geri durmamıştır.

AKP döneminde kamuda güvencesiz çalışma ve taşeronlaştırmanın yaygınlaşmasıyla beraber uzunca bir süredir grev yüzü görmemiş (son 20-30 yıldır) işletmelerde grevlere tanık oluyoruz.

Yakın bir döneme kadar kamuda işçi statüsünde çalışmak bir “ayrıcılık” olarak görülürken sermayenin saldırı dalgasıyla paralel olarak kamu işçilerinin çalışma ve yaşam koşulları daha da ağırlaştı. Güvenceli ve sendikalı çalışan işçilerin sayısındaki erime ile özelleştirme saldırıları kamuda şu ya da bu şekilde belli bir “rahatlığı” olan işçileri köşeye sıkıştırdı. Sermaye ve onun uşağı AKP iktidarının kamuya yönelik bu hamlelerinin arkasında yatan asıl amaç işgücü maliyetlerini asgariye indirmek ve sermayenin yeni dönem ihtiyaçlarına yanıt vermektir.

Kamu işçisinin grev iradesi kırılıyor...

Sermaye ve hükümet cephesinden tablo bu iken mücadele cephesinde ise son yıllarda farklı bir sürece girildi. Kamuda görece güvenceli çalışmanın olduğu işkollarında sendikal örgütlülükler ya yandaş sendikalara devredilmek isteniyor ya da tamamen tasfiye edilmeye çalışılıyor. Bu tasfiye sürecinde sendika bürokratlarının üstlendiği özel role değinmek gerekiyor. Yıllardır kamu işkolunda yüz binlerce işçiyi kapsayan kamu TİS görüşmelerini ihanetle bitiren sendika ağaları bu alandaki mücadelenin büyümesini ve gelişmesini engelleyerek kamu işçisinin hak arama mücadelesini geri taleplere hapsetmişlerdi. Bu anlayış kamu işçisinin, grev silahına yabancılaşmasını beraberinde getirdi. Kamuda bir önceki TİS sürecinde dönemin Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu ve çetesinin “satış sözleşmesi” ifadesini dahi hafif bırakacak bir ihanete imza atması kamu alanındaki AKP ve işbirlikçi sendikal ihanet çetelerinin rahatlığını gözler önüne seriyordu.

Darphane grevinin önemi

Kamuya ait Darphane ve Damga Matbaası Genel Müdürlüğü’nde 2. ayını geride bırakan grev, bu anlamda kamudaki grev sessizliğini bozan önemli bir çıkış olmuştur. Her sözleşme döneminde “uzlaşılacağı” ezberini bozan Darphane grevi başlamasının ardından

ise AKP hükümetini rahatsız etmiştir.

Darphane grevi, kamudaki ücret düzeyinin insanca yaşam koşullarını karşılamadığını göstermesinin yanısıra AKP’nin işçi düşmanı, sermaye dostu yüzünü göstermesi açısından ‘hayırlı’ bir örnek olmuştur. Sermaye hükümetinin greve yaklaşımıyla ilgili yapılan yorumlar da AKP’nin sermayeye açtığı rant alanı hakkında fikir vermektedir. Yapılan yorum ve değerlendirmelere göre, Basın-İş Sendikası’nı greve zorlayan AKP, bu yolla kapitalistlere rant alanı açmaya çalışmaktadır.

Mevcut gidişatından bağımsız olarak, yaygınlaşan güvencesizleştirme saldırılarına karşı Darphane işçileri kıvılcımı çakmıştır.

Sermaye devletinin gerçek yüzü

Özel sektörde yaşanan grev ve direnişlerde grev kırıcılığına karşı kapitalistlere yaptırım uygulamayan sermaye devleti Darphane grevinde bizzat “kırıcılığa” soyunmaktan geri durmamıştır. Darphane’de yapılan işlerin bir genelgeyle başka matbaalarda basılmasına yönelik atılan adımlar AKP’nin tam anlamıyla grev kırıcılığına soyunduğunu göstermektedir. Maliye Bakanlığı ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı greve yönelik saldırgan açıklamalarla hükümetin işçi düşmanı yüzünü ortaya koymuştur.

AKP’nin ikiyüzlülüğü

AKP iktidarı, oldukça ironik bir şekilde Darphane grevinde ikiyüzlü tutumunu da göstermiştir. 1988 yılında Darphane işçilerinin grevini ziyaret ederek grev gözcüsü önlüğünü giyen AKP şefi Erdoğan’ın partisi şimdi ise açıktan grev kırıcılığa soyunmuştur. Türkiye’de işçi hareketinin tarihini kıyısından köşesinden bilen herkesin sahip olduğu bu bilgi dahi AKP iktidarının işçi düşmanı yüzünü açıklamaya yetmektedir. Yine 1988’deki Darphane grevinde, Özal hükümetinin madeni paraların Meksika’da bastırılması için Meksika hükümetiyle bir protokol imzalaması sermaye devletinin geçmişten bu yana oynadığı grev kırıcı rolünün onyıllardır değişmediğini gösteren ibretlik bir örnektir.

Saldırılarına karşı barikat: Darphane grevi

Devam etmekte olan Darphane grevi aynı zamanda, önümüzdeki dönemde hükümet ve sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılar konusunda izleyeceği yol ve yöntemleri işaret ettiği için daha özel bir yerde duruyor.

Her ne kadar beklemeci bir hatta ilerlese de Darphane grevi, kamuda yaygınlaştırılmak istenen güvencesizleştirme saldırılarına karşı barikat işlevi görebilir. Bu yüzden hükümetin grev kırıcılığına karşı mücadele yürüten Darphane işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltmek büyük bir önem taşımaktadır.

Yapı-Yol Sen’den eylem

Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi, Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü’ne bağlı birimlerde çalışan personelin sorunlarını ve taleplerini ortaya koymak için 4 Eylül’de bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ataşehir’de bulunan Kadıköy ve Ataşehir Tapu Müdürlüğü önünde yapılan basın açıklamasında “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “İnsanca bir yaşam istiyoruz!”, “Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!” sloganları atılırken, sorunların ve taleplerin yer aldığı dövizler taşındı.

Basın açıklamasını Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Nizamettin Orhan okudu. Açıklamada, öncelikle AKP’nin savaş politikaları eleştirildi.

Ardından, Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü’nün, devlet bütçesine Temmuz 2013 yılı itibarı ile 4 milyar TL harç geliri sağladığı belirtilen açıklamada, özelleştirilme tehdidiyle karşı karşıya olduğu ifade edildi.

Tapu sicilinin tutulmasından doğan zararlardan sorumlu olan devletin ödemek zorunda olduğu zarar tapu memurundan istenebileceği belirtildi.

Açıklamada, iş yükünün büyüme oranının %40 olmasına karşın çalışan sayısının sadece %4 arttırıldığı belirtildi. Bu nedenle çalışanların yoğun mesai yapmak durumunda bırakıldığı ifade edilerek, Başbakanlık genelgesinden dolayı yılbaşından itibaren fazla mesai ücretlerinin alınmadığı belirtildi. Çalışanların haftada en az bir kere sözlü şiddete maruz kaldığı, ayrıca seyrek de olsa fiziksel şiddete maruz kalan çalışanların olduğu ifade edildi.

Çalışma ortamındaki tozdan dolayı çalışanlarda genel olarak solunum yolu hastalıkları olduğu belirtilerek buna karşı herhangi bir önlem veya sağlık taraması yapılmadığı söylendi.

TİS sürecinden de bahsedilen açıklamada, Bayındır-Memur Sen’in hükümetin teklifinin altında bir teklife imza attığı belirtilerek bir sonraki dönem, mevcut hakları da masada bırakabilecekleri ifade edildi.

Açıklama şöyle sürdü: “Hak ve özgürlüklerimiz her geçen gün geriye götürüldüğü, kamu hizmetlerinin tümüyle tasfiyesinin hızlandırıldığı, kamu emekçilerinin iş güvencesi dahil temel kazanımlarının bile elinden alınmaya çalışıldığı bir dönemde sırtını hükümete yaslayarak işyerlerin de faaliyet yürütenleri emekçiler çok net olarak ayırt etmektedir. Emek hareketine ve emekçilere bu şekilde zarar verenler mutlaka tarih önünde hesap vereceklerdir.”

Açıklama taleplerin okunmasıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Türk Metal'in "huzurevi" vurgunu bozuldu

Otelden kumarhane işletmeciliğine kadar hemen her alanda bir şirket gibi çalışan Türk Metal'in Çerkezköy'de başı ağrımaya devam edeceğe benziyor.

Her alanda girişimciliğini gösteren bir şirket gibi çalışan, ayrıca yolsuzluklara boğazına kadar gömülmüş bir mafya örgütlenmesinden farksız olan Türk Metal'in Çerkezköy'deki huzurevi işletmesi 'başını ağrıtmaya' devam ediyor.

Şu sıralar Türk Metal Çerkezköy'de "Huzurevi" ile meşgul. Türk Metal'e zamanında peşkeş çekilen bir arsaya kurulan Huzurevi binasından büyük bir vurgun yapma planı, belediyeden ve Çerkezköy kamuoyundan tepkiler alınca zora girdi. Dahası bina ile ilgili yapılan yolsuzluklar da açığa çıkınca Türk Metal büyük bir faturayla yüzyüze kaldı.

Peşkeş büyük bir faturaya dönüştü

Söz konusu Huzurevi binasının yapıldığı arsa, 1994 yılında neredeyse bedelsiz olarak, huzurevi yapılacak sözüyle zamanın belediye yönetimi tarafından Türk Metal'e devredilmişti. Türk Metal tarafından burada kurulan Huzurevi 1998 yılında faaliyete geçerek işletilmeye başlandı. Fakat Türk Metal tarafından işletilen huzurevine talep olmayınca 2004 yılında faaliyetleri durduruldu. Ama bu devasa bina bundan sonra Türk Metal'in başına bela oldu, çünkü arsası huzurevi sözüyle alındığı için bina başka amaçlarla kullanılmadı, böylelikle binanın bakımı için de yüklü paralar harcandı. Faturayı da elbette metal işçileri ödedi.

Huzurevi vurgun planı bozuldu

Bu arada binayı başka türlü değerlendirmek üzere yapılan girişimler de boşa çıktı. Ta ki geçtiğimiz aylara kadar. Türk Metal yönetimi kendisine şartlı devredilen bu yapıyı Mektebim okullarına uzun süreliğine kiraladı. Böylelikle büyük bir vurgun vurmuş olacaktı. Fakat bu arada eski belediye başkanının konuyu duyurması üzerine Çerkezköy kamuoyu duruma tepki gösterdi. Bunun üzerine belediye bina hakkında denetimler yaparak kaçak yapılaşma tespitinde bulundu. Çünkü belediyede imar izni verilen alan 2 bin 900 metrekare iken binanın üzerine kurulduğu arazi 13 bin

metrekareye kadar çıkarılmıştı. Bu tespit üzerine belediye Türk Metal'e tam 1 milyon TL ceza kesti. Dahası belediye yönetimi Türk Metal'den devir şartına uymadığı için arsa bedelini bugünkü değeri üzerinden ödemesi talebinde bulundu.

Rüşvet teklifi

Çerkezköy kamuoyu da binanın özel bir okula devredilmesine yoğun tepki gösterdi. Tepkilerin yoğunlaşması üzerine Pevrul Kavlak Ramazan ayında ilçeye gelerek açıklamalarda bulunarak kendilerinin binayı kamusal hizmetlere kullanmak üzere her yolu denediğini, ama istedikleri sonucu alamadıkları için böyle bir yola başvurduklarını söyledi. Konunun tartışılmaya devam edilmesi ve baskıların yoğunlaşması üzerine ise bu kez geçtiğimiz günlerde Türk Metal genel merkezi yazılı bir açıklama yaptı. Çerkezköy Şube Başkanı tarafından kamuoyuna duyurulan açıklamada, Türk Metal yönetimi, arsa bedelini talep eden belediyeye, binanın iki bloğunu hibe etme teklifinde bulundu. Açıklamada şunlar söylendi: "Tesisler içindeki 2 bloğu da, Belediyemizin, ilçe halkı için gerçekleştirdiği başarılı hizmetlerin devamlılığına katkıda bulunmak amacıyla Çerkezköy Belediyesi'ne hibe etmeye hazır olduğumuzun da bilinmesini istiyoruz. Değerli Çerkezköy Kamuoyunun bu konudaki düşünce ve değerlendirmelerimizi anlayışla karşılayacağını ve bu yöndeki çalışmalarımızı destekleyeceğini umuyoruz."

Organize işler...

Ancak konu emekçiler önünde tartışıldığı için bu tür rüşvet tekliflerinin kabul görmesi mümkün görünmüyor. Dolayısıyla otelden kumarhane işletmeciliğine kadar hemen her alanda girişimciliğini gösteren bir şirket gibi çalışan, ayrıca yolsuzluklarla boğazına kadar gömülmüş bir mafya örgütlenmesinden farksız olan Türk Metal'in Çerkezköy'de başı ağrımaya devam edeceğe benziyor.

Arobus'ta Türk Metal operasyonu!

Arobus fabrikasında Türk Metal çetesi ve patronla işbirliği ile yeni işten atma saldırıları hayata geçiriliyor. Metal İşçileri Birliği'nin fiili meşru eyleme çağırın bildirisinin ardından tedirgin olan Türk Metal çetesi 28 Ağustos'ta 10 işçiyi daha işten attırdı.

Metal İşçileri Birliği, yeni işten atma saldırısı üzerine bir açıklama yayınladı. MİB'in Arobus açıklamasını sunuyoruz.

"Metal İşçileri Birliği'nin bildiri dağıtımının ardından Türk Metal yöneticileri Arobus fabrikasına gelmişti. Burada işçilerle yaptıkları toplantıda, kendilerine sorulan sorulara cevap verememişlerdi.

İşçilerin sorularına cevap vermektan aciz olan bu yöneticiler, işçileri idare edemeyeceklerini ve uyutamayacaklarını anlamış olmalı ki, bugün 10 işçi işten atıldı. Türk Metal Sendikası, bu işten atma saldırısının doğrudan sorumlusudur.

Türk Metal yöneticileri, yaptıkları açıklamalarda "işçiyi ne kadar düşündüklerini" anlatmışlar, diğer sendikaları ve MİB'i sorumsuzlukla suçlamışlardı. Türk Metal'in bu boş laflarla kendi yaptıklarını gizlemeye çalıştığı açıktır. Böylelikle, işçi düşmanı yüzü bir kez daha tescillenmiştir. Birçok fabrikada patronun yaverleri gibi koşturan bu çete elemanlarının Arçelik'te belgelerle yakalanması hafızalardadır.

İşçileri yatıştırması için Türk Metal'i fabrikaya getiren patron yine istediğini başaramamıştır. Bunun üzerine, geçen aylarda 25 işçinin çıkarılmasının ardından, şimdi de 10 işçi Türk Metal'in yönlendirmesi ile işten atılmıştır.

Ne patronların ne de Türk Metal'in korkuları boşunadır. Artık metal işçilerinin ne bu sömürü düzenine ne de işbirlikçi çetelere tahammülü kalmıştır. Metal işçisi onların korkularını gerçekleştirecektir."

Gebze Metal İşçileri Birliği

MİB MYK Eylül Toplantısı...**Değerlendirme ve sonuçlar**

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Eylül ayı toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantının gündemi şu konu başlıklarından oluşturuldu:

- Suriye'ye yönelik emperyalist savaş hazırlıkları
- Yeni dönem ve sınıfımızı bekleyen saldırılar
- İşkolunun gündemi
- Bülten

Bu gündem üzerine yapılan tartışmaların sonuçlarını özetleyelim.

- Suriye'ye yönelik emperyalist savaş hazırlığı

1. Kimyasal silah bahanesiyle hazırlıkları süren savaşın emperyalist niteliği konusunda herhangi bir şüphemiz bulunmamaktadır. Bu savaş emperyalist hegemonya, nüfuz ve egemenlik politikalarına hizmet etmektedir. Kimyasal silah iddiaları ve ona eşlik eden yalanlar sadece bu gerçeklerin üzerini örtmek için kullanılmaktadır. Böylelikle işçi sınıfı ve emekçi halklar, bu haksız ve kirli savaşa ortak edilmeye çalışılmaktadır.

2. AKP iktidarı Suriye halklarının bugüne kadar çektiği büyük acılardan birinci derecede sorumludur. Çünkü gerici iktidar, bu haksız savaşın en hararetli kışkırtıcılarından, devam etmekte olan iç savaşın doğrudan taraflarındandır. Dinci-gerici çeteler aracılığıyla katıldıkları bu savaşta uğradıkları başarısızlığı, emperyalist efendilerinin savaş makinasının yardımıyla aşmaya çalışmaktadırlar. Halkların kanını ellerinde taşıyanlar bu sorumluluğun hesabını vermelidir.

3. Bu temel düşüncelerden hareket eden MYK, bu haksız ve kıyıcı savaşa karşı durmanın özel tarihsel önemini vurgulamaktadır. Bununla birlikte bu aşamada henüz hem emperyalist rekabet hem de kendi ülkelerinde iç kamuoyu baskısını aşamadıkları için savaşı başlatamayan emperyalistler ve işbirlikçilerini durdurmanın acil bir görev olduğuna dikkat çekmektedir. Her şeye rağmen emperyalistler ve suç ortaklarının bu savaşı başlatması durumunda ise, emekçi halkların birleşik direnişini büyüterek yanıt verilmelidir. "Suriye'ye yönelik emperyalist savaşa hayır!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Emperyalist savaşın faturasını ödemeyeceğiz!" sloganları, bu duruşun özlü ifadeleridir.

4. Bu bakışla tüm sınıf kardeşlerimizi, bu haksız ve gerici savaşı durdurmak için harekete geçmeye, sokaklara inmeye, savaş çığırkanlığı yapan gerici rejimin karşısına dikilmeye çağırıyoruz. Elbette bu mücadelenin gücü ve etkinliği açısından sendikalarımızın tutumu önem taşımaktadır. Görüldüğü kadarıyla ipleri düzen güçlerinin elinde olan bazı sendika yöneticileri bu haksız savaşa şaşakçılık yapmayı iş edinmiştir. Bunlardan hesap sormak boynumuzun borucudur. Diğer taraftan ise bu savaşa karşı durduğunu ilan edenler ise ya sadece lafla yetinmekte ya da işçileri harekete geçirmek için pek az şey yapmaktadırlar. Bu kayıtsızlığa, aşağıdan yukarı bir basınçla müdahale etmeli, aktif ve eylemli bir

mücadele için zorlamalıyız.

5. MYK, Birlik bileşenlerini bu çerçevede mücadeleyi örgütlemek için aktif ve enerjik davranmaya çağırılmaktadır. Bunun için yukarıda özetlediğimiz düşünce ve çağrılar yoğun bir propaganda ve ajitasyona konu etmeli, aynı zamanda böylelikle yaratılacak duyarlılıkları eyleme dökecek bir inisiyatif göstermeliyiz.

- Yeni dönem ve sınıfımızı bekleyen saldırılar

MYK, bu başlık altında içerisine girdiğimiz yeni mücadele dönemini ve özeldede işçi sınıfımızın yakıcı mücadele gündemlerini ele almıştır.

1. Tüm bir Haziran ayına yayılan sarsıcı halk hareketinin ardından nispeten durgun geçen ayları geride bıraktık. Fakat bu ara dönem halk hareketi ve onun özneleri açısından daha güçlü bir yüklenme için geçici bir soluklanma dönemi olarak algılandı. Böylelikle gelecek için yaralar sarılmaya, zayıflıklar giderilmeye çalışıldı. Kuşkusuz gerici rejim de bu dönemi tam olarak böyle gördü ve olası bir yeniden ayağa kalkışın önünü kesmek üzere yoğun biçimde hazırlandı: ideolojik-siyasal-askeri bakımdan kendisini tahkim etti, çürüklerini temizledi, saflarını sıklaştırdı, yeni silahlar edindi.

Bu durumda yeni mücadele dönemi oldukça zorlu ve sert geçecektir. Bunun için saflarımızı sıklaştırmalı, her bakımdan hazır olmalıyız.

2. Diğer taraftan unutmamak gerekir ki, kısa sürede Haziran'da olduğu gibi yeni bir ayağa kalkış yaşanmasa

dahi, ayağa kalmanın toplumsal koşulları hala mevcut. Düzenin bunalımlar ve savaşlarla önümüze koyduğu sosyal ve siyasal fatura büyüyor. Öte yandan Haziran Direnişi'nin deneyimi ve moral kazanımlarına sahip olan emekçi yığınların direnme gücü de artıyor. Bunun için yeni Haziranlar'ın, hem de daha fazlasının yaşanacağına eminiz. Yapmamız gerekense bu tarihsel perspektifle günün zorlu mücadelelerinden başarıyla çıkmaktır.

3. Sınıfımız cephesinden bunun bugünkü somut sonuçlarından ilki, öncelikle Haziran'da bizi fabrikalardan alanlara inmemize engel olan zayıflıklarımızla hesaplaşmak olmalıdır. Zira sınıf olarak ayağa kalkmak için fazlasıyla nedenimiz vardır. Azgın ve kölece sömürü şartlarında karartılan hayatlarımız, bu şartlarda son on yılda iş cinayetlerine kurban verdiğimiz on bini aşkın canımız, örgütlenme ve grev haklarımızın alçakça çiğnenmesi... Her biri isyan etmek için fazlasıyla yeter nedenler. Ama işte tüm bunlara rağmen milyonların ayağa kalktığı bir anda biz yoktuk. Elbette ayağa kalkmamızın önünde ideolojik, siyasal, sendikal pek çok engel var. Ama kabahatin çoğu yine de bizde... Çünkü işçi sınıfı olarak tüm bu engelleri aşabilecek kadar bilinçli ve örgütlü değiliz.

Fakat bu sorunu aşmak için umudumuz tamdır. Sendika ağalarını önüne katarak grevin kapısına kadar sürükleyen metal işçileri, Türk Metal prangasından kurtulmak için büyük bir mücadele veren Bosch işçileri, onlarca işyerinde yıllar sonra büyük bir greve imza atan tekstil işçileri bu gücün sınıfımızda olduğunu gösteriyor.

İşte MYK, bu temel noktalardan hareketle tüm işçi arkadaşlarımızı tartışmaya, bilinçlenmeye ve bağımsız örgütlenmelerde birleşmeye çağırıyor.

4. Önümüzdeki günlerde ayağa kalkmak için çok önemli bir nedenimiz daha olacak. Zira AKP hükümeti kıdem tazminatı fonu ve esnek çalışma uygulamalarını hayata geçirmeye hazırlanıyor. İş güvencesinin kırıntılarını ortadan kaldırarak köleliğimizi perçinleyecek bu saldırılara karşı ayağa kalkmak için şimdiden hazırlıklara başlamalıyız. Bu mücadele kapsamında özellikle sendikal ihanet çetelerine dikkat etmeliyiz. Türk-İş'in başındaki Kumlu'nun istifasının hiçbir şey değiştirmediyi, böylelikle içerisindeki sürtüşmelerden de kurtulan işbirlikçi çetenin yeni bir ihanete imza atacağını aklımızdan çıkarmamalıyız. Bunun için tabandan örgütlenme çok daha hayati bir önem kazanmış bulunmaktadır.

- İşkolunun gündemi

1. İşkolumuzda yaz dönemi olmasına rağmen pek çok grev ve direnişe tanık olduk. Bu durum, metal işçileri cephesindeki mücadele istek ve kararlılığının ne denli büyük olduğunu bir kez daha doğrulamıştır sadece. Öte yandan da önümüzdeki dönemde bu mücadelenin kapsam ve yoğunluk bakımından daha da gelişeceği öngörüsünde bulunabiliriz. Öyle ki pek çok fabrikadan gelen bilgiler de bu yöndedir. Özellikle sendikalaşmak ve mevcut işbirlikçi sendikal düzenden kurtulmak doğrultusunda güçlü bir istek görülmektedir. Noter şartının Kasım ayı başında kalkacak olmasıyla birlikte bu bakımdan işkolunun daha da hareketleneceğini söyleyebiliriz. Şu halde işkolundaki tüm taraflar hesaplarını buna göre yapmakta ve hazırlanmaktadır. MYK da dolayısıyla Birlik bileşenlerini buna göre hazırlık yapmaya çalışmaktadır.

2. Tüm bu gelişmeler, 2014-2016 MESS Grup TİS sürecine bağlanmakta ve pek çok örnekte olduğu gibi esas olarak bu sürece hazırlık kapsamına girmektedir. Çünkü Mayıs ayında yetki başvurularıyla süreç resmen başlayacaktır. Ama bugünden atılacak adımlar, kazanılacak mevziler mücadelenin sonraki seyrini belirleyeceği için süreç fiilen başlamış bulunmaktadır. Metal işçileri için kazanmanın yolu Türk Metal çetesinden kurtulmaktan geçtiği için bugünlerin özel bir önemi vardır.

MYK bu gerçeklerin ışığında başta Birlik bileşenleri olmak üzere ileri ve öncü metal işçilerini, MESS Grup TİS süreci ile bağlantılı olarak düşünmeye ve davranmaya çalışmaktadır. Bu da en başta metal işçisini bağımsız taban örgütlenmelerinde yan yana getirmek üzere çalışmak demektir.

3. Türk Metal cephesinden Birliğin sosyal medyadaki yayınlarına yönelik artan bir tahammülsüzlüğü bulunmaktadır. Bu tahammülsüzlüğün yargının da işin içine sokulacağı bir saldırganlığa dönüşme ihtimali yüksektir. MYK bu olası saldırılara karşı alınacak önlemler üzerinde durmuştur. MYK ayrıca tüm Birlik bileşenleri ile ileri-öncü işçileri metal işçisinin sesi ve soluğu olan yayınlarımızı daha güçlü bir biçimde sahiplenmeye çalışmaktadır.

- Bülten

MYK Bültenin Eylül ayı sayısını en kısa sürede çıkarmak üzere bir planlama yapmıştır.

Metal İşçileri Birliği
Merkezi Yürütme Kurulu

4 Eylül 2013

Gebze'de devrimci sınıf faaliyeti

Gebze'de devrimci sınıf faaliyeti devam ediyor. Suriye'ye yönelik emperyalist savaşa karşı BDSP imzalı ozalitler Beylikbağı Durağı, Tatlıkuyu Köprüsü ve fabrikaların duvarlarına yapıştirildi. Metal İşçileri Birliği de Has Çelik fabrikasına bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. MİB üyeleri tarafından gerçekleştirilen bildiri dağıtımına Has Çelik fabrikası güvenlikleri engel olmaya çalıştı. Kararlı bir şekilde bildiri dağıtımını gerçekleştireceklerini belirten MİB üyelerine bu kez TAYSAD güvenlikleri müdahale etmeye çalıştı. Gerekli cevabı veren sınıf devrimcileri, bu kez polis ile tehdit edildi. EKU işçilerinin yanına doğru giderken önleri kesilen sınıf devrimcilerine polis tarafından tehditler savruldu. Tehditler karşısında dik duruşlarını koruyan sınıf devrimcilerine GBT yapan polisler gözaltı da yapmak istediler, ancak direnişçi EKU işçilerinin sahip çıkmasıyla gözaltı engellendi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ekü'da kapı önü direnişi bitirildi

İşten atma saldırısına karşı direnen Ekü işçileri, kapı önündeki direnişlerini sonlandırdılar.

Ekü'da Çelik-İş Sendikası'ndan istifa ederek, Birleşik Metal-İş'e geçen işçiler, patronun işten atma saldırısı ile karşılaşmış, bunun karşılığında direnişe başlamışlardı.

Direnişlerini patronun tüm saldırılarına ve işbirlikçi sendikaların türlü oyunlarına karşı sürdüren işçiler 4 Eylül itibarıyla kapı önü direnişlerini sonlandırdılar. Vardiya çıkışında işçiler sloganlarla işbirlikçi sendikaya kararlı duruşlarını devam ettireceklerini gösterdiler.

Çelik-İş yöneticileri vardiya çıkışında direnişçi işçiler ve içeride çalışan işçiler tarafından yuhalandı, sloganlarla protesto edildi. Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticisi "İşçi sınıfının mücadelesinin burada bitmeyeceğini, burada birçok şey öğrendiklerini, mücadeleyi kapı önünde sonlandırdıklarını ama mücadeleye devam edeceklerini" belirtti.

Kızıl Bayrak / Gebze

Bosch'ta yetki davası ertelendi

Bosch işçilerinin Birleşik Metal'e geçmek için verdikleri mücadelenin yargı kulvarında, Yargıtay'ın bozma verdiği dava, 4 Eylül'de yerel mahkemede görüldü.

Yapılan duruşmada mahkeme heyeti Yargıtay'ın kararına uyarak davayı esastan görüşmeye başladı. Mahkeme heyeti avukatların talebine uyarak bilirkişi incelemesini bekleme kararı alarak duruşmayı 23 Ekim tarihine erteledi.

Bilindiği üzere daha önce yerel mahkeme, hukuki teamüllerin aksine ilk duruşmada daha hiç kimseyi dinlemeden oldu bittiyle çoğunluğun Türk Metal'de olduğuna hükmetmiş, ancak Yargıtay bu kararı bozmuştu.

Sağlık emekçisi sağlıksız bırakılıyor!

İstanbul İşçi Salığı ve İş Güvenliği Meclisi 3 Eylül'de Çapa Tıp Fakültesi içerisinde bulunan Monoblok binasının önünde "Çalışırken ölmek, hastalanmak is-te-mi-yo-ruz!" pankartını açarak bir forum gerçekleştirdi.

Enerji-Sen ve BEDAŞ işçilerinin destek verdiği forum sloganlarla başladı. Forumda işçi ölümleri ve çalışma koşullarının ağırlığı gündemdedi.

Bu konuda yapılan bir dizi konuşmanın ardından basın açıklamasının okunmasına geçildi. Çeşitli sektörlerde iş kazalarından dolayı, sadece Ağustos ayı içerisinde tespit edildiği kadarıyla 147 kişinin hayatını kaybettiği belirtilen basın metninin okunmasının ardından forum sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Savaş, anti-emperyalist müca

Sınıf savaşının genelleşmiş ve yoğunlaşmış aşaması olarak iç savaş

Partimizin programı bu temel tarihsel ve toplumsal gerçekleri/yasallıkları hareket noktası olarak alır. Haksız ve gerici savaşların karşısına işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların haklı ve zorunlu devrimci savaşlarıyla çıkar. Geçen bölümde bunu, çağımızın haklı ve devrimci savaşlarını, milli kurtuluş devrimleri, halk devrimleri ve proletarya devrimleri üzerinden örnekleştik. Bunlara burada devrimci sınıf mücadelesinin ileri, genelleşmiş ve yoğunlaşmış bir aşaması olarak içsavaşlar da eklenmelidir.

Devrimci içsavaşları da öteki savaşlar gibi bir savaş türü olarak tanımlayan Lenin, "Sınıf savaşımını kabul eden herkes iç savaşı da kabul etmek zorundadır" der ve bunu şöyle gerekçelendirir: "Her sınıflı toplumda iç savaş doğal ve bazı koşullarda sınıf savaşımının kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaşı kabul etmemek ya da görmezden gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi yadsımak olur." (Proletarya Devriminin Askeri Programı, Sosyalizm ve Savaş, 5. baskı, Sol Yayınları, s.61)

Partimizin programı, bu marksist teorik-ilkesele bakış açısını, tüm programa sinmiş genel bir anlayıştan öteye, somut bir program maddesi olarak da içerir. "Stratejik ve taktik ilkeler"e ayrılmış VIII. Bölüm'ün 3. maddesinde, bunu en özlü biçimiyle formüle eder: "Proletarya devrimi ve sosyalizm için verilen kavganın dünya tarihinin gördüğü en zorlu içsavaş olduğunun bilincinde olan TKİP, işçi sınıfı ve emekçileri bu tayin edici mücadeleye bugünden hazırlamak için sistematik bir çaba harcar." (s.50)

Bu formülasyon bu haliyle bize, ilkesel bir

çerçevenin yanısıra, son derece önemli bir stratejik ve taktik görevler alanı da tanımlamaktadır.

Savaşları ve silahlanmayı ortadan kaldırmanın tarihsel koşulları

Parti programının teorik bölümünün "Toplumsal devrim, sosyalizm ve komünizm"e ayrılmış II. alt bölümü, bu temel görüşlerin genel teorik-ilkesele çerçevesini ayrıca verir. Devrimci sınıf savaşımı; bu savaşımın yoğunlaşmış ve genelleşmiş bir üst aşaması olarak devrimci iç savaş; ve nihayet, burjuva sınıf egemenliğinin şiddete dayalı bir devrimle yıkılması ve yerine "bir geçiş dönemi devleti" olarak proletarya diktatörlüğünün kurulması olarak proletarya devrimi... Devrimci sınıf mücadelesinin bu tarihsel gelişim seyrine ilişkin genel yasallıklar, programımızın bu bölümünde yer alır. (s.18-20)

"Pratik bölüm" olarak da tanımlanan ve Türkiye devriminin stratejik ve taktik sorunlarına ayrılmış bulunan II. ana bölümde ise, tüm bu sorunlar, Türkiye'nin özgül koşullarına uyarlanmış pratik bir çerçeve içerisinde ortaya konulur, pratik anlamı ve sonuçlarıyla ifade edilir.

Bu teorik ve pratik bütünlüğü içerisinde programımız, savaşların kaynağını vermekle, haklı ve haksız savaşlar arasında ilkesel bir ayırım yapmakla kalmaz; yanısıra savaşları ve dolayısıyla militarizmi ortadan kaldırmanın tarihsel ve toplumsal koşullarını da tanımlar. Konuyu fazla dağıtmamak için bu konuda bazı maddelere işaret etmekle yetineceğiz burada.

Örneğin, teorik bölümün 12. maddesi (II. alt bölüm), toplumsal devrimin, kapitalizme özgü çeşitli türden toplumsal sorunların yanısıra savaşların

ortadan kaldırılmasının da yolunu açtığını tespit eder. Bunu, bu alanda kesin ve kalıcı sonucu, proletarya devriminin temel tarihi sonuçlarına "evrensel bir çerçevede" ulaşması zorunluluğuyla ilişkilendirir (13. madde, s.19-20).

"Emperyalizm ve dünya devrim süreci"ni ele alan III. alt bölümün 23. maddesi ise, insanlığın "savaşların yıkım ve felaketlerinden" kurtulmasının ancak "uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek dünya devrimi"yle olanaklı olabileceğini saptar. (s.24)

Bu, marksist açıdan çok temel önemde bir görüştür. Savaşların kaynağı bir bütün olarak kapitalist-emperyalist dünya sisteminin kendisidir. Bu nedenledir ki, bir ya da birkaç ülkede proletarya devriminin başarıya ulaşması ve sosyalizme geçişi başlatması, kendi başına savaşları ortadan kaldıramaz ve dolayısıyla, silahlanma sorununu bu ülke ya da ülkelerin kendi içinde bile çözemez.

Kapitalist dünya sistemi ayakta olduğu sürece, proletarya devriminin bu sınırlar içinde bir başarısı, başarıya ulaşmış bu devrimlerin içten karşı-devrimin ve dıştan ise emperyalist müdahalelerin, saldırı savaşlarının hedefi olma olasılığını ortadan kaldırmaz. Teorik gerçeklerden öteye, sosyalizmin bütün 20. yüzyıl deneyiminin yeterli açıklıkta ortaya koyduğu bir durumdur bu. Bir ya da birkaç ülkede proletarya devriminin başarıya ulaşması ve sosyalizmin kuruluşu sürecine geçiş, bu ülkelerde burjuvazinin sınıf egemenliğinin tasfiyesi anlamına geldiği için, işte yalnızca bu sınırlar içerisinde, gerici ve haksız savaşların toplumsal-sınıfsal kaynağının ortadan kaldırılması anlamına da gelir.

Buradan, bu sorunla bağlantılı olarak, parti programımızın "Türkiye devrimi"ne ayrılmış V. alt bölümüne geçebilir ve sorunu daha pratik bir çerçevede ortaya koyabiliriz.

Devrimimizin zaferinin ilk adımda başaracağı siyasal görevler kapsamında ortaya konulan önlemlerden ikisi üzerinden örnekleylim bunu. Burjuva devlet aygıtının parçalanması, ordu, polis ve bürokrasi türünden militarist-bürokratik kurumların ezilip dağıtılması (1. madde) ve "Devrilen sınıfların tüm mensuplarının silahsızlandırılması" (3. madde), işçi sınıfı ve yoksul müttefiklerinin genel silahlanması ile birlikte bu devrimci önlemler, Türkiye devriminin zaferi üzerinden militarizme vurulmuş büyük bir tarihi darbe olacaktır. (s.33)

Bu, emperyalist dünya sisteminin Türkiye halksındaki bir gericilik, saldırganlık ve savaş kaynağının ortadan kaldırılması anlamına gelmekle kalmayacak, ülkemizi emperyalizmin komşu halklara bir savaş üssü olmaktan da çıkaracaktır. Dahası, devrimin Türkiye'si, bölge devrimleri ve bir bütün olarak dünya devrimi için önemli bir dayanak noktası

dele ve Partimizin programı/2

haline gelecektir. Türkiye'nin içinde bulunduğu bölgenin güncel tablosu, Türk burjuvazisinin emperyalizmin bölgesel vurucu gücü konumu, Türkiye'nin emperyalizmin bölgedeki saldırganlık ve savaş üssü olarak kullanılması gerçekleriyle birlikte düşünüldüğünde, tüm bunların tarihsel devrimci anlamı ve önemi çok daha somut olarak anlaşılabilir.

Fakat bu tarihsel başarı, yani Türkiye'de proletarya devriminin zaferi, Türk burjuvazisinin sırtını dayadığı emperyalist dünya güçleriyle başarılı bir hesaplaşma olmaksızın olanaklı değildir. İşte bu temel önemde gerçeklik, bizi programımızın anti-emperyalist mücadele boyutuna getiriyor.

Emperyalizme karşı mücadelenin enternasyonal çerçevesi

Programımız, emperyalizme karşı mücadeleyi, Türkiye devriminin ötesinde, onun da içine oturtulduğu genel-evrensel bir çerçevede ele alır. Programımızın teorik bölümü, proletarya devrimi sorununa ilişkin genel teorik-ilkesele çerçeveyi ortaya koyar ve ardından "Emperyalizm ve dünya devrimi süreci" başlıklı alt bölüme bağlanır. Bu bölüm ise, kapitalizmin içinde bulunduğumuz tarihi aşamasının, yani emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının en temel sorunlarını tanımlar. İnsanlığın karşı karşıya bulunduğu temel sorunlara ancak enternasyonal bir çerçevede, yani dünya devrimi perspektifi ve süreci içerisinde çözümler bulunabileceği gerçeğini saptar. Emperyalist zincirin en zayıf halkasını oluşturan bir ya da birkaç ülkeden başlayarak gelişse bile, dünya devrimi sürecinin bir bütün olduğunu vurgular.

Bizzat program maddeleri üzerinden ayrıntılandırılabilir olan (ki burada buna gerek yoktur) bu perspektif, partimizin emperyalizme karşı mücadeleyi genel planda emperyalist dünya düzenine karşı mücadele olarak ele alan kavrayışını yansıtır. Bu kavrayış, gerçekte, "proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin uluslararası karakteri"ne ilişkin ilkesel yaklaşımın (Teorik Bölüm'ün giriş paragrafı) emperyalizm çağına uyarlanmasından başka bir şey değildir.

Aynı kavrayış kendini "Sosyalizm deneyimi"ne ayrılmış IV. alt bölümde de göstermektedir. Burada, sosyalizmin 20. yüzyılda karşılaştığı temel önemde sorunlara, öncelikle "proletarya devriminin enternasyonal karakteri" üzerinden yaklaşılır. "Ulusal çerçeveyi amaçlaştıran 'ulusal sosyalizm' anlayışı" mahkum edilir ve bu şu görüşe bağlanır: "Sosyalizme geçiş sorunuyla öncelikle yüzyüze kalan ülke proletaryası, kazanımlarını kalıcılaştırmak istiyorsa, kendi devriminin kaderini hiçbir biçimde uluslararası devrimin kaderinden koparmamalıdır." (32. madde, s.27)

Bu yaklaşımın "Türkiye devrimi" bölümündeki uzantısını ise, siyasi önlemlere ayrılmış alt bölümün 10. maddesinde görüyoruz: "Proletaryanın devrimci iktidarı, proletarya enternasyonalizminin ilkelerine pratikte tam bir sadakat gösterecektir. Kendini amaçlaştırmayı, geleceğini dünya devriminin geleceğinden koparmayı, enternasyonalizm davasına ihanet sayacaktır. Dünyanın dört bir yanındaki devrim ve sosyalizm mücadeleleri maddi ve manevi olarak her yolla etkin biçimde desteklenecektir." (s.35)

Tüm bunların somut anlamı şudur: Parti programımızda emperyalizme karşı mücadele, öncelikle ve genel planda, emperyalist dünya sistemine karşı mücadele olarak kavranmaktadır. Türkiye coğrafyasındaki kendine özgü mücadelenin yalnızca genel çerçevesi değil, fakat bağlanacağı, tabi olacağı ana eksen de budur. Bunu ülke devriminin dünya devrimine bağlı olarak ele alınması biçiminde de kavrayabiliriz.

Emperyalizme karşı devrimci mücadeleyi bu evrensel çerçeve içinde ele almayan, onu salt belli bir ülkenin sınırları içine daraltan ve burada devrim yapmaya indirgeyen bir görüş ve yaklaşım, küçük-burjuva dargörüslülüğünün ve milliyetçiliğinin bir ifadesi ve yansıması olabilir ancak. Bu dar ve sınırlı perspektifle hareket eden bir devrimin, bir ülkenin kendi sınırları içerisinde başarılı olması da olanaklı değildir. 20. yüzyıl sosyalizminin yaşadığı yozlaşma ve

akibet, bunu tarihsel olarak da anlaşılır hale getirmiştir.

Parti programımızın sonuç bölümünde birbirini izleyen ve tamamlayan iki vurgulu ifadeye yeniden dönelim.

Bunlardan ilki şöyleydi: "Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltelen devrimci bir savaş bayrağıdır."

Burada suçlanan ve hedef alınan, bir bütün olarak "emperyalist-kapitalist dünya düzeni"dir. Bu, yukarıda irdelediğimiz perspektifin özlü ve vurgulu bir anlatımından başka bir şey değildir.

İkinci cümlede ise sorunun Türkiye'ye özgü yönü tanımlanır: "(Bu program) Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanidir." (s.52)

Burada, işbirlikçi sermaye iktidarına karşı mücadele ile kopmaz bağı içerisinde, devrimimizin anti-emperyalist boyutu vurgulanmaktadır. Bu da bizi anti-emperyalist mücadelenin somut ve pratik alanına ve anlamına getirmektedir.

Üçüncü ve son bölümde, güncel gelişmelerle de bağı içinde, bu konuyu ele alacağız.

(Dünya Ortadoğu ve Türkiye, H. Fırat, Eksen Yayıncılık, s.321-330)

Haziran Direnişi, reformist sol ve devrimci sorumluluklar

Alper Suat

Komünistlerin yalnızca döneme ilişkin tespitleri değil, reformist sola ilişkin değerlendirmeleri de bizzat Haziran günlerinde sınandı ve doğrulandı.

“Burjuva ideologların büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil, yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem, yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtiler bunu gösteriyor.” (EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar-Bugünün dünyası: Süreçler, eğilimler, EKİM, Sayı: 44, Mayıs 1991)

“İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye’de de.” (TKİP III. Kongresi Bildirisi - 2009)

Yeni bir dönemin kapılarını aralayan Haziran günleri geride kaldı. Türkiye tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir kitlesellikte ve bir o kadar da soluklu, milyonları harekete geçiren bir halk hareketine tanıklık ettik Haziran günlerinde. Hiç kimse Gezi Parkı’nın korunmasına dönük başlatılan bir çevreci eylemin, milyonları saran bir halk hareketine dönüşmesini beklemiyordu. Gezi Parkı’na ve direnişe geçen eylemcilere dönük azgın polis şiddetinin tetiklediği hareket, kısa sürede milyonları sardı ve geri dönülmez bir sürecin yolunu açtı. Haziran günleri, geleceğin “şanlı Ekim günleri”ni mayalayarak geride kaldı.

Haziran Direnişi her ne kadar bugün forumlar biçimini alarak durulmuş olsa da, halk hareketini tetikleyen çelişkiler, olgular ve dinamikler yerli yerinde duruyor. Üstelik hareketin geniş yığınlarda yarattığı etki de devam ediyor. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde gelişecek çok yönlü (iktisadi, siyasi, demokratik, gençlik, kadın vb.) mücadelenin, Haziran Direnişi’nin açtığı kanaldan ilerleyeceği ve onun yarattığı özgüven ve kararlılıktan güç alacağı söylenebilir.

Bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun çözülmesi ile birlikte sistemin ideologları tarihin sonunu ilan etmiş, ‘refah toplumu’ gibi safsatılar eşliğinde ‘tek kutuplu’ (kapitalist/emperyalist) dünyayı “müjde”lemişlerdi. Ne var ki, burjuva propagandaların henüz mürekkebi kurumadan ‘tek kutuplu’ olduğu iddia edilen ‘yeni dünya’nın, yeni bir savaşlar ve bunalımlar döneminin kapılarını araladığı görüldü. Bu dönem kapitalizmin kitlelere bol keseden ümitler vaat ettiği bir dönemdi. Bir yandan “sosyal refah” söylemleri ile kitleler sersemletiliyor, ama öte yandan da zincirlerinden boşanmış bir saldırganlık ve sosyal yıkım politikaları hayata geçiriliyordu. “Barış”tan söz eden düzenin efendileri, Irak’ı vahşi bir savaşla yerlebir ederek ve 200 bin Irak askerini yakarak açtılar “yeni dünya”nın

kapılarını.

Bu dönemin karakteristik özelliklerinden bir diğeri ise, modern revizyonizmin yenilgisiyle moral çöküşe sürüklenen sosyalist hareketin, burjuva propagandanın da basıncı altında kalarak “tasfiyeciler dalga”ya kapılması oldu. Türkiye’de işçi hareketinin de etkisiyle bu tasfiyeciler dalga gecikmeli olarak yaşandı. 91 yılında işçi hareketinin geri çekilişi ile birlikte sol harekette hızlı bir tasfiyeciler süreç gelişti. Tasfiyeciler dönüşüm, devrim ve devrimci örgüt fikrinden uzaklaşma biçiminde kendisini gösteriyor ve kendi teorisini üretiyordu.

Türkiye sol hareketi küçük burjuva, halkçı bir kökenden geliyor. Hem küçük burjuvazinin çözülüşü hem işçi sınıfı hareketinin geri çekilişi, 80 darbesi ve 89 çözülüşünün yarattığı moral yıkımla birleşerek, bir iki istisna dışında, halkçı akımların tasfiyeciler dalgaya karşı direnmelerini olanaksız kılıyordu. Geride kalan 20 yılı aşkın zaman diliminde Türkiye solunun önemli bir bölümünü etkisi altına alan tasfiyeciler cereyan, Kürt hareketinin reformcu çizgiyi benimsemesinin de etkisiyle, hayallerle süslenmiş pespaye bir burjuva parlamentarizmi biçimine büründü.

Dünyada ve Ortadoğu’da yaşanan gelişmeler, komünist hareketin döneme ilişkin tespitlerini doğruladı; elbette Haziran Direnişi ile birlikte Türkiye’de de... Komünistlerin yalnızca döneme ilişkin tespitleri değil, reformist sola ilişkin değerlendirmeleri de bizzat Haziran günlerinde sınandı ve doğrulandı.

Birikmiş tepki ve öfkenin patlaması olarak Haziran Direnişi

Haziran Direnişi’nin karakteri ve reformist solun direnişe dönük tutum ve değerlendirmelerine geçmeden önce, direnişi mayalayan süreçleri gözden geçirmek yerinde olur. Bu, bize hareketin karakteri hakkında da bir ön fikir verecektir.

31 Mayıs’ta patlak veren halk hareketine ilişkin

hemen tüm sol kesimlerin üzerinde ortaklaştığı temel nokta hareketin kendiliğindenliği oldu. Kuşkusuz kendiliğindenlik kavramı onun ‘durduk yere’ doğup geliştiği anlamına gelmiyor. Kendiliğindenlik, hareketin örgütlülüğünden, programdan ve siyasi bir önderlikten yoksunluğunu anlatıyor.

“31 Mayıs öncesine bakıldığında, AKP çatısı altında birleşmiş dinci gerici koalisyondan 11 yıllık iktidarlaşma süreci boyunca birbirini izleyen iktisadi, sosyal ve siyasi saldırıları tablosu çıkar karşımıza. AKP iktidarı bütün bu süreç boyunca sosyal mücadele boyutuyla çok ciddi bir sorunla karşılaşmadı. Ama tüm bu saldırıların işçilerde, emekçilerde ve gençlik saflarında büyük patlama birikimleri yarattığını ve bunun da er geç bir kırılmayla sonuçlanacağını görmek de zor değildi.” (31 Mayıs patlaması ve devrimci sorumluluklar- EKİM, Sayı: 290 Haziran 2013)

AKP’nin 11 yıllık dönemi boyunca, Kemal Derviş’ten devralınan sosyal yıkım politikaları kesintisiz bir biçimde hayata geçirildi. İş yasasında yapılan değişiklikler, taşeron ve esnek çalışmanın yaygınlaştırılması, özelleştirmeler, sefalet ücretleri, güvencesizlik, işsizlik vb. büyüyen sorunlar oldu. Bu dönemde 2007 yılında gerçekleşen Telekom grevi ve 2009 sonunda başlayıp döneme damgasını vuran TEKEL direnişini ve irili ufaklı grev ve direnişleri bir yana bırakırsak, AKP’nin sosyal yıkım politikaları karşısında ciddi bir kalkışmanın gelişmediği söylenebilir.

AKP’nin sosyal yıkım politikalarına 2000’lerin ortasından başlayarak siyasi hak ve özgürlüklere yönelik yeni, faşizan yasal düzenlemeler ve fiili saldırılar eşlik etti. 2005 Newroz çıkışı ve sonrası süreçte Kürt halk kitlelerinin yeniden mücadele alanlarına çıkmasıyla, 1999 İmralı süreci ile birlikte kısmen gölgede kalan Kürt sorunu, sermaye devletini zorda bırakacak tarzda yeniden gündeme geldi.

Bu aynı dönemde sermaye iktidarı dış politika alanında ciddi sorunlarla yüz yüze kaldı. ABD’nin Irak işgali ve savaş, önce “çuval geçirme” krizine, ardından

bütün kırmızı çizgilerin çökmesine yol açtı. Dış politikada 2007'den itibaren işler tekrar yoluna konulmuş gibi görünüyordu ki, Suriye'deki kirli savaşın en etkin tarafı olunmasıyla işler tekrar sarpa sarmaya başladı.

"2007 aynı zamanda, ABD ile varılan mutabakat üzerine ordu başta olmak üzere devletin geleneksel politikada direnen kesimlerine "Ergenekon", "Balyoz" vb. adlar altında darbelerin vurulmaya başlandığı, medya, yargı, eğitim vb. alanlarda dinsel gericilik hesabına önemli mevzilerin elde edildiği bir dönemdir. AKP iktidarı bu dönemden itibaren faşist baskı ve terör politikalarını daha yoğun bir şekilde gündeme getirdi ve bunu topluma kendi zihniyetini dayatmanın bir olanağı olarak da kullandı. İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik sonu gelmeyen sosyal yıkım saldırılarını, bunların biriktirdiği büyük toplumsal enerji ve öfkeyi bir yana koyuyoruz. Kadın haklarına müdahaleden kürtaj yasağı girişimlerine, keyfi tutuklamalar ve göstermelik yargılamalardan RTÜK sansürlerine ve gazeteci kıyımlarına, Alevileri aşağılayan ve inciten sayısız adımdan özellikle seküler orta sınıfları huzursuz edecek düzeyde yaşam biçimi müdahalelerine, bu arada Cumhuriyet döneminin ilerici kazanımlarına karşı rövanşist meydan okumalara kadar, bir dizi alanda girilen pervasız saldırılar çok farklı toplumsal kesimlerde tepki, öfke ve gerilimler biriktirmeye başladı. Kentsel rantlar üzerinden yandaş sermaye gruplarına sağlanan büyük vurgunlara eşlik eden hoyratlık ölçüsündeki büyük çevre kıyımı ve yağması tüm bunların tuzu biberi oldu.

Emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin yıllardır süren tam desteğine, seçimlerde peş peşe elde ettiği başarılarına, devlet iktidarı düzeyinde kazandığı sayısız mevzilere güvenen ve bununla adeta başı dönen gericilik odağı AKP ile onun en berbat özelliklerini kendinde cisimleştirmiş olan Tayyip Erdoğan, toplumun geriye kalan kesimlerine karşı bu denli ölçsüz ve pervasız bir saldırganlığın sonuçlarıyla elbette yüzyüze kalacaklardı. 31 Mayıs toplumsal patlaması bunun bir ürünüdür ve Gezi Parkı'na yönelik saldırı bunun sadece fitilini ateşlemiş, adeta bardağı taşıran son damla işlevi görmüştür." (31 Mayıs patlaması ve devrimci sorumluluklar- EKİM, Sayı: 290 Haziran 2013)

Kısacası AKP'nin sosyal yıkım, savaş politikaları ve toplumun tüm kesimlerine dönük kaba hakaret ve müdahaleleri, 31 Mayıs patlamasını hazırlayan süreçler oldu. 1 Mayıs'lar şahsında AKP'nin polis devleti uygulamaları karşısında gösterilen Taksim direniş iradesi ise hareketin moral değerlerini biriktiren önemli olgulardan biriydi. İlerici-devrimci hareket ile işçi ve emekçilerin ileri kesimlerinin 2007 yılında başlayan ve üç yıl boyunca süren direnci sonucunda Taksim, 1 Mayıs kutlamalarına açıldı. Elde edilen kazanım geniş emekçi yığınlarda yankısını buldu ve Taksim, yüzbinlerin katıldığı 1 Mayıs kutlamalarına sahne oldu. Haziran Direnişi'ni önceleyen 2013 1 Mayıs'ında ise, AKP'nin Taksim'i eylemlere kapatmaya dönük yasaklamaları karşısında Taksim'i çevreleyen bütün bir bölge 2007, 2008 ve 2009 yıllarında olduğu gibi yine kitlesel militan sokak çatışmalarına sahne oldu. Ne var ki AKP, 1 Mayıs sonrasında yasaklamalarını genişletmeye yöneldi ve Taksim'e yönelen bütün eylemlere polis şiddetiyle karşılık verdi. Haziran Direnişi boyunca çatışmaların en ön saflarında yer alanlar, dünden bugüne Taksim direnişlerine imza atmış bulunan sol hareketlerin güçleriydi ve düne kadar mücadeleye mesafeli duran, ama son gelişmelerle birlikte ayağa kalkan kitleler, direnme gücü ve azmini işte bu güçlerin yarattığı birikimden ve sergilediği örnek pratikten alıyordu.

Haziran Direnişi'nin karakteri

Haziran Direnişi'nin karakteri üzerine sol basın ve yayın organlarında birçok değerlendirme yapıldı. Direnişi "tuzu kuru" kesimlerin eylemi olarak nitelendirip karalamaya çalışan bir takım 'saf proleter devrim' söylemiyle oyalanan troçkist çevreleri bir yana bırakırsak (Marksist Tutum/UID-DER vb.), sol hareket tüm ağırlığı ile direnişin içinde yer aldı. Sol hareketin önemli bir bölümü hareketin heterojen yapısına vurgu yaparken, bazıları harekette kendi teorilerinin doğrulanmasını görüyor ve 'yeni işçi sınıfı' tanımlamasına bir dayanak buluyordu. ÖDP gibi bazıları, işçi sınıfının tarihsel misyonuna ilişkin bilimsel sosyalizmin temel öngörülerini bir yana bırakıp, harekete katılan tüm toplumsal sınıf ve katmanları "halk" kavramı potasında eritirken, Halkevleri gibi bazı kesimler de hareketi doğrudan "işçi sınıfı hareketi" olarak kodluyordu. Haziran Direnişi'ne katılan tüm toplumsal kesimleri "halk" kavramı içerisinde eritmekle (işçi sınıfının özel tarihsel rolünü görmemekle), "işçi sınıfı hareketi" olarak tanımlamak güncel politikada aynı kapağı çıkar. Hareketi "işçi sınıfı hareketi" olarak tanımlayanlar, direnişe katılanların önemli bir bölümünün piyasalaştırmaya dönük liberal politikaların proleterleşmeye doğru ittiği küçük burjuva özellikler taşıyan emekçi kesimler olması gerçeğine yaslınıyorlar. Bu kesimler daha çok hizmet sektöründe çalışan, bağımsız ya da ücretli emekçilerden oluşuyor. Doktorlar, mühendisler, avukatlar, tasarımcılar gibi beyaz yakalı diye tarif edilen bu kesimlerin mevcut toplumsal konum ve statülerini kaybettikleri, bu yönüyle de proleterleşen bir kitleyi oluşturdukları doğrudur. Ne var ki, bu, Haziran Direnişi'ni "işçi sınıfı hareketi" olarak tanımlamaya yetmemektedir.

Şurası bir gerçek ki, Haziran Direnişi, küçük burjuva toplumsal kesimlerden, işçilere, yeni işçileşen veya işçileşme adayı olan kesimlere, farklı sınıfsal kökenleriyle birlikte gençlik kitlelerinden kadınlara kadar toplumun tüm alt ve orta tabakalarından milyonların katıldığı geniş yelpazeli bir halk hareketi olarak şekillendi. Ancak işçi sınıfı, harekete, bağımsız sınıf kimliği ve örgütlenmesi ile damga vuramadı. AKP, 11 yıllık iktidarlaşma süreci boyunca, sosyal yıkım politikalarından Alevilerin aşağılanmasına, bireysel özgürlüklerin daraltılmasından kentsel dönüşüm yağmasına kadar toplumun tüm kesimlerini hedefine almış, Haziran Direnişi bu kesimlerde biriken toplumsal tepkinin 'AKP karşıtlığı'nda ifadesini bulan ortak bir paydada buluşmasını sağlamıştır.

Bir hareketin niteliği, tek başına harekete katılanların

sınıfsal kökeni ile açıklanamayacağı gibi, işçi sınıfının bağımsız sınıfsal bir yönelimle Haziran Direnişi'ne katılmış olduğu da söylenemez. Haziran Direnişi'ne katılan tüm toplumsal katmanları, işçi sınıfının tarihsel rolünü ve önemini görmeden "halk" kavramı potasında eritmek ya da hareketi "olgunlaşmış bir işçi sınıfı hareketi" olarak nitelendirmek, aslında hareketin zayıf yönlerinin görülmemesi ve solun hareket karşısındaki görev ve sorumluluklarının es geçilmesi anlamına geliyor. Hareketin en önemli zayıflığı böylece perdelenmiş oluyor. Oysa hareketin en belirgin zayıflığı, meydanları dolduran milyonların sosyal talep ve özelemlerini harekete katamamış olması, hareketin sınıfsal bir nitelik kazanamamasıdır. Kısa vadede bu bir sorun alanı olarak görülmeyebilir, öyledir de. Ancak orta ve uzun vadede hareketin geleceği ve yönelimleri açısından belirleyici temel etken budur. Haziran Direnişi sosyal istemlerle buluşmadan, işçi ve emekçilerin üretim birimlerinden örgütlenmesi yönünde sonuçlar üretmeden geri çekildi. Bundan dolayı, Haziran Direnişi'nin işçi sınıfına etkileri doğrudan değil, dolaylı olmuştur. Fakat bu, işçi sınıfının sınıf kimliğiyle harekete çekilmesine dönük siyasal yönelimlerin önemini azaltmamakta, aksine daha da artırmaktadır.

"Sol hareketin en önemli müdahale sorumluluklarından biri de işçi sınıfı ve emekçi kitleleri örgütlü mevzileri üzerinden sınıf kimliğiyle hareketin içine çekmektir. Öyle ki, sınıfın örgütlü katılımını sağlamak, başta fabrikalar olmak üzere üretim birimleri üzerinden sürece dahil etmek, hareketin geleceği payına büyük bir hassasiyet gösterilmesi gereken en yakıcı ve acil ihtiyaçtır. Bu doğrultuda atılan adımların devamının getirilmesinde devrimci güçlerin ortak tutumu, ideolojik-politik basıncı belirleyici olacaktır." (31 Mayıs patlaması ve devrimci sorumluluklar- EKİM, Sayı: 290 Haziran 2013)

Tüm bu söylediklerimizden, sosyalistlerin ikili bir görevle yüz yüze oldukları sonucu çıkıyor. Birincisi, forumlar biçiminde devam eden hareketin canlılığını koruması yönünde azami bir çaba harcamak; kadınların, emekçilerin ve gençliğin özgün-dönemsel örgütlenme araçlarını yaratma çabasına girişmek. İkincisi ise, işçi sınıfının harekete katılan ve özgüven kazanan kesimlerinden başlayarak, sınıfsal talep ve özelemleri öne çıkartmak ve taban örgütlenmelerinin yaratılması için azami çaba sarf etmektir.

Haziran Direnişi'nin deneyimlerine bu ikili görev üzerinden bakmamak ve AKP karşıtlığında ifadesini bulan kitlesel tepkiden parlamenter hayaller doğrultusunda yararlanmaya kalkmak, hareketin düzen içi iktidar dalaşına yedeklenmesine ve ulusalcı eğilimlere

kapı aralayacaktır. Geniş kitlelerin tepki ve öfkesinin kendisini AKP karşıtlığında ortaya koyması doğal olduğu kadar anlaşılır da. Ancak bu tepki ve öfkenin, halen AKP ve dinsel gericiliğin etkisi altındaki geniş emekçi kitleleri de içerisine katması ve sermaye düzenini sarsan bir karakter kazanması, işçi sınıfının, gençliğin ve kadınların sosyal talep ve özelemleri doğrultusunda harekete geçirilmesi ile olanaklı olacaktır. Bu başarısızlığı ölçüde emekçi yığınların 'laik-şeriat' ikilemi arasında burjuvazinin düzen içi iktidar dalaşının yedeğine düşmesi kaçınılmaz olacaktır.

Önderlik sorunu ve reformist sol

Haziran Direnişi, belli bir önderlikten yoksundu. Kendiliğinden gelişen hareket, kendisine bir dizi araç yaratarak ilerledi. Sosyal medya ve taraftar grupları yaygınca kullanılan bir örgütlenme aracına dönüşürken, forumlar gibi çeşitli modeller geliştirildi. Ne var ki, tüm bu özgün araçlar, hareketin belirgin bir önderlik yaratmasına yetmedi. Sol-sosyalist hareket ise hareketteki önderlik ihtiyacını karşılayamadı. Verili koşullarda bu boşluk, çok sayıda örgüt ve kurum tarafından oluşturulan Taksim Dayanışması tarafından kısmen dolduruldu.

Buna karşın Taksim Dayanışması'nda yer alan reformist solun önemli bir bölümü daha ilk günlerde direnişi geriletecek tutumlar geliştirdi. Ne var ki, kitlelerin kararlılığına çarpan bu geri tutumlar sonuçsuz kaldı. Kitlelerin direnci, kararlılığı ve coşkusunun doruğa çıktığı dönemlerde, geriletici her türlü çaba, direnen

kitlelerin duvarına çarparak etkisiz kaldı.

1 Haziran'da yapılan Dayanışma toplantısında bazı reformist çevreler, 2 Haziran'da gerçekleştirilecek miting sonrasında eylemin bitirilmesini, diğer bir ifadeyle 'mücadelenin başka araçlarla sürdürülmesini' önerdiler. Yapılan tartışmalar sonrasında 'karar almama ve miting sonrası durumu değerlendirme' kararı alınmıştı. Direnişin ilk günlerinde yapılan bu kitlesel miting (2 Haziran) ardından, Taksim Dayanışması eylemi bitirdiğini duyurmuş ve 'nöbet tutulacağını' belirterek dağılma çağrısı yapmıştı. Bu çağrıya kitle tepki göstererek ses aracına pet şişeler atmış, çağrı karşılık bulmamıştı. Az sayıda devrimci kurum ve alana gelen bağımsız kitle meydana kalıp barikatları koruma altına almıştı. Sonraki günlerde de reformist sol hareketin kitlelerin direncini kırmaya dönük tutumları devam etti. Düzen solu CHP, sürecin başından itibaren kendisinin misyonuna uygun olarak 'itfaiyeci' rolünü oynarken, kendi tabanının da geniş bir biçimde eylemlerde yer alıyor olması nedeniyle kontrollü bir destek tutumu sergilemek zorunda kaldı. Taksim Dayanışması içerisinde sürekli olarak kitlelerin direncine çarpan reformist sol "*aktif direniş-pasif direniş, barikatlar kaldırılmalı-kaldırılmasın, park boşaltılmalı-boşaltılmasın*" gibi tartışmaları, ısrarla sürdürdü.

Kitlelerin direnişinden korkmaya başlayan reformist sol, Taksim Dayanışması-Tayyip Erdoğan görüşmesi sonrasında da direnişi bitirmek için uğursuz rolünü oynamaya çalıştı. EMEP'li milletvekili Levent Tüzel, İMC TV'de yaptığı konuşmada "*direnişin sosyal mücadeleler alanına ve mahallelere taşınması*" gerekçesine sığınarak, direnişin bitirilmesi gerektiğini vaaz etti. Reformist sol siyasal yönelimlerini utangaçça savunur ve açık çağrılara dönüştüremezken Tüzel, tüm diğerlerinden ayrı bir tutum geliştirerek ve üstelik Gezi Parkı'nda bulunan kitlelerin kararını da beklemeden bir TV kanalında direnişi bitirme çağrısı yapıyordu!

"İtfaiyeci"liğe soyunan Tüzel, Gezi'deki direnişin bitirilmesi çağrısını "*mücadeleyi başka alanlara yayma*" sosu ile sunuyordu. Oysa direniş zaten tüm illere, mahallelere, sokaklara yayılmıştı. Direnişin yayılması, tam da Taksim ve Gezi Parkı'nda sergilenen militan tutum sayesinde olmuştu. Tüzel'in bu önerisi bir savaşta ana karargahı "*savaşmadan teslim etmek*" anlamına geliyordu. Ne var ki, kısa sürede onlarca yılda öğrenilemeyecek kadar deneyim biriktiren kitleler, Tüzel'in mantık kurgusunu fazlasıyla aşırıyordu.

TKP şeflerinden Kemal Okuyan da, Tüzel kadar değilse bile açık konuşanlardan biri oldu. 18 Haziran'da *sol.org.tr*'de çıkan yazısında 14 Haziran tarihinde (Erdoğan'la yapılan görüşme sonrasında) direnişin başarısını "*güvenli bir yere koyup*" kendini ifade etme biçimini değiştirmeliydi diyor ve Gezi Parkı'na dönük saldırıya karşı gösterilen direnişin "*kayıp*" sayılmasa bile başarıyı "*gölgelediğini*" söylüyordu!

AKP şefiyle yapılan görüşme sonrasında, Dayanışma'nın, "*parktakilerle birlikte karar alacakları*" yönünde açıklama yapmasından sonra Gezi Parkı'nda 7 ayrı forum oluşturulmuş, forumlarda yapılan tartışmalar sonrasında bu 7 forumun temsilcilerinin de katıldığı platform toplantısı gerçekleştirilmişti. Forumlarda genel eğilimin "*direnişin devam ettirilmesi*" yönünde olduğu açığa çıktıktan sonra, platform içerisinde yer alan reformist solun temsilcileri söz alarak "*nöbete geçme, tek çadıra düşürme*" yönünde fikir beyan ettiler.

HDK, ÖDP, TKP, DİSK, KESK ve çeşitli meslek odaları, yedi forum tarafından alınan karara rağmen önerilerini tartışmaya açmışlardı. HDK içerisinde yer alan ESP ise forumlardan çıkan karara uyacaklarını bildirmişti. Toplantıda "*tek çadırı*" savunan reformist bileşenler, "*tek çadıra düşürme önerisinin kendi aralarında bir karar*

olduğunu, parkın genelini bağlamadığını ve kendilerinin flama ve bayraklarını toplayarak tek çadıra toplanacaklarını" beyan ettiler. Bu beyanlarını ise bir basın açıklaması ile duyurdular. AKP'nin direnişi kitlelerden yalıtıma dönük "*Gezi'dekilerle değil, içindeki yasadışı örgütlerle sorunumuz var*" biçimindeki söylemi, tam da bu korkakça eğilimden güç alıyordu.

Reformist sol, egemenlerle çatışmanın keskinleştiği her olayda benzer tutumlar geliştirmektedir. Bu gerici misyonu Ankara'yı günlerce sarsan TEKEK direnişinden de tanıyoruz. "*Mücadeleyi başka alanlara yayma*" söylemi TEKEK direnişinin de kırılmasında başat rol oynamış, sendika bürokrasisinin ihanetinin üstü bu söylemlerle örtülmüştü. Gezi direnişinde "açık" konuşanlar, TEKEK direnişinde de açık konuşmuş ve direnişin bir eşığa gelip dayandığı bir aşamada, "*direnişi illere yayalım*" söylemine sarılmışlardı. Bugünün açık konuşamayanlarından bazıları ise işçileri partilerine üye yapma çabasına girişmiş, direnişin bitirilmesine dönük girişimleri etkisizleştirmek için harcanan devrimci çabadan uzak durmuşlardı.

Reformist solun direniş karşısındaki pratik tutumları bir yana, siyasal yönelimleri bakımından da direnişin ruhunu anlayabildikleri söylenemez. BDP direnişin ilk günlerinde hareketi "ulusalçı" olarak damgalayıp tereddütlü bir davranış içerisine girerek, Kürt halkının, Türk ve diğer milliyetlerden emekçilerle buluşma zeminini tahrip ediyordu. Denebilir ki yüz binlerin alanları doldurmadığı tek metropol Diyarbakır oldu. BDP'nin ikircikli tutumuna rağmen Kürt emekçiler eylemlerin yaygınlaştığı tüm illerde yüzbinlerin arasında yerlerini aldılar ve alanlara çıktılar. Üstelik bu, yer yer ulusalçı tepkilerle karşılaşsa da, büyük oranda eylemli bir süreç üzerinden kitlelerin önyargılarını kırdı. Lice için gelişen duyarlılık bu eylemli kaynaşmanın sonuçlarından biri oldu. BDP'nin tutumu özünde AKP'nin tasfiyeci çözüm sürecine bağlanan boş umutlara dayanıyordu. Oysa Haziran Direnişi, Kürt sorununun gerçek çözüm alanını göstermekle kalmadı, AKP iktidarının "çözüm" ve "demokratikleşme" adı altında kodladığı tasfiyeci sürecin gerçek yüzünü de ortaya serdi.

Öte yandan, BDP'nin hareketten geri durmasının dayanağı olarak gösterdiği "ulusalçı" eğilim, kimi reformist partilerin yaslanmaya çalıştığı bir eğilim oldu. İP, TGB gibi sol tandanslı ırkçı yapılanmalar, tam da bu eğilime yaslanmak üzere milliyetçi propagandayı yayıyordu. Ne var ki, "ulusalcılığın" etkisi bu ırkçılarla sınırlı değildi. Bazıları Taksim'i terk edip soluğu Kadıköy'de ulusalçı-ırkçı yayın kuruluşları tarafından düzenlenen "gazdan adam" festivalinde alıyordu. Birgün gazetesinin son anda çekildiği bu festivale Sol gazetesi katılmıştı. Bu iki yayın organının temsil ettiği siyasal partilerin direniş üzerine değerlendirmelerine bakıldığında, ulusalcılığın bu değerlendirmelere sirayet ettiğini görmek işten bile değil. ÖDP yapmış olduğu değerlendirmede haklı olarak kitlelerin taşıdığı bayrak ve sembolere bakarak harekete "milliyetçi-ulusalçı" damgası vurulamayacağını söylüyor, ancak burada durmayıp, "*Artık eski kavramların işlevli olmadığı, eskisi gibi düşünülemez bir durumla karşı karşıyayız. Halkın elindeki her simge bu direniş içinde yeniden anlamlanarak isyanlarının bir ifade aracı haline geldi*" demeyi ihmal etmiyordu.

ÖDP'de örtük bir biçimde gördüğümüz 'ulusalçı' etki, TKP'de ise daha açık biçimler kazanıyor. Bu reformist partilerin göremediği -görmek istemediği- şey ise **milyonların eyleminin, bilinçlerini fazlasıyla aştığı gerçeğidir**. Semboller onların bilinçlerini, tutumlar ise eylemlerinin niteliğini verir. Bir sol partinin yapması gereken şey sembolere anlamlar yüklemeye ve onunla

kendisi arasında bir bağ kurmaya çalışmak yerine, kitlelerin eylemlerinin niteliğine bakmak olmalıdır. Dayanışma ruhuyla, Kürt halkına karşı şoven ön yargılarını eylemleri içinde aşarak ilerleyen emekçi kitleler, eğer burjuva düzenin sembollerini kaldırıp atamamışsa, bu yalnızca eylemlerinin ileri yanlarının bilince yeterince yansımamış olduğunu gösterir.

Reformist solun Haziran Direnişi'ndeki ortak siyasal paydası ise, 'parlamentar avanaklık' olmuştur. "Hükümet istifa etsin" imza kampanyaları, yerel seçim tartışmaları reformist solun yönelimlerini belirlemiştir. Bu da şaşırtıcı değil. Zira siyasal ufku kapitalizmi aşamayan bir siyasal akımın, pratikte düzen dışı veya cepheden düzen karşıtı bir tutum alması da beklenemez.

Kuşkusuz halk hareketi biçiminde gelişen ve milyonların ayağa kalktığı böylesi bir süreçte, geniş yığınların "hükümet istifa" sloganlarını benimsemesi doğaldır. Ancak kitlelerin eylemini, devrimci kalkışmalarını ve ümitlerini seçim sandığına gömmeye çalışmak da her reformistin ortak davranış kalıbıdır. Reformist solun direniş içerisinde ve Taksim Dayanışması'nda sergilediği tutumlar ile siyasal yönelimlerini karşılaştırınız, ne demek istediğimiz daha kolay anlaşılacaktır. Kitle hareketinin siyasal bir önderlikle buluşmadığı, devrimci araçlarını yaratmadığı koşullarda, burjuvazinin seçim sandığını adres göstermek, hareketin dinamiklerinin törpülenmesi sonucunu doğurabilir ancak. Bir devrimci parti açısından, seçimlerden devrimci amaçlar doğrultusunda yararlanmak ile gelişen bir halk hareketinin önüne seçim sandığını koymak arasında, belirgin bir fark vardır. Zira birincisi devrimci, ikincisi ise liberal/reformcu bir tutumdur. Bu ikincisi, hükümetin, kitlelerin devrimci eylemiyle yıkılabileceğine dönük bir inançsızlığı da ifade eder aynı zamanda.

Hareketin önümüze koyduğu devrimci sorumluluklar

Haziran Direnişi'ni tetikleyen dinamikler yerli yerinde duruyor. Üstelik AKP'nin sosyal yıkım politikalarından bir nebze olsun şaşmayacağı kamu emekçileri ve emeklilere dayattığı toplu sözleşmeden, kıdem tazminatının gaspına dönük tasarımı isındırmasından anlaşılırken, Suriye'ye dönük emperyalist savaş çağrılarında da, savaş politikalarından bir milim şaşmayacağını göstermektedir. Kapitalist dünyanın ve işbirlikçi sermaye iktidarının sosyal yıkım, saldırganlık ve savaş politikalarından başka bir seçeneği bulunmamaktadır. Sermaye iktidarının sosyal yıkımda ve saldırganlıkta ifadesini bulan politikalarının yaratacağı boşucu atmosfer ile Haziran direnişini tetikleyen dinamiklerin iç içe geçerek, yeni kalkışmaları besleyeceğinden şüphelenilmemelidir.

Sorumluluğun bir yanı Haziran Direnişi'nin kitlelerde yarattığı bilinç, deneyim ve özgüvene yaslanarak yerel forumların ortak inisiyatiflere dönüşmesi yönünde çaba harcamak; direnişin en dinamik güçleri arasında yer alan gençliği ve kadınları sosyal talepler etrafında birleştirecek esnek yapılarda örgütleyip eylem alanlarına taşımaktır. Diğeri ve daha da önemli olanı ise, işçi sınıfının hareket içinde deneyim ve özgüven kazanmış kesimlerinden başlayarak, sınıfı sosyal/siyasal talepler etrafında örgütleyip harekete geçirebilmektir. Bu ikili görevin layıkıyla yerine getirilmesi, hareketin en temel zaafı olan devrimci önderlik boşluğunun doldurulmasına, diğeri bir ifadeyle, devrimci sınıf partisinin misyonunu onayabilmesine de önemli katkılar sunacaktır.

"Artık korkmuyoruz, konuşuyoruz!"

Gezi ile insanların kendilerine güvenleri geldi. Soru sorabiliyorlar artık. Ben dahil önceden korkuyorduk ve susuyorduk. Ama artık sokaklara çıkabiliyoruz.

Teleferik Dayanışması her hafta gerçekleştirdiği forumlarla Haziran Direnişi'nin ruhunu yerellere taşımayı sürdürüyor. Teleferik Dayanışması komitesinden emekçi bir kadınla, Teleferik Dayanışması'nı ve forumları konuştuk.

- Teleferik Dayanışması nasıl oluştu?

- Teleferik Dayanışması, Bursa'daki Gezi sürecinin ardından oluştu. Diren Bursa'nın yaptığı bir toplantıda mahallelerde forumlar yapılması kararı alındı. Birçok semtte de forumlar yapıldı. Ne kadar başarılı oldu bilmiyorum ama bizim forumumuz gayet güzel gidiyor.

Bizim forumumuz 5 mahalleyi kapsıyor; Akçalayan, Zümrütevler, Teleferik, Piremir, Teferrüç. Afişlerle, broşürlerle, tanıtımlarla, reklamlarla, internet üzerinden insanları çağırıyoruz. Her hafta iyi-kötü belli bir kitleyi topluyoruz. 30'dan aşağıya inmiyor, 70'i bulduğu oldu. Bu da bizim mahalle için iyi bir rakam. Boş oturmaktansa insanlar en azından gelip fikirlerini beyan edebiliyorlar. Mahallenin sorunlarını konuşuyoruz, ülke sorunlarını konuşuyoruz, çözüm üretmeye çalışıyoruz. Daha çözümlerimizi pratiğe tam olarak geçiremedik ama onun için de çalışmalarımız var.

Gezi ile insanların kendilerine güvenleri geldi. Soru sorabiliyorlar artık. Ben dahil önceden korkuyorduk ve susuyorduk. Ama artık sokaklara çıkabiliyoruz. Pankartlarımızı açabiliyoruz. Protestomuzu yapabiliyoruz.

Teleferik Dayanışması şu an mahalle ve ülke gündemlerini ele alıyor, örgütlenmeye çalışıyor. Ama bir daha Gezi gibi bir süreç patlak verdiğinde Teleferik'i sokağa çıkaracak örgüt olacak. O yüzden bu forumları yapıyoruz.

- Çalışmalarınızdan bahsedebilir misiniz?

- Mahallelerin kendine göre sorunları var. Onları tespit ettik. Benim oturduğum mahallenin sağlık ocağı problemi var. Sağlık ocağımız yok. Onu yaptırmak için bir imza kampanyası başlatacağız. Teleferik'in Pazar alanı problemi var. Bütün mahallelerin ortak sorunu olarak okul sorunu var. Bizim mahallede tek okul var ve o da ihtiyacı karşılamıyor. Okul dönüşümleri var. Birçok okuldan öğrenci başka mahallelere kaydırıldı mesela. Bunlar fakir mahalleler. Aile çocuğunu servise vermek zorunda ya da her sabah kendisi okula götürecek, öğleyin alacak ya da çocuğun cebine dolmuş parası koymak zorunda kalacak. Bunları veremeyecek insanlar var. Geçen haftalarda bu konuyla ilgili eğitim hakkı forumu yaptık. Okullar açılınca çalışmalarımıza daha fazla ilgi olacaktır çünkü o zaman veliler bu güçlükleri farkedecekler. Biz de bilgilendirme masaları açmayı düşünüyoruz. Eğitim Sen ile görüşüp öğrenciler, veliler ve öğretmenlerle beraber eylemler yapabiliriz.

Diğeri bir gündemimiz kentsel dönüşümdü. Türkiye çapında yeni başlayacak süreç Bursa'da da Erdoğan'ın katıldığı bir törenle başlatıldı. Bunun Teleferik'e yansması var. Teleferik binasının olduğu yeri büyüteceklerini söylüyorlar ama bunun hakkında bir

bilgimiz yok. Normalde yerel yönetimlere proje sunmaları gerekiyor. Bunun için başvurular yaptık ama tatmin edici cevaplar gelmedi. Sadece Teleferik binasının etrafında çalışma yapacaklarını, etrafa çok fazla taşınmayacağını açıklamışlar. Fakat oraya otel yapılacağını, 2 bin araçlık otopark, alış-veriş merkezi yapılacağını söylüyorlar. Alana baktığınızda bunları kaldırabilecek bir alan değil. Büyük bir ihtimal binanın iki yanında çamlık var, o çamlıklardan biri gidecek. Sonra yavaş yavaş etraftaki binalar çok güzel değil diyecekler, oradaki insanları evlerinden edecekler. Umarım olmaz, ama çalışmazsak, uğraşmazsak olacak.

Muhtarla, yerel yönetimlerle görüşüyoruz; bizimle iyi konuşuyorlar ama işbirliği içerisinde olma gibi niyetleri pek yok. "Destekleriz" diyorlar ama imza kampanyası başlatacağımız zaman, bir yere gideceğimiz zaman gelmiyorlar. Çünkü birçoğu genel yönetime, partilere bağlı insanlar. Belediyelerden korkuyorlar, ters düşmek istemiyorlar. Mahalleye herhangi bir şey yaptırmak istediklerinde o partileri kullanıyorlar, o yönden de onlarla ters düşmek istemiyorlar çünkü bizim pozisyonumuz sanırım onlara ters geliyor.

Bir forumun gündemini Suriye olarak belirlemiştik. Yağmurdan kaynaklı yapamadık ama. Bu ülkede vicdanı olan herkesin Suriye'ye yönelik müdahaleye hayır demesi gerektiğini düşünüyoruz. Emperyalist ülkelerin başta Amerika olmak üzere büyük bir yıkıma yol açtığını biliyoruz. Çocuklara ve kadınlara nasıl tecavüz ettiklerini, zenginlikleri nasıl yağmaladığını görüyoruz.

- Nasıl tepki alıyorsunuz?

- İnsanlar şunu söylüyorlar: "Siz orada konuşuyorsunuz, konuşuyorsunuz, ne oluyor?" Diyorum ki: "Bugün olmayabilir ama yarın olacak." Yarın ihtiyaçtan doğan bir kitle oluşur, her istediğini şak diye yapabilirsin. Halk ayakta olunca hükümetler, yerel yönetimler fasafiso. Hükümet düşmese de en azından üstünde baskı oluşturmamız gerekiyor.

Bir de Teleferik'in insanı boş değil, belki gelmiyorlar ama kalben destekliyorlar. Ben biliyorum. Burada işçi, memur kesimi oturuyor ama bunlar duyarlı insanlar. Eylemlerde yanımızda olan insanlar. Çalışmalarımız sonuçlarını alınca insanlar bize tam olarak güvenecekler o zaman da tamamen arkamızda olacaklar.

Forumlarda savaş değil, halkların kardeşliği haykırıldı

Forumlarda yerel ve genel sorunlara dair tepkilerini dile getiren işçiler, emekçiler bu hafta Suriye üzerinden yaşanan gelişmelere paralel olarak, emperyalist savaş ve saldırganlığı istemediklerini eylemlerle dile getirdiler.

Gezi Direnişi sonrası emekçiler, yaşam alanlarında forumlarla biraraya gelerek, dayanışmalarını ve mücadelelerini sürdürdüler. Forumlarda yerel ve genel sorunlara dair tepkilerini dile getiren işçiler, emekçiler bu hafta Suriye üzerinden yaşanan gelişmelere paralel olarak, emperyalist savaş ve saldırganlığı istemediklerini eylemlerle dile getirdiler. Forumlarda halkların kardeşliği haykırıldı.

İstanbul

Esenyurt Dayanışması'nın bu hafta Saadetdere Mahallesi'nde gerçekleştirdiği Depo Forumu'na konuşmacı olarak gazeteci-yazar Erdoğan Aydın katıldı.

Forum öncesinde Depo Kapalı Cadde girişinden gerçekleştirilen yürüyüşte ise Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık politikaları protesto edilerek "Türk devleti elini Suriye'den çek!" denildi.

Sloganlar atılarak yapılan yürüyüşün ardından foruma geçildi.

Emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik planlarından bahseden Aydın, emperyalistlerin Suriye'ye saldırısıyla ilgili güncel saptamalarda bulundu. Savaşın her zaman yıkım ve acı getirdiğini belirten Aydın, herkesi savaşa karşı eylemler gerçekleştirmeye çağırdı.

Esenyurt İşçi Kültür Evi üyeleri ise forum sırasında Türkiye ve ABD'nin savaş ve saldırganlık siyasetini sınıfsal bir çerçevede anlatan kısa bir oyun sergiledi. Oyunda, işçilerin birliği halkların kardeşliği vurgusu

yaşandı.

Forumun sonunda ise Esenyurt Dayanışması İşçi Komisyonu'nun 9 Eylül Pazartesi akşamı Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın katılımıyla yapacağı "Sendikalaşma ve sınıf mücadelesi" başlıklı etkinliğe katılım çağrısında bulunuldu.

Beylikdüzü Özgürlük Meydanı'nda gerçekleştirilen önceki forumda emperyalist savaş politikalarına karşı yürüyüş için karar alınmıştı. 30 Ağustos'ta emperyalist savaş karşıtı yapılan yürüyüş, İşçi Partililer tarafından engellenmeye çalışıldı.

Forum alanına kalabalık bir kitle ile gelen İşçi Partililer, Beylikdüzü Dayanışması'nın 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle gerçekleştireceği yürüyüşü "zafer bayramı"ni bahane ederek boşa düşürmeye çalıştılar. "Bugün 30 Ağustos Zafer Bayramı. Bugün biz cumhuriyet yürüyüşü yapacağız. Eğer siz de katılmak istiyorsanız Beylikdüzü Dayanışması pankartını açmadan bizim arkamızda yürüyebilirsiniz" denildi. Bunun üzerine dayanışmanın gerçekleştireceği eylem için biraraya gelen kitlenin bir kısmı İşçi Partililer'in gerçekleştirdiği yürüyüşe katıldı. Yaşanan provokasyona tepki duyan dayanışmanın geri kalan bileşenleri ise Beylikdüzü Dayanışması pankartı ile ayrı olarak yürüyüş gerçekleştirdi.

Gerçekleşen yürüyüşte sık sık emperyalist savaş karşıtı sloganlar atıldı. Suriye'de yaşananlara değinilerek halkların kardeşliği çağrısı yapıldı.

Yürüyüş kısa sürede kalabalıklaşarak coşkulu bir şekilde slogan ve alkışlarla sürdürüldü. Yürüyüş, başladığı yer olan Özgürlük Meydanı'nda Taksim'de yaşamını yitiren direnişçiler anılarak sonlandırıldı.

Sarıgazi Meclis Mahallesi forumunda, 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle 30 Ağustos'ta "Deja vu" belgeseli izlenildi. Forumda ana tema olarak gerçek ve kalıcı barış için savaşmak gerektiği vurguları yapıldı.

İnönü Mahallesi Forumu'nda bu hafta eğitimin ticarileşmesi ve 4+4+4 sistemi konuşuldu. Bu konuda mahallede ne yapılması gerektiği üzerinde duruldu. Öğrenci komisyonu kurularak yakın zamanda açılacak okullara ilişkin çalışmalar konuşuldu.

Yakacık Halk Dayanışması'nın bu hafta yaptığı forumda açılış konuşmasının ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi. Birçok türkü hep birlikte söylendi. Bu sırada Uğur Mumcu Forumu sloganlar ile Yakacık Forumu'nun yapıldığı parka geldi. Dinletinin ardından Uğur Mumcu Forumu temsilcisi bir konuşma ile dayanışma mesajı verdi.

Ardından Suriye'ye yönelik emperyalist savaş hazırlıklarına dair bir konuşma yapıldı. Şiirler okundu. Haziran Direnişi'ne dair sinevizyon gösteriminin ardından, forum Pazar günü Uğur Mumcu'da yapılacak uçurtma şenliğine çağrı yapılarak bitirildi.

Kocamustafapaşa Forumu düzenli olarak her Salı ve Perşembe günü yapılıyor.

İşçi direnişleri, öğrenci ve üniversite sorunları, kentsel dönüşüm, eğitim, savaş vb. gündemlerin konuşulduğu forumda, Kocamustafapaşa halkı en canalcı taleplerini haykırmaya devam ediyor.

Zaman zaman devletin desteklediği faşist gruplar mahalleliye saldırıya da forum çalışmalarını kararlılıkla sürdürüyor. Bu tarz provokasyon ve saldırılar mahalleli emekçilerin foruma olan ilgisini kıramıyor.

En son 3 Eylül'de toplanan Kocamustafapaşa forumu kendi içerisinde görev dağılımları yaparak komisyonlar oluşturdu. Kentsel dönüşüm, dış ilişkiler ve iletişim, işçi hareketi dayanışma komisyonları kurularak gönüllülük üzerinden çalışmalar başlatıldı.

Yenibosna Dayanışması, 29 Ağustos'ta, Ortadoğu'da gerçekleştirilen katliamlara karşı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla yürüyüş ve etkinlik gerçekleştirdi.

Yürüyüş için Çakmak Durağı'nda toplandı. Buradan cemevinin yanında yer alan parka kadar "Gezi'den Lice'ye yaşasın halkların kardeşliği!" şiarlı ozalitle yüründü.

Yürüyüş boyunca emekçilere Suriye'deki, Rojava'daki, Mısır'daki katliamlara karşı birlikte mücadele etme çağrısı yapıldı.

Yürüyüş kolunun etkinlik alanına gelmesi ile forum başlatıldı. Forumda ilk olarak Suriye'den Türkiye'ye gelmek zorunda kalan Arap bir mülteci söz aldı. Ardından Rojava'daki Kürt genci söz alarak Rojava'daki Kürtler'in kazanımına değindi. Suriyeli Kürt ve Arap mültecilerin yaşadıklarını anlatan konuşmaları çevirmenler tarafından kitleye aktarıldı. Suriyeli mültecilere sorulan soruların ardından forum

sonlandırıldı. Forumun ardından Yenibosna Dayanışması'nın açıklaması okundu. Açıklamanın sona ermesiyle birlikte, ilk olarak türkü ve marşlar seslendiren Grup Çapulcular, ardından da Yusuf Roman sahne aldı. Program işçilerin birliği ve halkların kardeşliği için mücadeleyi büyütme çağrısı yinelenerek sonlandırıldı.

Sahintepe Dayanışması'nın bu haftaki konusu mahallenin yakıcı sorunu olan okul ve öğretmen yetersizliği oldu. Forum ilk olarak Eğitim Sen 7 No'lu şube üyesi bir emekçinin eğitim sistemindeki çarpıklıkları anlatan sunumu ile başladı.

Eğitim emekçisinin konuşmasının ardından mahalleli emekçilere söz bırakıldı. Çok sayıda emekçi söz alarak sorunlarını ifade ettiler. Öne çıkan sorunlar arasında öğretmen yetersizliği, okul yersizliği, okulların teknik donanımı, taşınmalı eğitimle başka okullara giden öğrencilerden alınan servis ücretleri, mahallenin ulaşım sorunu olduğu için gelen öğretmenlerin tayin isteyerek gitmesi ve 4+4+4'le dayatılan gerici eğitim öne çıktı.

Mahallede yaşanan eğitimle ilgili sorunların çözümü için ilk olarak valiliğe iletilmek üzere imza kampanyası başlatılması kararlaştırıldı. Okulların açıldığı dönemde ise sorunlar çözülmediği durumda eylemler yapma kararlaştırıldı.

Foruma konuşmacı olarak katılacak olan Eğitim Sen 7 No'lu şube yönetim kurulu üyesi Cevahir Altunay hiçbir bilgi vermeden katılmadı. Foruma bir iki saat kala kendisini almak için gideceklerin araması üzerine yakın bir dostunun düğününe (Avcılar belediye başkanının kızı) gideceği için gelemeyeceğini ifade etti. Konuşmacı olarak başka birini yönlendirmemesi forum bileşenleri tarafından eleştirildi.

Ankara

Batıkent'te Ergazi Mahalle Meclisi 29 Ağustos'ta, gündemde olan emperyalist savaşı tartıştı.

Ayrıca 31 Ağustos'ta gerçekleştirdiği etkinlikle Ethem Sarısülük'ü andı. Afişlerle ve çağrılarla emekçileri etkinliğe çağıran meclis Ethem'in ailesi, yoldaşları ve arkadaşlarının katılımıyla bir etkinlik gerçekleştirdi.

İlk olarak Ethem'i anlatan bir sinevizyon gösterildi. Gösterimin ardından Ethem'in annesi bir konuşma gerçekleştirdi. Üzüntüsünden kaynaklı fazla konuşamayan anne Sayfı Sarısülük, Ethem'i kelimelerle anlatamayacağını belirtti. Daha sonra söz alan Ethem'in kardeşi İkrar ise bu süreçte ağır bir bedel ödediklerinin ama tüm bunlara rağmen bedeller ödeyerek mücadeleyi büyütme gerektiğini belirtti. 2 abisi, kendisi ve ablasının da bu bedelleri ödemeye hazır olduğunu belirten İkrar Sarısülük, Ethem'in katilinin yargılandığı davayı sahiplenmeye çağırdı.

Ethem'in yoldaşları adına yapılan konuşma da ise Ethem'i kaybetmenin hüznü belirtilirken, hesabını bu düzenin mahkemelerinin değil bizlerin soracağı belirtildi. 15 gündür İstanbul'dan Ankara'ya yürüyen ve etkinlik günü Batıkent'e ulaşan Halkın Mühendisleri ve Mimarları adına yapılan konuşmada yürüyüş süresinde yaşananlar anlatılırken Mahirler'in devrimci dayanışma ruhunun bugün de kuşanılması gerektiği söylendi.

Konuşmaların ardından müzik dinletisi gerçekleşti. Son olarak ise Gezi Direnişi'ni anlatan belgesel gösterimi yapılarak etkinlik bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Suriye'ye dönük emperyalist saldırı hazırlıkları ve sermaye devletinin tetikçilik hevesini teşhir eden bir faaliyet yürütüyor. Sınıf devrimcileri, emperyalist savaş çığırkanlığına karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırıyor.

Gebze

Gebze merkezde iş çıkış saatinde "Suriye halklarına dönük emperyalist savaş ve saldırganlığa hayır!" başlıklı BDSP bildirileri Eskiçarşı Hükümet Caddesi'nde dağıtıldı. Eskiçarşı'da bir süre dağıtım yapıldıktan sonra Çamlık Parkı'nda oturan ve kent merkezinden geçen işçi ve emekçilere ajitasyon konuşmaları ile dağıtıma devam edildi. Emekçilerin yoğun ilgi gösterdiği dağıtımda sohbetler gerçekleştirildi.

Dağıtım esnasında bildiri yırtan bir grup ile tartışma çıktı. Provokasyon, sınıf devrimcilerinin ajitasyon konuşmaları ile boşa düşürüldü. Dağıtım boyunca, ABD ve İsrail askeri olmamaya, ABD'nin Ortadoğu ve Suriye üzerindeki emperyalist planlarına geçit vermemeye, işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini büyütme çağırılan konuşmalar yapıldı. Ayrıca Gebze merkezde emekçilerin geçiş güzergahlarına emperyalist savaş karşıtı yazılımlar yapıldı.

Ümraniye

Ümraniye bölgesinde sınıf devrimcileri, işçi ve emekçileri emperyalist savaşa karşı mücadeleye çağıran bildirileri birçok alanda kullandı. Sınıf devrimcileri, ayrıca "Kapitalizm, şiddet, yıkım ve savaş demektir! Savaşlardan arınmış bir dünya için; yaşasın devrim ve sosyalizm!" ve "Suriye halklarına dönük emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim!" şiarlı ozalitleri Sarıgazi

çevresine yoğun bir şekilde yaptı.

Sultanbeyli

Suriye halklarına dönük emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı 3 Eylül'de Sultanbeyli Başaran Mahallesi'nde yürüyüş yapıldı. Sultanbeyli Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önünden başlayan yürüyüş öncesi konuşmalar yapılarak işçi ve emekçiler eyleme katılmaya çağrıldı. Konuşmalarda savaş ve saldırganlık politikaları teşhir edildi. "Suriye halklarına dönük emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı birleşik mücadeleyi yükseltelim!" şiarlı BDSP imzalı ozalit açılarak sloganlar ve konuşmalarla yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş sırasında birçok işçi ve emekçi alkışlarla eyleme destek verdi. Karabağlar marketin önünde yürüyüş sonlandırılarak basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında öncelikle Suriye'ye dönük emperyalist ve yerli işbirlikçilerinin politikaları teşhir edildi. Açıklama birleşik mücadele çağrısıyla sonlandırıldı. Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında sık sık sloganlar atıldı.

Kartal

Kartal'da 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün hemen ertesinde Suriye'ye dönük savaş çağrılarına ilişkin BDSP imzalı emperyalist müdahale karşıtı ve işçilerin birliği halkların kardeşliğine vurgu yapan bildiriler işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Yanı sıra emperyalist savaş tutumunu teşhir eden ozalitler Kartal'ın yoğun geçiş güzergahlarına yapıldı. Gün içinde ise Bankalar Caddesi'nde, Karlıktepe, Esentepe ve Kurfalı mahallelerindeki emekçilere Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısı ulaştırıldı, sohbetler edildi.

Kızıl Bayrak / Gebze-Ümraniye-Sultanbeyli-Kartal

"Emperyalist müdahaleye hayır!"

Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlık 31 Ağustos'ta Diren Bursa tarafından yapılan eylemle protesto edildi. Gezi Direnişi ile kazanılan Heykel Meydanı'nın kısa bir süre önce emniyet müdürlüğü tarafından emekçilere kapatıldığının duyurulmasının üstüne yapılan bu eylemde Setbaşı'ndan Heykel'e yüründü.

Setbaşı'nda toplanan kitle "Suriye'ye emperyalist müdahaleye hayır!" pankartı arkasında yolun bir şeridini trafiğe kapatarak yürüyüşe başladı. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı.

Basın açıklaması Kent Müzesi önünde yapıldı. Ceylanpınar ve Reyhanlı hatırlatılarak, AKP'nin işbirlikçi tutumu nedeni ile insanların katledildiği dile getirildi. Eylem "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Bursa

Mamak Kültür-Sanat Festivali 10. yılında...

Politik içeriği tok, kitlesele ve coşkulu etkinlik!

Festival Hazırlık Komitesi, Mamaklı emekçilerin de aktif desteğini alarak örgütlediği 10. Mamak Kültür-Sanat Festivali'ni amacına uygun bir biçimde başarı ile gerçekleştirmiştir.

23-24-25 Ağustos tarihlerinde *"Barikatın türküsü bizi çağırıyor, sanatın dili devrim diyor!"* şiarıyla örgütlenen 10. Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçekleşti. Mamak İşçi Kültür Evi, bu yılki festivale geride kalan 9 yılın birikimi, deneyimi ve 10. yıla yakışan bir sorumluluğun yanı sıra, Haziran Direnişi'nin coşkusunu, emekçiler üzerindeki etkisini geleceğe taşıma hedefiyle hazırladı.

Festivali önceleyen günlerde Haziran Direnişi'nde Mamaklı emekçiler kitlesele bir şekilde alanlara çıkmış, binlerce kişi her akşam Tuzluçayır Meydanı'nı doldurmuş, başta AKP iktidarının uygulamaları olmak üzere sisteme tepkilerini sloganlarıyla, tencere-tavalarıyla ortaya koymuşlardı. Eylemlerin kent merkezinden yerellere çekilmesiyle birlikte Mamak, sokakların uzun süre terk edilmediği yerelerin başında gelmişti. Ulusal bir tonun belirgin bir şekilde kendini hissettirmesiyle birlikte başta gençler ve kadınlar olmak üzere Mamaklı emekçilerin devrimci politikaya açık olduğu net bir şekilde görülmüştü.

Tam da bu sürecin üzerine gelen Mamak Kültür Sanat Festivali, hem 9 yıllık birikimi harmanlamak, hem dünden bugüne devam eden geleneği sürdürmek ve daha ileriye taşımak, hem de içinden geçilen dönemi kucaklamak bakımından büyük bir önem taşıyordu. Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları, bu bakışla ve politik sorumlulukla festivale hazırlandılar.

Güçlü ön hazırlık...

Festivalin ön hazırlığı bu bakışla birkaç temel başlık altında ele alındı.

Birincisi, festivallerin hedeflerinin başında dönemin temel gündemlerinin emekçilere taşınması ve devrimci politika etrafında mücadele ve örgütlenme çağrısının yükseltilmesi olduğunu ifade etmiştik. İçinden geçtiğimiz dönemde ise 10. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin en temel hedefi ise, Haziran

Direnişi'ni büyütme, direnişi daha ileriye taşımak, festivalin gündem ve şiarları ile birlikte kitlelerle kaynaşmak, etkin bir kitle çalışması ile kitlelere devrimci politikayı taşımak ve bunu örgütlülük zeminleriyle birleştirmek idi. Festival Hazırlık Komitesi'nin festivalin politik içeriği üzerine günler süren tartışmaları tam da bu bakışın ürünü olarak yapıldı. 10. Mamak Kültür Sanat Festivali, direnişin zemini üzerinden yükselmeli, ön süreciyle birlikte festival "direniş barikatlarının sesini" emekçilere taşımalıydı. Aynı zamanda kitlelerin sokağa çıktığı, başka bir dünyanın mümkün olduğunu haykırdığı bir dönemde gerçek kurtuluşun devrimde çözümün sosyalizmde olduğunu, "sanatın diliyle" anlatmak festivalin politik içeriğini oluşturmaktaydı.

Bu bakışla festival ön sürecinde yaygın bir çalışma yürütüldü. Her yıl olduğu gibi bu yıl da festival çağrıları emekçilerin kapıları çalınarak yapıldı, emekçilerle Haziran Direnişi ve festivalin politik içeriği tartışıldı. Çağrılar, yaygın afiş, pankart ve sesli duyurularla birleştirildi. Son hafta festival alanında yoğunlaşma ve atölye çalışmaları, kapı kapı ziyaretleri sınırlamış olsa da bölgenin geneline yönelik yaygın bir çağrı yapıldı.

Keza son hafta festival alanında gerçekleşen atölye çalışmaları, festivalin duyurusunun yapılması, festivalin içeriğini emekçilerle tartışma ve kaynaşma bakımından fazlasıyla işlevsel oldu.

Haziran Direnişi'yle birlikte devrimci politikaya daha açık hale gelen kitlelerin örgütlenme ihtiyacı, festivali buna uygun bir temelde örgütlemeyi gerektirdi. Bu açıdan oluşturulan gençlik ve kadın komisyonları anlamlı bir pratik sergiledi. Festival çalışmalarına katılan gençlerle birlikte gençlik toplantısı ve ardından forum gerçekleşmiş, gençliğin örgütlenmesine ilişkin tartışmalar yürütülmüş, festival günlerinde bu çaba yeni genç güçlerle buluşmak yönünde değerlendirilmiştir. Yine emekçi kadın komisyonu da festivalin ön sürecinde yaptığı

toplantının ardından festival günlerine ve sonrasına ilişkin planlar yapmış, festival sürecinde onlarca kadınla tanışma fırsatı yakalanmış, festival sonrası gerçekleşecek kadın buluşması için çağrılar yükseltilmiştir.

İkincisi, tüm bu hedeflerle bağlı olarak festival çağrısını farklı araç ve yöntemlerle Mamak sınırlarının dışına taşımak idi. Bu amaçla geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu yıl da ilerici güçlere açılan deklarasyonla festivalin gündemleri anlatıldı ve destek istendi, festival çağrıları gerek afişlerle, gerek pankartlarla kentin dört bir yanına ulaştırıldı. Aynı zamanda radyo ve televizyon programlarıyla çağrılar zenginleştirildi. Festival Mamak'ta yapılmasına rağmen kentin geneline yayılması yönündeki hedef, öznel yetersizliklerin yanı sıra, nesnel tablodan kaynaklı çağrı faaliyetinin ötesine geçemedi.

Üçüncü hedef ise, İşçi Kültür Evi'nin misyonuna uygun olarak kültür-sanat çalışmasında mesafe almak, kültür-sanat çalışmasında bugüne kadar yaşanan zorlanmaları aşmak, politik faaliyet ile kültür-sanat çalışmasını doğru temellerde kurabilmek idi.

Geçtiğimiz yıl 9. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından yapılan değerlendirmede şu görüşlere yer verilmişti: *"Kuşkusuz ki, bu yaklaşımın hayat bulabilmesinin en temel şartı İşçi Kültür Evi bünyesinde yürütülen devrimci kültür-sanat faaliyetinin yeni ve zengin bir bakış açısıyla üretilmesidir. Aynı zamanda İşçi Kültür Evleri devrimci kültür-sanat faaliyeti açısından sağlanan açıklığa paralel olarak, kitlelerle bütünleşen, emekçilere gündelik olarak kültür-sanat faaliyetini taşımayı hedefleyen bir tarzı kavuştuğu koşullarda, emekçi kitlelerin örgütlenmesi ve kuşatılması açısından gerçek işlevini oynayacaktır."*

9. Mamak Kültür Sanat Festivali'nden bugüne kadar geçen dönemde bu ihtiyaç yakıcılığını hissettirmekle birlikte, ancak festival ön sürecinde yapılan tartışmalarla bu yönlü adımlar atılabildi. Kültür-sanatı emekçilerin olağan etkinliği olarak gören bir bakışın ürünü olarak atölye çalışmalarına katılım çağrısı, özellikle görsel alanlarda anlamlı bir yanıt bulmuş, festivalin öngünlerinde festival alanı, emekçilerin de katılımıyla gerçekleşen etkinliklere sahne olmuştur. Her ne kadar, gerek sürenin kısalığı, gerekse de bununla bağlantılı olarak ortaya çıkan ürünlerin sınırlılığı, atölye çalışmalarının (görsel ürünlerin sergilenmesi dışında) festival programına taşınmasını olanaklı kılmasa da, festivalin ardından kültür-sanat çalışmalarının daha sistematik biçimde ileriye taşınması için anlamlı bir birikim yaratmış, dahası İşçi Kültür Evi'nin devrimci kültür-sanat alanında taşınması gereken misyonuna dair anlayışı ve bakışı güçlendiren bir rol oynamıştır.

Tok ve politik içeriği zengin bir festival

Festival günlerine gelecek olursak; festival

programı çerçevesinde geçtiğimiz yıl yapılan değerlendirmede ifade edilen tekdüzelik, konser ağırlıklı biçim kısmen aşılrken, özellikle ön süreçte emekçilerle birlikte gerçekleşen atölye çalışmaları festivalin mantığına en uygun biçimde hayata geçmesini sağladı ve etkinlikleri zenginleştiren bir rol oynadı.

Ekiplere dayalı çalışma ile belli bir organizasyon yeteneği gösterilen festivalde, politik içeriğin tok ve mesajların güçlü bir şekilde verildiğini söyleyebiliriz.

Haziran Direnişi'nin politik çerçevesi ve istemlerinin devrimci çözümlerle bir arada vurgulandığı festivalde, 2. gün oluşturulan direniş kürsüsü de bir zenginlik kazandırdı.

Haziran Direnişi'nin yanısıra Kürt halkının talepleri ve birleşik mücadelenin yükseltilmesi çağrısı da festivalde özel bir yer buldu. Mamaklı emekçilerin ulusalçı yanları kendini Haziran Direnişi'nde göstermiş, kimi provokatif davranışlarla birleşerek BDP'lilere yönelik şoven tutumlara dönüştürebilmişti. Bu gerici etkiyi kırmak ve bu geriliğe devrimci temelde müdahale etmek görevi üzerinden Kürt halkıyla ve somutta Rojava'yla dayanışma çağrısı özel bir tarzda öne çıkarıldı. Bu çağrılara emekçilerin tepkileri olumlu olmuştur.

Festival sürecinin gösterdikleri...

3 gün boyunca 5 bine yakın emekçinin bulunduğu ve gerek ön çalışmasıyla gerekse de festival günleriyle birlikte başarılı geçen festivalin gösterdiği birkaç noktanın altını çizmek istiyoruz.

Devrimci kültür-sanat faaliyetinin bir mevziisi olan kültür-sanat festivallerinde 9 yıllık bir deneyime ve birikime sahibiz. 9 yıllık deneyimden süzülen sonuçları daha da büyütme ve ileriye taşımak önümüzde temel bir görev olarak duruyor. Kuşkusuz ki bu açıdan yüklenilmesi gereken en temel halka, devrimci kültür-sanat faaliyetine daha özel yüklenebilmek ve sistematik bir çalışmaya dönüştürebilmektir. Festivalleri, takvimsel olarak gerçekleşen etkinlikler olmaktan çıkartarak, festivalin ilk tohumlarının atıldığı günlerde olduğu gibi, devrimci kültür-sanat faaliyetlerinin ürünlerinin ortaya konulduğu ve emekçilerin mücadelesine çıkarsız ve canı gönülden destek veren devrimci sanatçılarla emekçileri buluşturan etkinlikler olarak üretebilmektir.

Festivale dair vurgulamak istediğimiz bir diğer nokta ise alandaki sol güçlerin tutumudur. 2 aylık sürecin yarattığı doygunluğun yanısıra, sol güçlerin festival günlerine denk gelen günlerde sergiledikleri tutumlara değinmek gerekmektedir. Günler öncesinden festivalin tarihinin açıklanmasına ve 10. yıl olması itibarı ile gösterilen hassasiyete rağmen, festival günlerinde sol güçler farklı yerlerde 4 ayrı etkinlik gerçekleştirmiştir. Bu tutum festivali zayıflatmaya yönelik bir çabanın ürünüdür. Dahası, bu tutum emekçilerin en temel eleştirisi olan sol güçlerin parçalı tablosu eleştirisini daha da güçlendirmiş ve sola karşı varolan güvensizliği daha da perçinlemiştir.

Sonuç olarak söyleyebiliriz ki, Festival Hazırlık Komitesi, Mamaklı emekçilerin de aktif desteğini alarak örgütlediği 10. Mamak Kültür-Sanat Festivali'ni amacına uygun bir biçimde başarı ile gerçekleştirmiştir. Şimdi önümüzde, bu 10 yılın toplam birikimi ile işçi sınıfının devrimci kültür-sanatını hayatın her alanına taşımak sorumluluğu durmaktadır.

Festival Hazırlık Komitesi

Suriye'de emperyalist savaşa hayır!

Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale hazırlıklarına karşı DİSK, KESK, TMMOB ve TTB birçok şehirde eylemdeydi.

İstanbul

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla emperyalist işgal hazırlıklarına karşı Taksim'de basın açıklaması yapıldı.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklaması için toplanan kitle "Suriye'de emperyalist müdahaleye hayır!" pankartını açarak ABD ve savaş karşıtı sloganlar atmaya başladı.

Kurumlar adına ortak basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu'ndan Mehmet Aydoğan okudu. Açıklamada, kimyasal silah bahaneleriyle emperyalistlerin müdahaleyi meşrulaştırmaya çalıştığı, savaşın Suriye'de halihazırda devam ettiği ifade edildi. Aydoğan, Suriye halklarının geleceğini ellerinden alan ve Türkiye topraklarını ABD emperyalizminin kirliliğe üssü haline getirenlere, her zaman eşit, özgür, demokratik ve bağımsız bir ülke mücadelesi yükselterek yanıt vereceklerini ifade etti.

Bursa

Bursa'daki eylem Fomara Meydanı'nda yapıldı. Eylemde "Suriye'ye emperyalist saldırıya hayır!" pankartı açıldı.

Basın açıklamasını Kayhan Pala okudu. Pala, kimyasal silahların emperyalistler tarafından kanlı bir savaşın gerekçesi olarak kullanılmaya çalışıldığını dile getirdi. Suriye'yi iki yıldır harap eden müdahalenin bugün emperyalist bir savaşa dönüştürülmek istenmesinin ardındaki gerekçenin, emperyalizmin daha fazla güç hırsı olduğunu söyledi. Eyleme aralarında BDSP'nin de olduğu devrimci ve ilerici kurumlar da destek verdi.

Ankara

Ankara'da Suriye'ye yönelik emperyalist savaş hazırlıklarına protesto eyleminde hedef ABD

Büyükelçiliği idi. Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önünde biraraya gelen kitle ABD Büyükelçiliği'ne yürümek istedi. Yüzlerce kişi kitlesel ve coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdi. En önde açılan ortak pankartın arkasında kurumlar kendi flamalarıyla yer aldılar. BDSP, Halkevleri, ÖDP, EHP, BDP gibi birçok siyasi örgüt ve partinin katıldığı eyleme çevreden birçok insan alkışlarla destek verdi.

Kennedy Caddesi'nde bulunan Çağdaş Sanatlar Merkezi önüne gelindiğinde polis barikatıyla karşılaştı. Polis TOMA'lar ve çevik kuvvetle yaptığı yığınakla, kitlenin büyükelçiliğe geçişine izin vermedi. Neticesinde eylem komitesi aldığı kararla basın açıklamasını barikatın önünde gerçekleştirdi.

Açıklamayı çağrıcı kurumlar adına KESK Basın Yayın Sekreteri Baki Çınar okudu. Ülke topraklarının NATO'nun savaş ve saldırı üssü haline getirildiğini belirten Çınar; "Bu savaşın bedelini emekçiler ve ezilenler ödüyor." şeklinde konuştu. AKP şeflerinin gözyaşlarının sahteliğini ortaya koyan Çınar Gezi direnişinde yitirilen 5 gencin, Roboski'nin ve daha birçok katliamın unutulmadığını ve hesabının sorulacağını vurguladı.

Eylem açıklamanın ardından bitirilirken kitle sloganlarla Kızılay'ın ara sokaklarında yürüdü.

İzmir

İzmir'de eski Sümerbank önünde toplanan kitle, İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyerek, sloganlar ve alkışlarla Suriye'ye yönelik müdahale çabasını protesto etti.

"Suriye'ye emperyalist saldırıya hayır!" pankartını açarak ABD ve emperyalist savaş karşıtı sloganlarla başlayan yürüyüş İBB önünde gerçekleştirilen basın açıklaması ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Bursa-Ankara-İzmir

Düzenin kâbuslarını gerçeğe çevirelim!

Sermaye iktidarı, düzenini sarsan büyük Haziran Direnişi'nin ardından savunma mekanizmasını güçlendirmeye yöneldi. Aynı zamanda psikolojik ve fiziki açıdan dozu arttırılan baskı ve zorbalıkla da direnişi geri püskürtme yoluna gitti. Kitle hareketinin geri çekilmiş olmasına rağmen saldırılarının hızını kesmeyen sermaye devletini "Eylül-Ekim korkusu" saldı. Eylemlerin tekrar başlayacağına yönelik kaygıları dinci-gerici AKP iktidarını yeni önlemler almaya zorladı. Özellikle stadları ve üniversiteleri hedef tahtasına koyan saldırılar bu çerçevede gündeme geldi. Stad ve üniversitelerde özel güvenlik görevlilerinin yerine polislerin konuşlandırılacak olması saldırının ilk halkasını oluşturdu. Haziran Direnişi'ne yaratıcılığı ve militanlığı ile damgasını vuran taraftar grupları ve düzenin her daim korkulu rüyası olan üniversite gençliği özel olarak hedef seçildi. Dinamik ve her açıdan mücadeleye yatkın olan bu kesimlerin sindirilmesini amaçlayan planın ilk adımları atılmaya başlandı.

İçişleri Bakanlığı tarafından 81 ilin valiliklerine ve onlar aracılığıyla KYK'ya, YÖK'e ve üniversite yönetimlerine gönderilen bir genelgeyle üniversitelerde OHAL uygulanması istendi. "Üniversitelerde Alınacak Güvenlik Tedbirleri" başlıklı bu genelgeyle, üniversite kampüslerinde yeni eğitim-öğretim döneminde eylemlere karşı önlemlerin vali ve üniversite yönetimleri arasında kurulacak koordinasyonlarla sağlanması ve yeni dönem başlamadan vali başkanlığında rektör, il emniyet müdürü, il jandarma komutanı ve ilgili devlet yetkililerinin birlikte toplantı yapması istendi. Haziran Direnişi'nde barikat başlarında olan ve direnişin havasını soluyan gençliğin devrimci öğrencilerle buluşmasından ve örgütlenmesinden duyulan derin korkuyu açığa vuran bu genelgede "Üniversitelerde eylemlere mahal vermeyin!" çağrısı yapıldı. Ayrıca üniversiteyi yeni kazanan öğrencilere "danışmanlık hizmeti" adı altında bir uygulamanın devreye sokulmasının talimatı verildi. Genelgede AKP'li bakanların üniversitelerde etkinliklere katılabilmesi için de gerekli düzenleme ve hazırlıkların yapılması istendi.

Üniversitelerin açılmasına kısa bir zaman kala, - kayıt dönemlerinin başlamasından hemen önce- yayınlanan bu genelge yeni dönemin düzen ve gençlik güçleri arasında her açıdan bir irade savaşına dönüşeceğinin sinyallerini veriyor. Zira bunun böyle olacağını farkında olan düzen cephesi kendi hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Gençliğin Haziran'da patlayan öfkesini dizginlemenin ve yeniden düzen sınırlarına hapsedmenin yolunu arayan sermaye devleti kendi cephesinden bunun gereğini yapıyor.

Hâlihazırda F Tipi cezaevlerinden farksız olan üniversitelerin mevcut tablosuna yönelik tahammülsüzlüğün altında da bu yatıyor.

Ne kadar önlem alırlarsa alsınlar, korkuyorlar! Bu korku kayıt dönemlerinde kendini göstermeye başladı bile. Özellikle Ankara'daki üniversitelerde devrimci-ilerici gençlik örgütlerinin faaliyetini engellemeye yönelik üniversite yönetimleri işi fiziki saldırıya vardırdı. Hacettepe Üniversitesi'nde "Gençlik direnişe!" şiarlı Ekim Gençliği afişlerine saldıran ÖGB ordusu, bu saldırıya üniversite senatosunun aldığı kararı dayanak yaptı. Ankara Üniversitesi yönetimi ise çalışma yapmak isteyen devrimci-ilerici öğrencileri kampüsün içine dahi almadı. Bunun yanı sıra cemaatlara gösterilen hassasiyet dikkat çekti.

Ayrıca soruşturma-ceza terörü de bir kez daha devreye sokuldu. Gençliğin devrimci öncülerini Gezi operasyonlarıyla cezaevlerine dolduran sermaye iktidarı, "dışarıda" kalanları ise üniversitelerden uzak tutmanın yol ve yöntemlerini arıyor. Bunun bir ayağını ise kuşkusuz soruşturma-cezalar oluşturuyor. Öyle ki bunun örneklerini daha şimdiden yaşamaya başladık. Ankara ve İzmir'deki üniversitelerde geçen dönem açılan soruşturmalar bu süreçte cezaya dönüştü.

Öte yandan kayıt dönemlerinde yaşananlar dahi üniversitelerde sonbaharın oldukça sıcak geçeceğini gösteriyor. Zira bakanlığın gönderdiği genelgenin hayata geçirilecek olması, yanı sıra birçok saldırının devreye sokulacağı öngörüsü üniversite gençliğine ağır sorumluluklar yüklüyor. Karşı saldırıların göğüslenebilmesi ve püskürtülebilmesi de politik ve pratik bir hazırlığı gerektiriyor. Özellikle örgütlü gençlik güçlerini hedef alacak olan soruşturma ve ceza terörü karşısında gösterilecek dirençten, Ali İsmail'in katillerine üniversitelerde geçit verilmemesine kadar bir dizi süreç bu hazırlığı zorunlu kılıyor. Üniversitelerde siyasal faaliyetin savunulması ve saldırıların geri püskürtülebilmesinin yolu birleşik ve kitlesel bir direnişten geçiyor.

Tüm bunlardan anlaşılıyor ki iktidar şeflerinin de öngördüğü gibi Eylül-Ekim ayları gençlik cephesinden saldırılara militan yanıtların verileceği ve kazanılmış mevzilerin savunulacağı bir dönemi işaret ediyor. Bunların da ötesinde Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık politikaları, hayatın her alanına dönük gerici-baskıcı müdahaleler, emekçilere yönelik saldırılar bile bunun böyle olacağını gösteriyor. Haziran ayında patlayan öfkenin kolay kolay yatışmayacağını bilen ve oyunu buna uygun oynayan sermaye iktidarı ise eylemlere yönelik azgın müdahalesini şimdiden meşrulaştırıyor. Bu durumda gençliğe düşen görev barikatları sağlamlaştırmak ve direniş yolunu tutmak oluyor.

Gençlik emperyalist savaşa karşı direnişe!

Emperyalist-kapitalist sistem, uzun zamandır içerisinde debelendiği krizden kurtulabilmek için savaş ve saldırganlık politikasını tırmandırıyor. Dün Afganistan'ı, Irak'ı, Libya'yı bu nedenle talan eden, bölgenin zenginliklerini yağmalamak için yüz binlerce insanı katleden emperyalist güçler şimdi de gözünü Suriye'ye dikmiş bulunuyorlar. Suriye üzerinden sürdürülen bu kirli politikalar temelde ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin Ortadoğu'daki yeni hedeflerinin bir parçası olarak önümüze konuluyor.

Türk sermaye devleti ise, ABD ve siyonizmin Suriye'yi hedef alan savaş politikasında bir kez daha koçbaşı rolü üstlenmiş bulunuyor. Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin başladığı günden beri büyük bir hevesle savaş çığırtkanlığı yapan, adeta Suriye'ye saldırmak için efendisinden talimat bekleyen Türk sermaye devleti, ABD emperyalizminin Suriye'yi hedef alan tehditlerini büyük bir sevinçle karşılamış görünüyor. Bugüne kadar Suriye'de dökülen her damla kandan dolaysız olarak sorumlu olan sermaye devleti, ABD ve İsrail siyonizminin Suriye'ye yönelik başlatacağı yıkıcı bir savaşta yine en ön safta yer almaya hazırlanıyor.

Roja'va'da Kürt, Lazkiye'de Alevi katliamlarını görmezden gelen AB ve ABD emperyalizmi, son günlerde kimyasal silah bahanesiyle Suriye'ye yönelik savaş hazırlığına hız vermiş bulunuyor. Biz emperyalistlerin kimyasal silah söylemlerini Irak işgalinden çok iyi biliyoruz. Aynı bahaneyle Irak'ı işgal eden ABD ve ibirlikçileri milyonlarca insanı katletmiş, Irak'ta taş üstünde taş bırakmamış fakat tek bir kimyasal silah dahi bulamamıştı. Şimdi aynı oyun Suriye'de oynanmaya çalışılıyor.

Biliyoruz ki, bu savaşın bedelini kadınlarla birlikte en fazla bizler ödüyoruz. Savaşta ölenler genel olarak biz işçi ve emekçi çocukları oluyor. Yıllarca geleceksizliğe mahkum edilen biz gençler savaşlarda cephenin en ön saflarına sürülüyoruz. Emperyalistlerin kendi çıkarları için yürüttükleri savaş politikalarının bedelini en fazla bizler ödüyoruz.

Haziran Direnişi'nde geleceği ve özgürlüğü için alanları dolduran gençlik, kardeş halklara karşı savaşın bir parçası olmayı da reddedecektir. Ethemler'in, Ali İsmail'in, Medeniler'in, Mehmetler'in, Abdullahlar'ın yolunda mücadeleyi büyütecektir. Hatay bir kez daha halkların kardeşliği için verilen mücadelelere sahne olacaktır.

Gençlik olarak Denizler'den, Mahirler'den, İbolar'dan, Che Guevaralar'dan aldığımız anti-emperyalist mücadele tarihimize bugün de sahip çıkıyoruz. Savaşlarda cephelerin değil, direniş mevzilerinin en ön saflarında olacağımızı haykırıyoruz.

Bizler **Ekim Gençliği** olarak emperyalist savaşlara dur demenin yolunun örgütlü mücadeleyi ve kitlesel direnişi büyütmekten geçtiğini biliyoruz. Bu nedenle gençliği, kardeş halklarla dayanışmayı büyütme, emperyalist savaşları bitirecek ve halklara gerçek özgürlüğü getirecek olan devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

Emperyalistler yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Ekim Gençliği

Kayıt döneminde mücadele çağrısı!

Açılan stantlarda emperyalist savaş ve saldırganlığın faturasının emekçilere ve öğrencilere çıkarılmasına karşı Haziran Direnişi ruhuyla okullarda mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Kayıt döneminin başlamasıyla birlikte Ekim Gençliği'nin üniversitelerde yürüttüğü çalışmalar hızlanarak devam ediyor. Ekim Gençliği açtığı standlarla gençliğe mücadele çağrısı yaparken karşılaştıkları ÖGB saldırılarına ve üniversite yönetimlerinin tehditlerine karşı devrimci faaliyetini sürdürmeye devam ediyor.

Ankara

Kayıt dönemlerinin başlamasına kısa bir zaman kala bir araya gelen Ankara Ekim Gençliği okurları derginin yeni sayısını ve yeni dönemde üniversitelerde yürütülecek mücadelenin biçimini tartıştı.

Yeni dönemle birlikte gençliği bekleyen sorunlar ve mücadelenin ihtiyaçları çerçevesinde bir dizi tartışma yürütülen toplantıda, örgütlenmenin önemi vurgulanarak yeni döneme dair pratik planlamalar yapıldı.

Kayıt haftası öncesinde 31 Ağustos günü Yüksel Caddesi'nde açılan standla Ekim Gençliği dergisi ve Kızıl Bayrak gazetesi emekçilere ve öğrencilere ulaştırıldı. Standda gerçekleştirilen sohbetlerle yeni dönemde üniversitelere yerleştirilecek polislerin, devletin öğrencileri sindirme ve bastırma politikalarından biri olduğuna vurgu yapılarak mücadele çağrısı yükseltildi.

Genç komünistler, kayıt haftasının başlamasıyla birlikte Hacettepe Üniversitesi, Ankara Üniversitesi ve ODTÜ'de açtıkları standlarda dağıttıkları bildirileri, dergi ve gazeteleri kayıt yaptıran öğrencilere ulaştırırken okul çevrelerine ve Kızılay'a astıkları afişlerle de gençliği direnişe çağırıyordu.

Hacettepe Üniversitesi'nin duvarlarına afiş asarken ÖGB'lerin afişleri yırtmak istemesi üzerine durumu ajitasyonlarla teşhir eden genç komünistler çevredekiler tarafından da sahiplenilerek faaliyetlerine devam etti.

Ankara Üniversitesi'nde kayıt çalışması yapmaya gidenler ise ÖGB ordusu ile karşılandı. İçeri dahi alınmayan devrimci ve ilerici öğrenciler bildiri ve broşürlerini kapıda dağıttılar.

Hacettepe'de ailelerin yoksulluklarından yararlanarak cemaat yurtlarına kayıt için çağrı yapan AGD'liler devrimci ve ilerici güçlerin müdahalesiyle kayıt yerinden uzaklaşmak zorunda kaldılar.

ODTÜ'de de dinci gruplar üniversiteden uzaklaştırıldı. Ekim Gençliği burada da kayıt faaliyetlerine devam ederken yazılamalar yaptı ve pankartlar astı.

İstanbul

İstanbul Ekim Gençliği de İstanbul Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi önünde hafta boyunca açtıkları standlarda ve astıkları afiş ve stickerlarla direniş çağrısını yükseltti.

Açılan stantlarda emperyalist savaş ve saldırganlığın faturasının emekçilere ve öğrencilere çıkarılmasına karşı Haziran Direnişi ruhuyla okullarda mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. Gençliğin yoğun ilgi gösterdiği stantlarda uzun sohbetler edildi ve gençliğin mücadeledeki etkin rolü üzerine konuşuldu. "Gençlik direnişe!" şiarıyla hazırlanan el ilanlarının dağıtımı ile gençliğe dayatılan geleceksizliğe, okulların ticarethane öğrencilerin

müşteriye çevrilmesine ve son dönemde okullara polislerin yerleştirilmesine karşı mücadele çağrısında bulunuldu.

Okul önlerinde açılan standlarda gazete, dergi ve kitap satışlarının yanı sıra bildiriler dağıtılarak öğrencilerle ve aileleriyle birebir konuşmalar gerçekleştirildi. Beyazıt'ta bulunan bütün fakültelerin çevresi afiş ve stickerlarla donatılarak gençlik direnişe çağrıldı. Okul çevrelerinin yanı sıra gençliğin yoğun olarak kullandığı Taksim'de de afişler yoğun olarak kullanıldı.

İstanbul Üniversitesi önünde daha şimdiden polisin yaptığı yığınak önümüzdeki süreçte gençliğin karşılaşacağı baskıya da işaret ediyor. Yıldız Teknik Üniversitesi Davutpaşa Kampüsü önünde de stand açıldı. Özel Güvenlik Birimleri (ÖGB) kampüs içerisinde varlıklarını hissettirerek tacizkar tutumlarını devam ettirdiler.

Cemaatlerin yanı sıra polis de "Emniyetle Birlikte Rehberlik Uygulamaları!" pankartıyla okul içinde stand kurarak öğrencilerle ve aileleriyle ilişki kurmaya çalıştı.

İzmir

Buca'da Dokuz Eylül Üniversitesi'nin kampüsleri etrafına ve Bornova'da Ege Üniversitesi kampüsü ile metro hattına "Gençlik direnişe!" şiarlı afişler yapıldı.

2-6 Eylül tarihleri arası devam edecek olan kayıtlar için genç komünistler Ege Üniversitesi'nde yeni döneme hazırlık için kayıt masası açtı. Kayıt masasında Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği ve Toplumcu Eksen satışı yapıldı. Ekim Gençliği'nin "Gençlik direnişe!" şiarlı broşürleri dağıtıldı.

Aynı zamanda Gezi Direnişi sürecinde üretilen müzikler çalındı. Masa etrafına Gezi Direnişi'nin görüntülerinin olduğu bir sergi yapıldı. Gezi Direnişi sürecinden sonra tutuklanan Ekim Gençliği okurları ve BDSP'lilerin fotoğrafları yer aldı.

Öte yandan, polis yetkileri ile donatılmış özel yetkili güvenlik birimleri de kampüste yerini almıştı. ÖGB'ler "Güvenli gençlik, güvenli gelecek" adı altında devrimci ve ilerici öğrencileri karalayan bir broşür dağıttılar.

Ege Üniversitesi içinde "Gençlik direnişe!" şiarlı afişler ile Gündoğdu Dayanışma Platformu'nun Gezi tutsaklarınının 10 Eylül'deki duruşmasına çağırın afişleri yaygın şekilde yapıldı.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde ÖGB'lerin standları dağıtmak istemesine karşı stand açan Ekim Gençliği, Devrimci Öğrenci Birliği ile Dev-Genç'li öğrenciler stand açmanın meşru olduğunu söyleyerek geri adım atmadılar. ÖGB'lerin saldırısı karşısında devrimci öğrenciler ortak stant açarak ve saldırıyı teşhir ederek faaliyetlerini sürdürdüler. Bunun üzerine dekan ve sekreteri gelerek stand açmanın yasak olduğunu söylediler, fakat öğrenciler geri adım atmayınca da tehditler savurarak gitmek zorunda kaldılar.

Dağıtımlarına devam eden öğrencilere çevreden de devrimci öğrenciler destek verdi.

4 Eylül 2013 | Ankara

3 Eylül 2013 | İstanbul

2 Eylül 2013 | İzmir

ÖGB'lerin saldırması ile standlar dağıtılırken orada olan TKP'li öğrenciler ve Gençlik Muhalefeti olayı seyretmekle yetindiler. Bu çevreler sabah gelip stand açmak istemişler fakat okul yönetimi izin vermeyince standlarını kaldırmışlardır. Nitekim bu durum okul yönetimim tarafından devrimci öğrencilere karşı kullanılmıştır.

Ekim Gençliği /Ankara-İzmir-İstanbul

Kadına yönelik şiddet artarak devam ediyor!

İstatistiki veriler kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüzün hiç de Şahin'in ortaya koyduğu "pembe tablo"ya uymadığını gösterirken, bir yandan da kadına yönelik devlet şiddeti de son sürat devam ediyor.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada kadına yönelik şiddetin azaldığını belirtti ve şöyle dedi: "Rakamlar düşüyor. Daha önce 3'üncü sayfa haberleri ana manşete girince toplumda 'acaba çok mu arttı' şeklinde haklı bir endişe var. Ama biz tamamen ekip olarak bu işin azalması yönünde kurumsal alt yapıyı oluşturduk... Bir değişim süreci yaşıyoruz. Bundan kaynaklı bir algı var. Her yıl düşen oranlarda bu işi hızlı bir şekilde şiddetsiz bir topluma doğru götürüceğiz."

Şahin'in belirttiği kurumsal alt yapı çalışmaları (!) ve rakamların düştüğü iddiaları karşısında ise istatistiki veriler kadına yönelik şiddetin tüm hızıyla devam ettiğini ortaya koyuyor. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre kadına yönelik cinsel saldırı suçları son beş yılda yüzde 30 arttı.

Şahin, "3. sayfa haberleri ana manşete girdiği için artmış görünüyor" diyerek durumu inkar ede dursun istatistiki verilerinden birkaç başlık dahi kadına yönelik şiddetin boyutlarını gözler önüne sermeye yetiyor:

* 2002-2008 arası 62 bin kadın tecavüze uğradı. 2002 yılı kayıtlarına 66 olarak geçen kadın katliamı sayısı, 2007 yılında 1011 olarak saptandı.

* 2005-2010 yılları arasında, 100 binin üzerinde kadın cinsel saldırıya maruz kaldı, ancak kadınların yüzde 40'ı şikayetçi olmadı. Kadınların korktukları için şikayetçi olamadıkları da istatistiklere geçen bilgiler arasında.

* 2010 yılının ilk 7 ayında, 226 kadın katledildi, 478 kadın tecavüze, 722 kadın tacize maruz kaldı; aile içi şiddet kapsamında 6423 kadın şiddete maruz kalarak hastanelik oldu.

* *Bianet*'in yerel ve ulusal gazetelerden, haber sitelerinden ve ajanslardan derlediği çeteleye göre 2013'ün ilk yedi ayında, erkekler 97 kadın öldürdü, 97 kadına tecavüz etti, 127 kadını yaraladı, 110 kadına cinsel tacizde bulundu.

* Acil yardım hattını arayan kadınlardan yüzde 57'si

fiziksel şiddete, yüzde 46,9'u cinsel şiddete, yüzde 14,6'sı enseste ve yüzde 8,6'sı tecavüze maruz kalmış kadınlardır.

Bu veriler kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüzün hiç de Şahin'in ortaya koyduğu "pembe tablo"ya uymadığını gösterirken, bir yandan da kadına yönelik devlet şiddeti de son sürat devam ediyor.

Kadına yönelik şiddet sermaye devleti eliyle besleniyor...

Son olarak Gezi Direnişi tutuklusunu Elif Kaya, Şakran Cezaevi'nde çıplak arama işkencesine maruz kaldı, itiraz ettiği için su verilmedi ve "1 ay görüşme hakkından men" disiplin cezası adlı. Kaya'nın çıplak aramaya ilgili suç duyurusuna henüz cevap verilmezken, disiplin cezasının kaldırılmasıyla ilgili davasının duruşması Karşıyaka Adliyesi'nde görülüyor.

İstatistiki veriler de kadına yönelik şiddet içerisinde devletin tuttuğu yeri gözler önüne seriyor. Verilere göre son 15 yılda 241 polis, 91 asker, 17 özel timci, 15 korucu, 45 gardiyan tecavüzden yargılandı. Fakat hiçbirisi ceza almadı.

Tüm bu veriler de Şahin'in iddia ettiği "kurumsal alt yapı" çalışmalarının hiçbir gerçekliğinin olmadığını gösteriyor. Şahin'in "pembe tablosu"nun karşısında gerçek hayatta eşini döven erkekler ceza almıyor veya eşini öldüren erkekler "haksız tahrik altında kasten öldürme"den ceza indirimi alabiliyorlar. Eşini öldüren Musa Öztürk'ün şu ifadesi Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nin "kasten öldürme" suçundan ağırlaştırılmış müebbet kararının, sanığın cezasını "haksız tahrik" kapsamında değerlendirerek önce 24 yıla, sonra da "takdiri indirimle" 20 yıla düşürmesine gerekçe olabiliyor:

"Zülfiye, yolda çantasındaki pembe renkli telefonunu birkaç kez düşürdü. Bu yüzden tartıştık. Çünkü telefonu olduğunu söylememişti. Gizli,

saklı telefon görüşmeleri yüzünden ona yasaklamıştım. Eve geldiğimizde de tartışma devam etti. Bana intihar edeceğini söyledi. Ben de seni bu hale getiren neden ne deyince söyledikleri beni yıktı. Bana 'başkasını seviyorum, ilişkim var; bunu mu duymak istiyorsun geri zekalı' dedi. Başka anlatamayacağım şeyler de söyledi. Bunları duyunca yıkıldım. Babamdan kalma tabancayla ona ateş ettim."

Kısacası kadının ezilmişliğinin, ikinci sınıf cins olarak görülmesinin kaynağı olan kapitalist sistem coğrafyamızda bu ezilmişliği sürdürmek için dinci gerici ile birlikte en çok kadına yönelik şiddeti besliyor. Adaletin(!), yasaların hep dayakçı veya katil kocadan yana olması, polis, asker gibi devlet görevlilerin işlediği suçların hasıraltı edilmesi de kadına yönelik şiddet suçlarında sermaye devletinin gerçek duruşunu gösteriyor.

Sermaye devleti ve Fatma Şahin gibi onun sözcülerinin yalan ve inkar çalışmaları karşısında kadın sorunun en önemli ve yakıcı meselelerinden birisi olan kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Ümraniye'de emekçi kadın etkinliği

OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu, Demokrasi Meydanı'nda yaptığı etkinlikle işçi ve emekçi kadınları çifte baskıya, sömürüye, şiddete, emperyalist savaşa karşı örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırdı.

Etkinlikte ilk olarak emperyalist savaşın getireceği ağır faturadan söz edildi. Ardından kadına yönelik şiddet, dinsel gericiğin ve bütün olarak kapitalist düzenin emekçi kadınlara yönelik baskısının ele alındığı sinevizyonun gösterimi yapıldı.

Sonrasında OSİM-DER müzik ve şiir atölyeleri dinleti sundu. Halaylarla devam eden etkinlikte son olarak, kadınların kapitalist sömürü düzeninin emekçi kadınlar üzerindeki çifte baskı ve sömürüsüne değinilerek, Gezi sürecinde ön saflarda emekçi kadınların yer almasının hiç de şaşırtıcı olmadığı söylendi. OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu'nda örgütlenme çağrısı yapılan konuşmanın ardından, etkinlik "Kadın erkek elele örgütlü mücadeleye!" sloganıyla son buldu.

Etkinlik öncesinde açılan standda Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlığa karşı emekçileri alanlara çağıran, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin teşhirini yapan BDSP bildirilerinin dağıtımı gerçekleştirildi.

Alanda Kızıl Bayrak satışı da yapıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Gün hesap sorma, yarınlarımız için mücadele günüdür!”

Adana’da kısa bir süre önce kurulan Emekçi Kadın Komisyonu çalışmalarına başladı. Komisyon, ilk olarak kendi içinde eğitim çalışmalarına ağırlık verme kararı alırken, ev ziyaretleri ve ev toplantıları ile çalışmalarına devam ediyor.

Gazetemize Adana Emekçi Kadın Komisyonu üyesi ile yaptığımız röportajı sunuyoruz...

- Komisyon oluşturma sürecinden bahsedermisiniz?

- Yoğunluklu olarak çalışmalarımıza yeni başladık. Bunda en büyük etken Gezi Direnişi oldu. Gezi Direnişi’nde kadınların ön plana çıkışı bizim de Emekçi Kadın Komisyonu olarak çalışmalarımızı hızlandırmış oldu. Farklı kulvarlardan kadınların katılımı yeni insanlarla tanışmamıza vesile oldu. Kadınların birlik ve dayanışmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bir kez daha gördük.

- EKK çalışmalarınız hakkında bilgi verir misiniz?

- İlk olarak ev ziyaretleri gerçekleştirdik. Hafta sonu bir emekçi semtinde ev toplantısı yaptık. Kadın sorunu üzerine, kadınların hayata bakışı üzerine, sosyalizm ve devrim üzerine geniş kapsamlı bir sohbet gerçekleştirdik. Gezi Direnişi sürecini ve emperyalist savaşı konuştuk. Bağlama eşliğinde müzik de dinledik.

- Bundan sonraki çalışmalarınız hakkında bilgi verir misiniz?

- Bundan sonra çeşitli etkinliklerimiz olacak. Her ay emekçi kadın etkinliği düşünüyoruz içeriği farklı olan. İlk olarak okullar açılmadan önce “anne-baba-çocuk iletişimi ve eğitimi” üzerine konuyla ilgili bir uzmanın katılımıyla söyleşi gerçekleştireceğiz. Tabii ki Gezi Direnişi sürecini ve bundan sonra yapılacakları da içerecek olan bir etkinlik olacak. Ayrıca etkinliğin içinde tiyatro, sinevizyon ve müzik dinletisi de yer alacak. Ayrıca bu etkinlikler dışında film gösterimleri de yapacağız.

- Son olarak söylemek istedikleriniz nedir?

- Bütün kadınları direniş sürecindeki gibi her zaman mücadele içinde görmek istiyorum. Bunu da örgütlü bir şekilde yapmak gerektiğine inanıyorum. Örneğin benim 6 yaşında bir çocuğum var. Kendi çocuğumun ve diğer kadın ve çocukların geleceği için kendim de bu mücadelenin içinde yer almaya çalışıyorum. Herkesi de bu mücadeleye davet ediyorum. Buradan kadının kurtuluşunun devrimde ve sosyalizmde olduğunu belirtmek istiyorum.

Emekçi semtlerinden emekçi kadınlarla Gezi Direnişi üzerine konuştuk...

**Meydan’dan emekçi bir kadın:
“Aynı şekilde yönetilmek istemiyorum!”**

- Hükümetin hükümdarlığına son vermek için katkıda bulunmak istedim. Bunun için çıktım sokağa. Ayrıca başımızdaki başbakanın dış güçlerin kuklası olduğunu biliyordum, bunu halkın görmesi umutlandırdı. O yüzden de sokaktaydım. Hala da sürse aynı güçle, hevesle çıkarım.

Bu sürecin, düşüncelerimi eyleme dökmemde faydası oldu. İnsanın fikirleri doğrultusunda hareket etmesi, umutla kalmayıp hayata geçirmesi çok güzelmiş. Yine yürüyüşlerin olmasını istiyorum. Erdoğan seçimle gidene kadar değil de, yargılanarak gidene kadar eylemlerin sürmesini istiyorum.

Bu süreç zarfında başka eylemler de yapılmalı. Ben başbakanın ve diğer suçlu olanların yargılanması için dava açılması gerekir diye düşünüyorum. Polis şiddetini sınırsızca kullandıkları, ölümlere ve pek çok yaralanmalara sebep oldukları için insanların sorumlulardan davacı olmaları gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca forumlarda daha çok bilgili, eğitilmiş insanların önderlik etmeleri gerektiğini düşünüyorum.

Son olarak, bu direniş bir an bile insanların aklından çıkmamalı, unutmamalılar yapılanları. Aynı şekilde yönetilmek istemiyorum.

Bir emekçi kadın: “Süreç devam etsin!”

- Tayyip’e tepki amaçlı katıldım. Yapılanların yanlış olduğuna inandığım için bir ses de benden çıksın istedim. İçimden geçenleri, yapamadıklarımı aslında yapabileceğimi gördüm. Bu sürecin bundan sonra da devam etmesini isterim. Hükümeti düşürene kadar.

**Şakirpaşa’dan emekçi bir kadın:
“Bir alternatif yaratmalıyız!”**

- Direniş sürecinde kadınların ön plana çıktığı

ifade ediliyor. Çünkü gün hesap sorma, yarınlarımız için mücadele günüyüdü. Haklarımız için harekete geçmişti tüm halkımız. Sosyal pratikte yaşadığımız bütün sorunların ve sıkıntıların dışavurumuydu bu halk hareketi. Farklı kulvarlardan insanların katılımıyla ilerliyordu direniş. Oysaki bu insanların çoğu sınıf bilinçli sınıf bilgi ve birikimine sahip değillerdi. Hepsi işçi, emekçi hepsi ezilen, sömürülen insanlardı. Bu adaletsiz düzene karşı direndiğinizde, burjuva sınıfını hedefiniz haline getirmiş olduğunuzdan, potansiyel suçlusunuz. İşte bu nedendir ki ezilenlerin bir alternatif yaratması, kendi iktidarlarını kurmaları zorunludur.

Emekçi bir kadın:

“Özgürlüğümü hiç kimse kısıtlayamaz!”

- “AKP’nin geldiği günden beri zaten hiçbir şeyin doğru olmadığı ortadaydı. Örneğin, yanında naylon fatura hırsızları bir Maliye Bakanı bulduğundan ülkenin zaten doğru bir yere gitmediği belliydi. Zapsular, Unakıtanlar bunlar AKP’nin hırsızları. AKP iktidar olduğundan beri devletin kasasından 65 kilo altının Tayyip’in oğlu tarafından İngiltere’de borsaya sürüldüğünü biliyoruz.

Kadınlara gelince, ben 62 yaşındayım. Bu kadar iktidar gördüm. Daha böylesini görmedim. En çok kadın cinayetleri AKP döneminde yaşandı. Yolsuzlukları, yalanları, tuzakları gözümüzün içine baka baka yapıyorlar. Başbakan “edep edep” diye konuşuyor. Acaba AKP’de edep var mı? Her kelimesi yalan, sahtekârlık, üçkâğıtçılık.

Suriye ile bizim ne problemimiz var? Türkiye’nin kız alıp verdiği akrabalıkların olduğu komşu bir ülke. Çünkü AKP’nin emperyalizmle yaptığı planların parçası.

Tayyip Erdoğan sahte gözyaşları ile utanmadan dinden imandan bahsediyor. Sen önce kendi vatandaşına, ülkene ağla. Ülkede devletin bütçesi kalmadı. AKP’nin bütçesi. Ben babamdan emekli maaşı alıyorum. Benim babam 34 yıldır PTT müdürlüğünde çalışmış. Tayyip’in bana verdiği 500 TL. 11 yılda 100 TL. bir artış vermiş. Kime gidiyor bu bütçe? AKP ilk meclise geldiği zaman herkes kıyaslasın şimdiyle. Bu milletin kanını sömürerek her biri ABD’nin anguslarına dönmüş.

O kadar çirkeflik var ki, beni yürümeye mahkûm etti. Bu hükümeti istemiyorum. Her gün de olsa yıkılması için yürüyeceğim. Elimden geleni yapacağım. Çünkü yapılanları beğenmiyorum. Onaylamıyorum. Doğru değil. Ve ülkede satılmadık toprak kalmadı. AKP gitmeli. Ben ölümüne başımı koymuşum. Sonuna kadar da direnişlere ölümüne kadar gideceğim. Biz padişahlık dönemi yaşamıyoruz. Özgürlüğümü hiç kimse kısıtlayamaz.

Ortadoğu'dan dünyanın dört bir yanına, bir çılgılık büyüyor!

İşte savaşlar ve bunalımların tam ortasında kadınların çılgınlıkları yükseliyor. Ortadoğu'dan dünyanın dört bir yanına yayılan bu çılgınlıklar Türkiye'de de dinsel gerici tarafından zapturapt altına alınan kadınların çılgınlıkları ile büyüyor.

Ortadoğu'nun büyüdü havasının savaş tanklarının tozu dumanı arasında boğulması ya da medeniyetlere kucak açmış çatısına kardeş kanının sıçraması bu topraklar için emperyalizmin icadı olmasa da özellikle 20. yüzyıla beraber, onunla özdeşleşen bir travma olageldi. Şahların, emirlerin, şeyhlerin boyunduruğu altında emperyalizmin hediyesi 'demokrasi'nin zulmüyle tanışan Ortadoğu halkları için ise bir şey hep aynı kaldı: Sürgün, tecavüz ve katliamlarla harmanlanan koyu bir acı! Tek farkla; egemenlerin sahip olacağı bir parça toprağın uğruna değil artık, bir damla petrol uğruna çekilen koyu bir acı!

Bu acıdan en büyük pay ise bir kez daha biz kadınlara düştü. İşte 2013'ün son çeyreğine doğru yol alırken Suriye'de görünürdeki Esad rejimi ile ÖSO arasındaki çatışmada emperyalizmin kirli hesaplarının bedeli Suriyeli emekçilere ve kadınlara kesiliyor. Yüz binlerce Suriyeli emekçi patlayan bombalardan kaçarken sığındıkları mülteci kamplarında tecavüze uğruyor, fuhuşa zorlanıyor. Açlık ve hastalık çocukları analarının kollarından çekip alıyor. Onları ölümün soğuk karanlığına, anaları ise belirsizliğin kör çıkmazına savuruyor. Rojava'da ise kirli savaştan sıyrılarak özgürleşen Kürt kadınları için El-Nusra çeteleri tecavüz fetvaları yayınıyor. Kırılmayan direniş ambargo yoluyla açlıkla terbiye edilmeye, sürgünlerle zayıflatılmaya çalışılırken Rojava'da kadınlar bir acıya daha yol alıyorlar şimdilerde.

Irak ve Afganistan'daki istatistikler birer matematiksel sayıdan ibaret gibi görünse de Ortadoğu kadınları için söze yer bırakmayacak bir vahşetin yarattığı dipsiz bir boşluğu ifade ediyor. Ve bir kez daha kimyasal silahların nefessiz bıraktığı çocukların boğuk iniltileri emperyalist hegemonyanın iki yüzlü yalanlarına fon olarak kullanılmıyor. Gelecek günler kadınlar için geçmişi aratacak denli kararıyor, boşluk büyüyor kadınların çılgılığı ile doluyor, doldukça büyüyor, büyüdükçe doluyor.

Ortadoğu'nun bağrından yükselen çılgılık dünyanın dört bir yanından yükselen çılgınlara karışıyor.

Emperyalist kapitalist sistemin kadına 'laik' gördüğü yaşamı utanç içinde yok etmeye yazgılı bu sistemin yine kadına 'bahsettiği' acılarla kararıyor. Kapitalist sistemin sömürü çarkları ile evin dört duvarı arasındaki kısır döngüye mahkum edilen kadının hayatından sefalet, tecavüz, cinnet anları ve şiddet eksik olmuyor. Emperyalist sistem, dünyanın diğer ucundaki kadını bu kez kurşunla değil belki ama, kendi yasalarının ve yarattığı algının zehriyle öldürüyor. Ve bu zehri kristal kadehlerle sunuyor insanlığa. Çocuk iniltileri ile kapitalizmin ihtişamlı sofralarında zehir dolu kadehlerin çınlamaları ayırt edilemeyecek denli aynı tonda çağırıştırıyor ölümü ve bir o kadar aynı iki yüzlü yalanın perdesi oluyor cılız çocuk cesetleri ve zengin sofralar.

Türkiye cephesi; daha fazla kan, daha fazla yalan!

Ağustos Eylül'e devrilirken Türkiye'de tablo esas yönüyle aynı olmakla beraber dinci gerici iktidarın rezil icraatlarıyla özgünleşmekte yalnızca. Ve Ortadoğu halkları nezdinde oynadığı uğursuz rolle dikkatleri çekmekte.

Ortadoğu'da ABD'nin hamiliğine soyunma rolü gözlerini o denli dondurdu ki, gelinen noktada sarıldıkları tek argüman komşuyla sıfır sorundan 'değerli yalnızlık'a evriliyordu. Ortadoğu halklarını felakete sürükleyen, emperyalist çıkarlara çanak tutan bu cenah ÖSO'yu eğitip donatarak Suriyeli emekçilerin ve kadınların çektiği acıların sorumluluğunu üstlenmekle kalmayıp aynı zamanda Rojava'ya kapadıkları sınırla Kürt halkını ve kadınlarını açlığa ve El-Nusra çetelerine terk etmiş olmaktadır. Diğer yandan dinsel temaları düzenin bekası ve kendi siyasi çıkarları için ustalıkla kullanan dinci gerici iktidar, şimdilerde Mısır'daki izdüşümleri için canpare bir seferberlik içerisinde. Ve Mısır halkının gaspedilen hak ve özgürlüklerinin, katedilen binlerce insanın üzerinde yükselen bir rant kavgasını din kardeşliği paravanı altında saklama pahasına yürüten bir seferberlik söz konusu olan.

İşte tüm bu tabloda tüm bu dolaysız sorumluluk altında Diyanet İşleri Başkanı'nın sarfettiği "kadına karşı şiddetle uğraşacağımıza insanlığa karşı cinayetleri önleyin" sözleri insanın kanını donduracak cinsten. BM temsilcisine sarfedilen bu abeste işgal orta oyunu artık ekşi tadı verse de iktidarın vazgeçmediği bir manipülasyon aracı olmakta senelerdir.

Gerçekler devrimcidir!

Kadına yönelik şiddet ile insanlığa karşı işlenen cinayetleri ayırtıran zihniyetin örümcek ağları her yanı sarmaya çalışsa da gerçekler devrimcidir. Son 7 yıl içerisinde katledilen kadın sayısı %400 arttı. Tecavüz ve taciz gibi cinsel saldırı suçlarında da son 5 yılda % 30 artış yaşandı. İnsanlar sokak ortasında infaz edilirken hapisaneler düşünce 'suçlu'larıyla dolduruldu. Örnekler çoğaltılabilir, yalnız sormak gerekir; Gezi Direnişi'nde 5 arkadaşımızı, Abdullah'ı, Mehmet'i, Medeni'yi, Ethem'i ve Ali'yi katledenler gerçekleri karartabilir mi? Kürt halkını yıllardır imha ve inkarla yıldırıma çalışanlar kendi siyasal emelleri için Esmâ adına gözyaşı dökerken Ceylan Önkollar'ın, Uğur Kaymazlar'ın kanının bulaştığı ellerini saklayabilirler mi?

Her geçen gün insanlığa ve tabii ki kadınlara yönelik suçları işleyen bu zatların Ortadoğu hakları nezdinde işledikleri suçları ört pas etme çabaları beyhude kalmaktadır yalnızca ve bir o kadar içine düştükleri aczin kanıtıdır. Ne kadar çabalasalar da fırtınayı müjdeleyen çılgınlıkları dindiremeyecekler ve rüzgar ekenler fırtına biçecek!

Ve sen!

İşte savaşlar ve bunalımların tam ortasında kadınların çılgınlıkları yükseliyor. Ortadoğu'dan dünyanın dört bir yanına yayılan bu çılgınlıklar Türkiye'de de dinsel gerici tarafından zapturapt altına alınan kadınların çılgınlıkları ile büyüyor. Evet acı çılgınlıklar bunlar, fakat acının içinde tükenişin değil doğuşun çılgınlıkları, savaşlar ve bunalımları devrimlere evriltecek fırtınayı müjdeleyen sessizliği parçalayan çılgınlıklar...

Emperyalist kapitalist sistemin insanlığın başına ördüğü çorapların ipliğini pazara çıkaracak olan bir mücadeleyi, kendi hak ve özgürlükleri için verecekleri mücadeleyi büyütmele karşı karşıya insanlık. Ve en önde ise acılarıyla doldurdukları göğüslerini siper etmek için geren kadınlar yürüyor.

Fırtınayı müjdeleyen kadınların zılgıtlarıyla yol alıyoruz 2013'ün son çeyreğine. Bir yanımda Avrupa işçi sınıfının hoşnutsuz kıpırdanmaları, diğer bir yanımda Ortadoğu haklarının şer üçgenini parçalamak isteyen sancılı ve kulaklarımızda 31 Mayıs'ta hareket ederek fark ettiğimiz zincirlerimizin şangırtısıyla 2013'ün son çeyreğine doğru yol alıyoruz.

25 Ağustos 2013

Burcu Koçlu

Kadın Kapalı Cezaevi

Şakran / İzmir

“Gezi Parkı tutsaklarına özgürlük!”

Gezi tutsaklarının aileleri, İstanbul ve İzmir’de 31 Ağustos’ta yaptıkları eylemle özgürlük talebini yineledi...

İstanbul

Galatasaray Lisesi önünde buluşan tutsak aileleri, pankartları yere sererek oturma eylemine başladılar.

Oturma eylemi sırasında Avrupa’dan gelen gençlik örgütleri adına Robin Schwerte bir konuşma yaptı. Schwerte konuşmasında Avrupa’dan buraya destek için geldiklerini ve buradaki mücadelenin haklılığını gördüklerini ifade etti.

Ardından tutsak Emrah Göktaş’ın gönderdiği faks okundu. Göktaş faksında mücadeleyi yaşamın her alanında olduğu gibi cezaevlerinde de sürdürdüklerini belirterek dışarıya hazırlandıklarını belirtti.

Boran Atıcı’nın Annesi Ayten Atıcı da konuşarak, çocuklarına özgürlük istediklerini ve mücadeleden yılmayacaklarını söyledi.

Sonrasında ise Emre Kaya’nın annesi Dürdane Kaya konuştu. Kaya, çocuklarının haksız yere siyasi iktidarın emriyle tutuklandığını belirterek, bu iktidara karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

Erhan Baybekman’ın abisi Orhan Baybekman da kısa bir konuşma yaptı. Baybekman, yakınlarını istediklerini belirterek bu düzene dur demek gerektiğini ifade etti. Bu iktidara karşı mücadele edilmediği durumda Çorum, Maraş, Gazi katliamlarında olduğu gibi insanların katledilmeye devam edileceğini söyledi.

Türk Halk Müziği sanatçısı Metin Karataş da kısa bir destek konuşması yaparak tutsakların başı dik ve onurlu bir duruş sergilediğini ifade etti.

Aileler adına basın açıklamasını tutsak Çağrı Aydoğan’ın abisi Cihan Aydoğan okudu. Açıklamada tutsakların haksız yere tutuklandığı, palalıların ise serbest kaldığı belirtilerek tutsaklara özgürlük istendi. Dünya Barış Günü dolayısıyla hükümetin savaş politikaları eleştirilerek, tüm tutuklular serbest bırakılana, polis şiddetinin hesabı verilene kadar mücadele edileceği ifade edildi.

İzmir

Gezi tutsakları aileleri 5.haftasına giren eylemleri için YKM önünde toplanmaya başladı. Aileler buradan

İş Bankası önüne yürüdü. “Gezi Parkı tutsaklarına özgürlük!” pankartı ile Gezi şehitlerinin flamaları ve Gezi tutsaklarının resimleri taşındı. Yürüyüş boyunca Gezi tutsaklarının cezaevinde maruz kaldıkları saldırılar anlatıldı. İş Bankası önüne gelindiğinde basın metnini Gezi tutsağı Mehmet Polat’ın ablası Leyla Polat okudu. Polat, “Çocuklarımız direndi. Haksızlığa, hukuksuzluğa, yalana, talana, ötekileştirmeye karşı direndiler. Baskıya, zulme karşı direndiler” sözleriyle başlayıp direnişçilerin neden tutuklandıklarını anlattı. Polat, aileler olarak çocuklarının yanında olduklarını ve onları desteklemeye devam edeceklerini söyledi.

1 Eylül Dünya Barış Günü’nde alanlarda olacaklarını ve tutsaklarının sesini duyuracaklarını vurgulayan Polat, İzmir halkını tutsaklarının sesi olmaya çağırdı. Gezi tutsaklarının ilk mahkemesinin 10 Eylül günü görüleceğini belirten Polat, mahkeme günü adliyede olacaklarını ifade etti. Polat ayrıca Şakran Cezaevi’nde tutulan kadın tutsaklardan Elif Kaya’nın sürekli olarak ‘ince arama’ adı altında taciz ve işkenceye maruz kaldığına dikkat çekti. Yine aynı cezaevinde olan hasta tutsak Burcu Koçlu’nun sağlık durumu hakkında bilgi verildi. Polat açıklamayı son olarak şu sözlerle bitirdi: “Katiller dışarda tutulur ve korunurken onuru ve özgürlüğü için demokratik tepkisini ortaya koyan çocuklarımız hapisanelerde tutulmaya devam ediliyor. Bizler Gezi direnişçilerinin aileleri olarak keyfi ve hukuksuz tutuklamaların son bulmasını, yakınlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz.”

Basın metninin okunmasının ardından tutsak Erhan İnal’ın eşi Sevim İnal tutsak ailelerinin yazmış olduğu bildiriye okudu. Ardından tutsak Ozan Adıyaman’ın annesi konuştu.

Eylemde Serdar Gür’ün annesi Nesrin Gür de bir konuşma yaptı. İzmir halkına ve ailelerine çocuklarına sahip çıkma çağrısı yapan Gür’ün coşkulu konuşması kitle tarafından alkışlarla kesildi. Gür konuşmasını “her zaman burada olmaya devam edeceğiz. Sonuna kadar çocuklarımızın arkasındayız” diyerek tamamladı. Eylem 10 Eylül günü mahkemede olma çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

Güzeltepe’de yürüyüş

1 Eylül Dünya Barış Günü’nün öncesinde, gerçek barışın sosyalizmde olduğunu, eşitsizliğin, adaletsizliğin, sömürü ve baskının hüküm sürdüğü bugünlerde gerçek ve kalıcı bir barışın olamayacağını haykırmak amacıyla, Güzeltepe’de bir haftadır hazırlıkları yapılan “Özgürlük, eşitlik ve adalet yürüyüşü” 31 Ağustos’ta gerçekleştirildi.

Geçtiğimiz hafta sınıf devrimcilerinin çağrısını yaptığı, afiş ve el ilanlarıyla Çiğli’de yaygın çağrısının yapıldığı yürüyüş Güzeltepe Sağlık Ocağı’nın önünde toplanılmasıyla başladı.

En önde “Özgürlük, eşitlik ve adalet için yürüyoruz!” pankartının arkasında Gezi şehitlerinin sancakları taşındı. Ardında meşaleler ve Gezi tutsaklarının resimleri yer aldı.

Yürüyüş, Güzeltepe emekçilerine yapılan çağrı ve “sokağa eyleme özgürleşmeye!” sloganı haykırılarak başlatıldı. Sancaklarla oldukça ilgi çeken korteje, ev ve kahvehanelerden çıkan insanların alkış ve karşılama sloganları eksik olmadı. Bir saati aşkın süren yürüyüş Anadolu Caddesi’ne çıkılarak Festival alanı olan Egekent girişine kadar yolun kesilmesiyle devam etti.

Yürüyüş korteji, Çiğli Belediyesi’nin düzenlediği festival alanına girdiğinde “Her yer Taksim her yer direniş!” sloganını yükseltti. Festival programına ara verilmemesine karşın, Çiğlililer emekçiler, ayağa kalkarak alkışlarla ve sloganlarla eyleme destek verdi. Festival alanında eylem yaklaşık 10 dakika daha sloganlarla devam etti.

Festival programı süresince, “Gezi tutsakları onurumuzdur!/Gezi tutsak aileleri” pankartı ve “Özgürlük, eşitlik, adalet için yürüyoruz!” pankartları ve Gezi şehitlerinin sancakları taşındı.

Yürüyüşten notlar:

- Alanda Gezi tutsak ailelerinin hazırladığı bildiriler, Gezi şehitlerinin sancaklarının arkasında dolaşarak dağıtıldı.

- Festivale katılan Çiğli emekçi halkı, sancakları ayakta ve yumruklar havada geçişini izledi ve bildirileri ilgiyle aldı.

-Etkinlik alanında *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/35 * 6 Eylül 2013
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Gezi tutsaklarından mektup...

“Milyonların iradesi yargılanamaz!”

İzmir’de Gezi tutsaklarının davasının ilki 10 Eylül günü Bayraklı Adliyesi’nde görülecek. İzmir’in dört bir yanında 10 Eylül davasını adliye önünde karşılama çağrıları yapılıyor. İzmir’deki halk forumlarından İzmir Dayanışması’na İzmir halkı Bayraklı önündeki nöbete çağrılıyor.

İzmir’de Gezi Tutsak Aileleri’nden sonra, Gezi Tutsakları da 10 Eylül duruşmasına tüm İzmir halkını çağırıyor.

Gezi tutsaklarından gelen çağrı mektubunu okularımıza sunuyoruz...

Bizler Gezi Direnişi Tutsakları olarak on yılların baskı politikalarına karşı milyonların başkaldırısını temsil eden Gezi Direnişi kararlılığı ile yüreği demokrasi ve özgürlükten yana atan herkese, direnişimizin yeni alanı zindanlardan coşku ve umut yüklü selamlarımızı gönderiyoruz.

Sokağa çıkan milyonların özgürlük çağrısını gazla, copla, TOMA’larla karşılayan iktidarın “faiz lobisi, dış mihrak, marjinal ve çapulcu” gibi söylemlerle kara çalmaya çalıştığı direniş; her gün her an daha fazla kitlelerle buluşarak egemenlerin bu söylemlerini çoktan boşa düşürdü.

Devletin marjinal söylemini milyonlarla bütünleşerek, çapulcu söylemini “çapulcuyuz”

diyerek boşa düşüren halk; korku duvarını çoktan aştı.

“Ağaçların kardeşliği” ile çakılan kıvılcım; alanlarda sokaklarda ezilenlerin kardeşliğini inşa ederken 5 günde bir yıllık gaz stokunu tüketen, direnişi zehirli gazlı sularla boğmaya çalışan devlet; süreç toplamında 7 canımızı katletti, geride binlerce yaralı, sakatlanan, gözünü kaybeden onlarca insan bıraktı.

Tüm bunlarla da yetinmeyen iktidarın “ileri demokrasi” söylemi ise karşılığını; binlerce gözaltıyı ve yüzlerce tutuklamayı kapsayan bir cadı avı başlatarak buldu.

Bizler mantığa uygun hiçbir delil dayanağına ihtiyaç duyulmadan gerçekleşen tutuklama furçasında muhalif devrimci kimliği bilinen insanlar olarak hapishanelere doldurulduk. Devletin; direnişin halkın ilerici güçleri ile buluşmasından duyduğu korku, Başbakan’ın “İntikam” çığıllıklarıyla başlayan cadı avının temel nedeni oldu.

Aramızda öğrenci olan da var, inşaatta işçilik yapan da...

Alanda haber takip ederken alınan da var, 3-4 yaşındaki çocuklarından koparılan da...

Bizi birleştiren şey; muhalif olmak, Gezi Parkı’ndan başlayıp ülkeyi kuşatan direniş irmağının

parçası olmak.

Bizler 10 Eylül günü; Ethem’i vuran polisi serbest bırakan, silahsız insanlara pala ile saldıranlara tahliye veren, sokakta eli sopalıları soruşturmayan, Ali İsmail’i katledenlerin görüntülerini “kaybeden” hukuk(suzluk) sisteminin karşısına çıkarıyoruz.

Baskı ve zulüm düzeninin karşısındaki özgürlük çağrımız tutsak edilmek isteniyor!

Sürecin en çok tutsağını veren İzmir’de; mahkemelerin ve savcılığın son yıllarda ilerici-devrimci güçlere karşı kendi hukuklarını dahi ayaklar altına alan kurgularını biliyoruz. Bu nedenle; diğer davalara da emsal olacak bu ilk mahkemede verilecek tepkinin çok daha anlamlı olduğunu söylüyoruz.

Tutsaklığı; Gezi Direnişi’nin dayanışma ve özgürlük çığıllıklarıyla karşılayan bizler; Gezi Direnişi ile açığa çıkan, milyonların iradesinin yargılanmayacağını belirtiyoruz. Yüreklere ve bilinçlere eşitlikten-özgürlükten yana çarpan herkesi; Gezi Direnişi’nin meşruluğunu savunmak, katledilen-yaralanan insanlarımızın katillerini yargılamak için 10 Eylül’de Adliye önüne bekliyoruz.

İzmir Gezi Direnişi Tutsakları

Tarih: 10 Eylül 2013

Yer: Bayraklı Adliyesi

Saat: 10.00